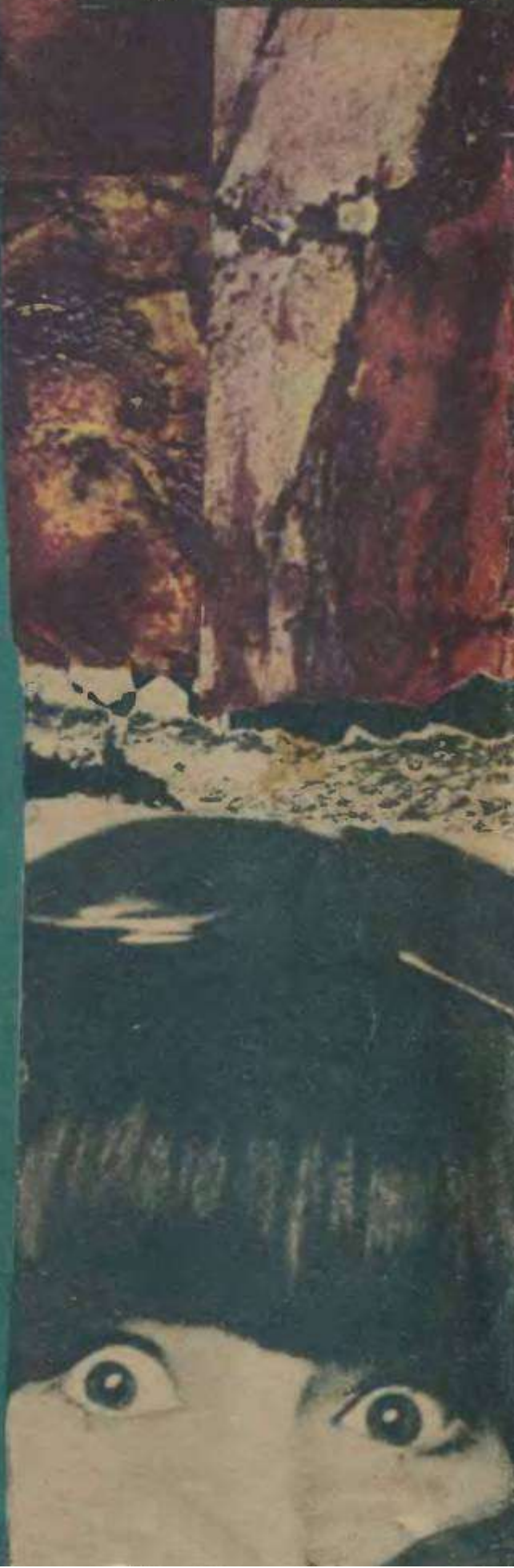

REJTŮ JENŮ

karan
téma
v grand
hoteli

Prečítajte si v čísle

130

**Jenő Rejtő
KARANTÉNA
V GRANDHOTELI
humoristický
dobrodružný román**

●
**Naša anketa
O VLASÁČOCH
OKOLO NÁS**

●
Mozaika

●
**Pripravujeme
Jakovlev—Naumov
TENKÁ NIŤ
špionážny román**

●
**Jenő Rejtő
KARANTÉNA V GRANDHOTELI**

Dobrodružné romány č. 130

**Vydala Smena, vydavateľstvo
SÚV ČSM, Bratislava, Pražská
ul. č. 9, ako 1221. publikáciu.
Zodpovedný redaktor Ladislav
Švihrau. Obálku navrhol Jozef
Gálik. Náklad 35 000 výtlačkov.
AH 10,72, VH 10,81. Povolenie
SÚKK č. 299/I-1987. Vytlačili
Polygrafické závody, n. p., zá-
vod 02, Bratislava, nám. Odbo-
rárov č. 5.**

K-04*71102

Rozširuje PNS

73-045-67

14-7/4 Cena Kčs 3,50

I

Keď sa Maud vrátila do svojej izby, zo skrine vystúpil pán v pyžame, na hlave vkusné zelené hodvábné tienidlo z lampy a priateľsky sa usmieval.

– Prepáčte, – povedal a zdvorile podvihol tienidlo. – Som Felix Van der Gullen...

Dievča opanovala svoje strnulé nervy až teraz. Spätkovala ku dverám. Neznámy je akiste šialenec.

– Čo tu hľadáte? Ako ste sa mi dostali do skrine?...

– Chcel by som vás poprosiť, – odvetil šialený neznámy, – aby ste nekričali, pretože týmto by ste spôsobili záhubu dobrosrdečného, veselého človeka, ktorý aj tak zaraz odchádza.

– Ako ste sa dostali do skrine?

– Z... izby...

– Ech! Nie takto som to myslela!

– Prišiel som oknom. Na svitaní. Bol som na úteku... a z opustenej hotelovej záhrady naraz len zočím otvorené okno. Vyškriabal som sa na rímsu a pozrel som sa dnu... Videl som, že posteľ je prázdna... Nuž vliezol som, schoval som sa do skrine a od samého rozčúlenia som zaspal. Až teraz som sa zobudil. Medzi tým som nechtiac odtrhol vešiačik vášho športového plášt'a a dovoľujem si preto týmto požiadať o láskavé prepáčenie...

Keďže dievčina neodpovedala, neznámy zložil z hlavy tienidlo, uklonil sa a zamieril k dverám.

– Stojte! – skríkla Maud.

– Rozkaz! – odvetil záhadný mládenec a zrazil opätky papučí.

– Azda len nechcete – vyjsť z mojej izby na chodbu len takto, v pyžame?!!

Neznámy ochotne zamieril k oknu. Maud tlmene skríkla:

– Stojte!

– Prosím... – ustúpil trošku prestrašený a zastal ako taký, čo sa vopred podvolí akémukoľvek príkazu. Maud zúfalo pozrela dolu do záhrady.

Len sa tak hemžila hosťami!

– Ak teraz z môjho okna vyskočí muž v pyžame, potom sa už nikdy viacej nesmiem ukázať ľuďom na oči...

– Zdanie by bolo v tomto prípade naozaj trápne... Ale azda neskoršie... mohli by ste si medzi štyrmi očami pohovoriť s hosťami a každému osve vysvetliť, kto to od vás vyliezol v pyžame...

– Ale veď to ani sama neviem!

– Aj to je pravda, – prisvedčil smutne Felix Van der Gullen. – Takže potom zastanem tu, – oznámil a posadil sa do kresla. – Nemáte náhodou cigaretu?

– Ale ako si to predstavujete?... Chcete tu zostať?... Takto?! V mojej izbe?!

Neznámy teraz už rozhorčene tresol päst'ou po vlastnom stehne:

– A teraz sa už, prosím, nehnevajte, ale ak mi raz nedovoľíte vyjsť ani dverami, ani oknom, tak tu

musím ostať! Pretože ani odo mňa nemôžete žiadať, aby sa mladý muž skvapalnil alebo premenil na plyn, rešpektíve, aby sa vstrebal ani operácia slepého čreva... Odpusťte, prosím!

Trošku sa mu hádam aj hlas zvýšil, pretože si uvedomil niektoré chvíľkové výhody situácie. Dievča sa splašene obzrelo vpravo i vľavo.

– Nuž ale prosím vás... musíme predsa len čosi podniknúť...

– Áno, slečna a máte moju plnú sústrasť. Ľudia sú totiž naozaj náchylní, aby neočakávané zjavenie sa muža v pyžame vysvetľovali po svojom.

– Hanbite sa!

– Nie, slečna. Za toto nech sa hanbia zlomyseľní ľudia... A cigaretu mi ozaj nedáte?

Dievča mu z nočného stolíka hodilo krabičku. Muž sa prívetivo usmial, zapálil si a krabičku vložil do vrečka.

– Hlúpa to historka, – ozval sa napokon a pohodlne sa rozvalil v kresle.

– Neviem ešte, kto ste, zločinec či šialenec, – povedalo dievča zlostne, – ale už len za túto strašnú situáciu, do ktorej ste ma dostali, zaslúžite si, aby som vás odstrelila.

– Toto by vás rozhodne vytiahlo zo šlamastiky. Lenže riešenie je trošičku radikálne. Nuž ale prosím, ak týmto napravím vašu povesť a svoju chybu, som ochotný vziať si vás za manželku, – ponúkal zdvorile, – pretože to by bolo ešte vždy oveľa lepšie, než keby ste ma zastrelili. Hoci poniektorí tvrdia, že to nie je vždy pravda.

– Prosím vás... – odvetila dievčina. – Dnes večer odtiaľto odcestujem, dovtedy tu zostaňte a vzdialte sa, pokiaľ je to možné, v noci. Rozumeli ste?... a upozorňujem vás, že ak by som sa rozhodla ináč, tak sa nebudem starať o svoju dobrú povesť, ale vydám vás hotelovému detektívi.

– Áno, – odvetil mládenec, ani keby ju už dávno poznal, – od vás to rozhodne vystane. Nuž teda, pokúsím sa získať si vašu priazeň...

– Neposkytnem vám k tomu príležitosť, lebo okamžite vás zavriem do kúpeľne a pustím vás odtiaľ iba tesne pred mojím odchodom...

Tvár neznámeho sa plačlivo zamračila.

– Mali by ste svedomie zneužiť situáciu bezbranného muža? – pýtal sa ľútostivo.

– Takto to aj urobím. Smiete si vybrať medzi skriňou a kúpeľňou.

– Zavriete ma?... Prosím vás, rozvážte si to. Zajať a zavrieť bezbranného človeka...

– Ak sa budete dívať na svoju situáciu frivolne, môžete pochodiť ešte horšie.

– Chcete ma azda aj biť? – spýtal sa naoko prestrašene a nech sa už Maud zlostila akokoľvek, predsa sa len rozosmiala.

– Najradšej by som vás odovzdala polícii, mali by ste za toto pykať. – Pokračovala však ešte zlostnejšie. – Lenže mne sa vidí, že vás vôbec nemrzí, že ste ohrozili povesť dámy v najluxusnejšom hoteli!

– A odkiaľ môžete vedieť, či moja situácia nie je stonásobne horšia? Ako viete, či práve v tejto chvíli strašne netrpím?

Maud nevdojak prikrčila trošku bližšie k mládencovi.

– Vy ste... Cítite sa zle?

– Áno... Nie je vylúčené, že v najbližších minútach umriem hladom... – preriekol hlasom akoby zo záhrobia. – Už je pomaly poludnie a ja som ešte nič nejedol...

– Nuž ale viete... Už by som sa ani nečudovala, keby ste boli zločincem, ktorého stíhajú! Toľký cynizmus...

– Hľadte, moja milá despotka, ešte kým by som si začal odpykávať svoj trest v kúpeľni, vedzte, že aj vaše správanie má tu a tam zraniteľné miesta.

– Prosím?! Ako tomu mám rozumieť?!

– Vy mi tu idete vyčítať, že som vás nevinne povláčil pred svetom. Avšak, – a jeho hlas sprísnel a stal sa žalujúcim: – Kde ste boli vy tejto noci?!

– Čože?...

– Dobre ste počuli! Prečo som vliezol práve do tejto izby? Pretože bola prázdna. A prečo bola prázdna? Pretože vy ste sa v nej nezdržovali. Ak tu spíte vo svojej posteli, tak sa ja z rímsy diskretné vzdialim a teraz by mi nehrozilo žalostné väznenie v kúpeľni, kde pravdepodobne zjem všetko mydlo, aby som neumrel hladom... Áno, slečna! – a zostril hlas, ani nevlúdny prokurátor na hlavnom pojednávaní: – kde ste sa zdržovali dnes na svitaní medzi štvrtou a piatou hodinou?!

Dievča stálo, onemelo úžasom nad toľkou bezočivosťou neznámeho muža v pyžame... Napokon sa ozvalo:

– Predsa vás nezatvorím do kúpeľne.

– Volíte radšej skriňu?

– Nie. Odovzdám vás hotelovému detektívi.

– Nech je tak, – odvetil zronene a s hlbokým povzdychom vykročil k dverám, ani keby stúpil na popravisko.

– Počkajte! – skríkla Maud a hnevľivo zadupkala... Bože môj, takáto situácia! – Zostaňte...

– Nie, nie... Urazili ste ma.

Maud sa mu zavesila na ramená:

– Žartovala som... Božechráň, aby ste vyšli z molej izby takto...

Neznámy zavzdychal a prísne i hrdinsky zavrteľ hlavou:

– Nie... Predsa len idem za tým detektívom. Dobrovoľne! Takýto chlap nech len pyká... Mali ste pravdu. – A dvakrát si tragicky pľasol po hrudi. – Chcem pykať!... Mea culpa! – skríkol. – Mea culpa... chcem pykať.

Maud ho schytila za ruku:

– Preboha, nekričte!

– Ale ja sa nenechám zavrieť do kúpeľne...

– Nezatvorím vás, – šepkala dievčína zlomene.

– A to je už iná reč... Potom hádam aj ostanem, – a posadil sa späť. – Nie som totiž zlý človek, ak ide o to, že ma dáma poprosí o pomoc...

V tej chvíli zaklopali na dvere.

II

Napäté ticho.

Dievča sa ozvalo neistým hlasom:

– Kto je?...

– Knieža Sergius...

Maud sa obrátila k neznámemu, aby ho poslala do kúpeľne...

Bezočivý mládenec sa však stratil. Klopanie zaznievalo o niečo netrepeľlivejšie.

– Hneď!... – odvetila dievčína s predstieranou bodrosťou, – len sa oblečiem. – A potom veselo zvolala: – Ďalej!

Kým sa dvere otvárali, upravovala si ešte šaty, aby jej slová boli presvedčivé.

Vstúpilo knieža. Statný šesťdesiatnik jemnej tváre, so sivou hrivou, chudý, pobledlý, s nápadne čistými, belasými, múdrymi očami.

– Prečo ste nezišli obedovať, Maud?

– Pri obliekaní mi odpadla sponka. Ale teraz už môžeme... – dodala náhlivo.

„Aha! – usúdil bezočivý neznámy pod posteľou. – Rada by ho odvliečť. Zdá sa, že by jej nekonvenovalo, keby som vypočul, o čom sa budú rozprávať. Ostatne, mal by som si teraz zapchať uši. Lenže mne sa nechce. Svinstvo...“ – Takto si húdol bezočivý neznámy a chcelo sa mu fajčiť.

– Iba niekoľko slov... – zadržalo ju knieža. – Pri obede nebudeme sami: zhovárali ste sa s dotyčným?

– O tom neskoršie... – odvetila podráždene.

– Nie. Akže mám obeť prijať, musím o všetkom vedieť. Vy sa dostanete do väzenia a potom ja...

– Prosím vás, mlčte!...

– Ale veď sme tu sami...

– Áno... Prirodzene, ale keby niekto načúval...

„Ale, ale! Čiže aj táto veľmi pekná a veľmi vznešená dáma je v danom prípade na ceste do basy? Ejha, ej-ha...“ uvažoval bezočivý neznámy. Starec stíšil hlas:

– O čom ste sa s ním rozprávali?

– Podťe, prosím vás! Ideme obedovať... Ani slova...

– Vidí sa mi, drahá, že strácate nervy... Nazdával som sa, že ste silná...

– Nie... s nervami mám všetko v poriadku, ale dnes mám proste zlý deň a... teraz už poďme, –

prosila dievčina plačky.

- Ešte azda len toľko, že večer o ôsmej vás odvezie štvormotorové lietadlo do Singapuru a polícia...
- Poďme... už aj...
- Nuž ale...
- Nepýtajte sa! Poďte, veľmi vás prosím! Už aj!
- „Ale si ty číselko, – dudral si bezočivý neznámy. – A táto ma chcela ešte zabásnuť do kúpeľne...“
- Dobre teda, Maud, poďme...
- Ponúkol jej rameno a dievčina s uľahčeným povzdychom prijala. Nieкто klopal.
- Kto je?
- Polícia, – odsekol zvonku tvrdý hlas.

III

Ticho...

Sivovlasý stavec vsunul dlaň do zadného vrecka. Maud zachytila jeho rameno oboma rukami skôr, než stihol vytiahnuť revolver. Potom, ani keby ju boli vymenili – už to nebola tá nedávno ešte nervózna dievčina – pokojne, temer ľahostajne zvolala:

- Nerozumela som! Mňa hľadá polícia?... Čo sú to za hlúposti?
- Polícia prosí všetkých obyvateľov Grandhotelu, aby sa ráčili unúvať do haly.
- Prečo?

– Grandhotel má nariadenú karanténu, – odvetil hlas za dverami. Kroky sa vzd'alovali a klopanie zaznelo zo susedstva.

- Sme stratení, – ozval sa po sekunde ticha stavec.
- Nezmysel! A nedrapkajte stále po zadnom vrecku.
- Tento pohyb ma upokojuje. Kým je totiž pištoľ v mojej hrsti, dovtedy...
- Nechcem od vás počuť takéto slová, – zvolala Maud rázne.

„Aj tohto hneď zabásne do kúpeľne,“ pomyslel si pod posteľou neznámy ľahťikár.

- Teraz predovšetkým zídeme do haly a dozvieme sa, čo sa tu vlastne prihodilo...
- Lenže ak vy dnes večer nezutekáte, tak je všetkému koniec.
- Mlčte, prosím vás. Takto nemôžeme posúdiť situáciu.

Mládenec počul, ako zacapili dvere. Uľahčene si vzdychol. Ešte niekoľko sekúnd čakal a potom sa rozhodol, že vylezie...

Šramot...

Rýchlo sa šuchol späť. A toto je čo? Dvere sa pomaličky odchyľili a zašramotili kroky. Azda upratovačka? A to zasa nie je pravdepodobné, lebo tento dotýčny sem vliezol veľmi opatrne. Toto je, prosím pekne, zakrádanie!

Dobre by bolo pozrieť sa. Ale vidí iba nohu. Biele tenisky, trošku ufúľané a presne na špici jednej je hnedý fľak čudnej podoby. Určite káva.

Tenisky sa vzd'aloujú. Dvere sa zatvárajú.

Teraz!

Bleskove vyskočil. Pretože ak sú hostia v hale, tak je záhrada prázdna. Rozhliadol sa... Na stole list. Ale no! S týmto sa sem vkradli biele tenisky s čudným kávovým fľakom... Adresa je písaná strojom:

Slečne Maud Borckmanovej
I. poschodie, izba č. 72.

Poďme, list nie je dôležitý! Zabehol k oknu. A uskočil...

Čo sa tu robí, hej? Vypukla v hoteli vojna? V záhrade pracovala ženijná čata. Stavali prekážky z ostnatého drôtu. Nemohli pracovať dávno, ale ohrada už stála v polkruhu vôkol záhrady a z vonkajšej strany zátarasu stáli hliadky so samopalmi. Zložené guľomety, opodiaľ sa kúri v poľnej kuchyni, všade vôkol táborí vojsko... Armáda obsadila celé okolie hotela.

Neznámy bezočivec hľadel bezradne z okna... potom sklonil hlavu a odišiel smutne do kúpeľne, do svojho väzenia.

IV

Ostrov Malá Lagonda rozkvital pred tromi rokmi ešte v pravekej anonymite súostrovia Bali vo výške juhovýchodného cípu Jávy. Konjunktúru skromného ostrova zapríčinil vlastne známy akademický maliar Wolfgang Kund, a to tým, že maľoval v Surabaji jeden obraz za druhým a v ostatnom čase čoraz menej predával zo svojich diel. Pravda, kým ešte žila jeho manželka, bolo všetko akosi ináč. Manželka, dcéra cukrového baróna, bola pekná, jemná a milá, no mimoriadne škulaťavá. Lenže maliar nevyžadoval od svojej najdrahšej pomínuteľnej ciele bláznivej mladosti. Predovšetkým bol umelcom. A takýto človek sa oduševňuje čímisi iným. Oženil sa s ňou preto, lebo v tomto manželstve našiel všetko, čo ho inšpirovalo pri tvorbe: bohatého svokra.

Otec jemnej dámy patrila totiž medzi najbohatších mužov Buitenzorgu.

Svokor sa spočiatku díval na umelca veľmi hnevľivým okom, ale napokon s manželstvom súhlasil, pretože jeho dcéra hľadela na maliara ešte horšie, natoľko zlým okom, že lepšieho manžela nemohla očakávať.

Bohatého maliara zanedlho objavili novinári a vykričali jeho slávu do sveta.

Manželka však jedného dňa privrela obe svoje rôznorodé oči k večnému spánku. V týchto časoch nezostalo po vene už ani stopy a svokor o zaťovi nechcel ani len počuť. Wolfgang sa vzápätí ocitol v takej neopísateľnej biede, že jedného krásneho rána utiekol svojim veriteľom na Malú Lagonda a začal pustovníčiť.

Po krátkom rozumnom rozjímaní ho však prepadli nápadne svetácke myšlienky, ktoré nie sú práve hodné pustovníka. Napríklad také, že na tomto mieste by sa dali založiť svetoznáme kúpele. Ved' aj neďaleké Bali si získalo za krátky čas svetovú povest'.

Musí sa porozprávať s kráľom.

Uprostred ostrova žil totiž divoký domorodý kmeň. Divosi sa pred polonahým Európanom v okuliaroch naľakane stiahli do svojich domcov. Tu vyhľadal kráľa Nalayu, ktorý vysedával pred svojou chyžou v komfortne zariadenej mláke. Mal čo do činenia s civilizovaným domorodcom, ktorý za vojny slúžil ako kurič na anglickej lodi, a preto si ho aj tak nesmierne vážila skupina polodivokých Malajcov, ktorých jedného krásneho dňa navštívil s prekvapujúcou zvest'ou, že on je ich kráľom.

Iba jediný domorodec položil otázku, z čoho vyvodzuje Nalaya túto hypotézu, no pretendent ho zrúbal natoľko, že ostatní prijali toto fait accompli bez akéhokolvek odporu.

Keď Nalaya zočil blížiaceho sa plavovlasého maliara s pokožkou červenou ani rak, vznešene a prívetivo zagrgal. Wolfgang už vedel, ako treba konať, ak má byť jeho rokovanie úspešné.

– Priniesol som ti dar, ó, panovník Malajcov.

– Nevadí, len nech je pekný, – odvetil kráľ Nalaya.

Wolfgang odovzdal domorodcovi tubu ultramarínovej farby, lebo táto bola jeho najobľúbenejšia a mával ich v zásobe aj viacej. Malajec pozorne skúmal kvality daru.

– Dar je pekný, ale ja som už takéto jedol. Čo si želáš, ohavný cudzinec?

– Počúvaj, kráľ! O susednom Bali napísali romány a odvtedy si žijú domorodci bohato. Nemohol by si urobiť aj ty čosi podobného?

– Nevieľm písať romány a ani u môjho ľudu som podobné veci nezbadal!

– Román by už len ktosi napísal a ty by si zbohatol... Vieš ty, čo je to reklama?

– Toto som ešte nejedol.

– Ani sa to nedá jest. Vyložím ti, čo je to reklama. Ľudia sa radi bavia. A ja som maliar.

– Rozumiem. Toto je reklama.

– Nie. Reklama je to, keď ľuďom nahovoríme, že sa budú čomusi tešit'. Ja budem ostrov maľovať, noviny budú písať a podnikatelia naletia. Tomuto sa vraví kúpele. Divoký belošský kmeň turistov, ktorý vyznáva boha menom Baedeker, začne ložit' sem. To sa zasa volá konjunktúra. Z Malej Lagondy budú kúpele.

Jeho Výsosť zmľkla v úvahách.

– Typ nie je zlý, – pripomenul si výraz zo svojej kuričskej mladosti.

A pustili sa do toho. Wolfgang sa preplavil späť na Jávu a zahájil akciu.

Niekoľko neinformovaných novinárov, ktorí ešte nevedeli, že z bohatého zaťa stal sa medzičasom polonahý pustovník, prijalo nové poverenia: napísali obrovskú hľbu článkov o obrazoch, ktoré Wolfgang namaľoval na Malej Lagonde, o divokých bojovníkoch exotického ostrova, o príjemných devách a

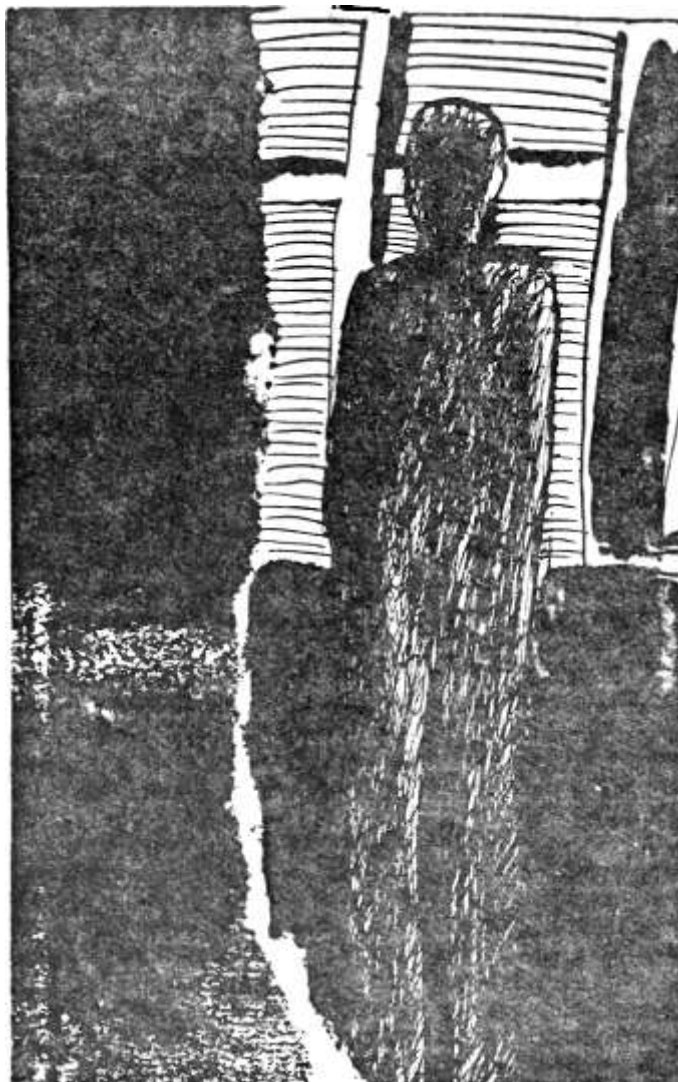
podobných zvláštnostiach.

A potom prišiel prvý úžerník, ktorý postavil mliečny bar, a ostatné šlo už samo od seba. Malú Lagundu si obľúbili milionári, čo chodia na zájazdy do Indie. Vyrástol Grandhotel, neskoršie aj Miami Grill a potom aj obrovské kúpalisko. Povest' maličkého ostrova v Juhomorí rozletela sa na krídlach miliónových filmov i halierových románov a na nábreží vyrastali vily, jedna krajšia ako druhá...

Grandhotel medzitým vyrástol na najvznešenejší a najdrahší hotel súostrovia – skutočný sen z mramoru a hodvábu. Výborný personál, zázračne zariadené izby, jedáleň a vlastný prístav...

Takto stáli veci toho dňa, keď zistili, že jeden z host'ov je nakazený morom. Obyvatel'ov Grandhotelu predsa len nemožno odviecť do karantény, nuž nariadili karanténu v mieste výskytu.

Za tri týždne nesmie z Grandhotelu vykrociť ani duša!

V

Vo foyeri Grandhotelu bola bezprostredne pred nariadením karantény takáto situácia:

Veľkoobchodník s obilninami Armin Vangold, ktorý sa po tridsaťročnej práci, ako vlastník veľkého majetku, rozhodol, že si konečne trochu aj požije a prišiel so svojou manželkou Júliou na Malú Lagundu, lúčil sa s ňou pred bránou. Júlia Vangoldová vlastnila päťdesiatdva rokov a osemdesiatšesť kilogramov, bola to prísna, driečna dáma s veľkým podbradkom. Ide si nakúpiť do mesta a Vangold ju vzhľadom na svoj hostec neodprevadí. Vangolda klby toho dňa neboleli, ba práve naopak. Vangold si chcel v tomto začarovanom kaštieli trochu užiť, poprechádzať sa, prečítať si niečo, vypiť si maličké pivo a azda prípadne... porozprávať sa s nejakou milšou dámou... Ved' na tom nie je nič zlého. Ved' on svoju manželku ľúbi, ibaže by niekedy rád vyviedol aj také, na čo má práve chuť... Bože môj, keby sa tu mohol za taký týždeň ponevierať sám... nazrel by aj do baru! Júlii takéto čosi povedať, rovná sa pokúšaníu diabla. Díval sa na svoju odchádzajúcu, dobre urastenú manželku – Statočná je to žena, veľmi ju aj ľúbi, lenže ani bez vody človek nevyžije, a predsa len dobre padne nezriedka kalíštek koňaku.

Opodiaľ je napríklad Lindner, ten tučný barytonista. Z jeho povestného hlasu zastala mu v dnešných časoch iba polovica: povest'. Práve schádza z poschodia. Ide za vrátnikom, či ešte neprišla poludňajšia pošta Nie, prosím, ešte nie. Širokoplecí zamračený muž s tupým nosom menom Bruns postáva na schodoch s rukami vo vreckách a fajčí cigaru. Čudný, no častý hosť.

V jednom z veľkých hlbokých kresiel sedí signora Relliová, obrovitá sicílska vdova krásnej postavy, ktorej trošičku mužný hlas a markantná, zato však zaujímavá tvár je stálym stredobodom pozornosti; zapaluje si cigaretu a pýta si čosi od boya Corriene della Sera. Dickman, kapitán vojnovnej lode „Batavia“ na penzii, klebetil s továrnikom smotanových krémov Hilliersom z Bostonu a pri vchode skladali batožinu troška moletnej plavovlasej dámy. Vrátnikovi povedala, že ja manželkou kapitána Houlda zo Sidney. Žena by to bola pekná, lenže v očných kútikoch a na hrdle má napriek krémom a púdom vrásky a keď zavrtí hlavou, na krku sa jej napne dlhá, šľachovitá žila. V kúte haly Vysedával Erich Kramartz, mladík pestovanej bielej pokožky a zaujímavej, peknej tváre, vo vybranom odevu. Kývol hlavou na dámu. Mrs. Houldová pozdrav opätovala a vykročila k výt'ahu.

A teraz prichádza doktor Ranke, ktorý bol práve vyšetriť ktoréhosi pacienta.

– Chcel by som telefonovať...

– Vpravo sú kabíny, prosím, – odvetil vrátnik.

Lekár sa náhli ku kabínam. Erich Kramartz vykročí pomaly k výťahu, ktorý práve vyviezol hore mrs. Houldovú. A vtedy prikočí k vrátnici Veľkoobchodník s obilninami, pán Vangold, a pýta sa naoko ľahostajne:

– Ktože je tá plavovlasá dáma, čo práve teraz išla do jedálne? Nápadne sa podobá jednej mojej príbuznej...

Vrátnik smutne pozrie na host'a:

– Ktorá, prosím?... Milostivá pani Villiersová. Jej manžel ja šéfredaktorom v Singapore.

Pán Vangold vykročí pomaly za ňou... Len tak... ako keď sa ľudia nenáhli...

Z jedálne vychádza rýchlymi krokmi misionár. Prišiel pred chvíľou autobusom, lenže on sa tu chcel iba najesť a už aj cestuje ďalej, preč z tohto ligotavého pekla svetskej márnivosti a hriechu! Nosí čierny kabát najprísnejšieho misionárskeho rádu so zamatovým golierom. Z gombíkových dier visia veľké tmavé kamenné gombíky.

Tento odev je dokladom toho, že jeho nositeľ prežil dlhé roky na ostrove malomocných ako dobrovoľný ošetrovateľ.

Sicílska vdova pomalými, vláčnymi krokmi podišla bližšie. Je o celú hlavu vyššia, než urastený misionár. Usmiala sa naňho, ale tak, že sa jej všetky zuby zaligotali.

– Prepáčte, pane, nie ste vy náhodou pán Cresson?

– Nie.

– Zaujímavé. Pripomínate mi pána, ktorý nedávno zomrel. Myslela som si, že ste mu príbuzný... Prepáčte...

A zvrtila sa.

V tej chvíli zaškrípali brzdy zo desiatich áut pred hotelom, ktoré sa sem prihnali za hrozného škriekania sirén. Z vozidiel zoskakovali náhlivo policajti a vojaci.

Pred vchodom, ale už na ulici, predáva domorodý Malajec škrabošky o obradným tancom, všelijaké ozdôbky a pohľadnice. Nezamestnaný prístavný robotník Häcker postáva opodiaľ a zíza. Pred vchodom sa prechádza aj miss Lidia, ktorú úrady práve ráno vypovedali z ostrova, pretože doposiaľ sa tu zdržovala s dôvodením, že čaká na dôstojníka vojnového loďstva, ktorý sa pred dvoma rokmi od nej na niekoľko minút odobral, za ňou ide Walter, pomocník miestneho fotografa, považujúci sa za svetáka, pretože fajčí cigarety zo špičky a pod pazuchou zviaza jazdecký bičik.

Vojaci, zoskakujúci z vozidiel, zaháňajú všetkých do foyeru, ešte aj kamelota Krogena so sivou bradou, ktorý nosí ilustrované časopisy v drôtenom ráme na krku a medzitým vyhráva na malom verklíku v presvedčení, že takto predá viac časopisov.

V hale berú udalosti na vedomie s údivom, ale pomerne chladnokrvne, lenže vo chvíli, keď ktorási úradná osoba skríkne: „zachovajte pokoj, všetko je v poriadku“ – okamžite sa strhne panika.

Polícia obsadzuje všetky východy z haly a náčelník, kapitán, nahlas prikazuje jednému z detektívov:

– Pozháňať všetkých obyvateľov do haly... Hotel má nariadenú karanténu.

Do haly vstupuje riaditeľ.

– Wolfgang... Áno, ja som dal príkaz telefonovať polícii, keď mi lekár hlásil, že zistil nákazlivú nemoc.

– Odporúčam vám, aby ste predložili písomné hlásenie pánu zdravotnému radcovi. Aká nákaza sa tu zistila?

– Mor.

... Medzitým niekoľko hostí predsa len prišlo bližšie a po slove „mor“ splašene spätkujú.

– Iba jediný postihnutý? – pýta sa náčelník.

– Momentálne.

Prišiel aj zdravotný radca. Nesmierne tučný pán s podbradkom od jedného ucha až po druhé a neustále astmaticky odfukoval. Predovšetkým vyspovedal vrátnika, ktorému sa už chveli kolená, čo bude na obed a žiadal, aby mu k ryžovej tabuli nepodávali omáčku z korenia curry, pretože keď sa naň pozrie, nedokáže odmietnuť, no jeho žalúdku to škodí. Starý trik pána radcu Markheita – v hodinách karantény schladiť hysterické nálady niekoľkými rýchlymi, prozaickými, súkromnými opatreniami. Na tej lodi, čo pred nedávnom prišla do prístavu pod žltou vlajkou s ôsmimi chorými na cholera a ostatnými pološialenými cestujúcimi, radca začal predovšetkým zháňať francovku a trpko sa sťažoval cestujúcim,

polomŕtvym strachom, že si pokazil žalúdok a v takýchto prípadoch ho celé dni svrbí pokožka.

– A čože sa tu teda stalo? – obrátil sa Markheit k riaditeľovi Wolfgangovi.

– Včera predpoludním o jedenástej povolali k jednému hosťovi lekára. Dnes predpoludním, sa zistilo, že dotýčny je nakazený morom. Myslím, že som konal správne, pretože eventuálnych nositeľov nákazy môžeme donútiť iba pomocou ozbrojených síl k tomu, aby neopustili hotel. Dve susedné izby som dal uzavrieť a pri nemocnom som nechal jednu chyžná. Túto ženskú musíme potom tiež izolovať, pretože dotýčná ešte nevie, o čo ide, a odbehla na chvíľku do svojej izby a vraví, že na tvrdom nemôže sedieť, lebo trpí na ischias.

... Hostia sa medzitým zhŕkli a pekelným hurhajom a viacerí divoko žiadali, aby zavolali lekára, pretože pociťujú na sebe príznaky moru. Policajný náčelník ich upokojil, že akonáhle vybaví príslušné formality, vykonajú všetko pre ich záchranu.

Pani Villiersová zamdlela a teraz visela na rukách kapitána Dickmana, ktorý nevedel, čo si má počať.

Šedovlasý kamelot usúdil, že úradná stránka veci je skončená, začnime teda obchodovať a spustil verklík. Seržant ho veľmi bezprostrednou formou vystríhal...

Liftboy pri výťahu krčovite plakal a z poschodí márne vyzváňali. Markýz Raverdan hltal akési prášky a kapitán Dickman zložil pani Villiersovú na koberec za vitrínou, plnej ozdobných pamiatkových predmetov. Medzitým Walter, fotografov pomocník, hlasnými príkazmi dirigoval prítomných a rozdeľoval ich na menšie skupinky, aby si ich mohol zvečniť.

– Dámy a páni, – začal policajný náčelník.

– Čujme, čujme, – pobádal ho fotograf.

– Úrady nariadili karanténu. Po dobu troch týždňov nesmie nik opustiť Grandhotel. Ten, kto poruší ochranné opatrenia, môže byť podľa zákona potrestaný odňatím slobody od päť rokov až na doživotie. Mali sme vás všetkých vlastne odtransportovať na ostrov Santa Annunziata do karanténnej stanice, ale chceli sme vznešený cudzinecký ruch Grandhotelu tohto ušetriť a na základe výnimočného rozhodnutia uskutočníme karanténu na mieste. Po túto dobu bude sa tu starať o poriadok a o vaša bezpečnosť polícia, zdravotná služba a oddiel z posádky. Grády počítajú s pomocou a porozumením hostí. Dúfame, že sa nám podarí chorobu izolovať tu, v hoteli, a že si nevyžiada viacero obetí...

A hostia zahájili ofenzívu.

Všetci požadovali výnimočné výnimky. Jeden, ak okamžite neodcestuje, príde o niekoľko tisíc libier a zažaluje štátnu pokladňu, druhý sa odvolával na diplomatické povinnosti a tretí na svadbu svojej netere a tak to šlo dookola.

– Ľutujem, – skríkol náčelník, – zdravotné opatrenia v kolóniách nesmie porušiť ani panovník. Najmenšia benevolencia môže zapríčiniť v takomto prípade smrť stotisícov... Majiteľ hotela je povinný každého umiestniť a ten, kto nedisponuje potrebnou rezervou, bude sa tu zdržovať na účet štátnej pokladne, prirodzene, v skromnejších podmienkach.

– Nie som povinný zdržovať sa tu v skromnejších podmienkach, – povedal nezamestnaný prístavný robotník Häcker. Seržant upokojil aj jeho niekoľkými bezprostrednými výrazmi.

Najviac sa však rozčúľil veľkoobchodník s obilninami, pán Vangold. Vrhol sa ku kapitánovi a kričal:

– Prosím vás, manželka mi pred chvíľou odišla do mesta...

– Sem sa vrátiť nesmie. Dal som postaviť kordón.

– Nuž ale, – znervózňoval sa Vangold, – hádam sa len taká výnimočne energická dáma prebije cez taký kordón...

– Úplne vylučujem.

Veľkoobchodníka táto kapitánova istota očividne upokojila. Aj ostatní sa trošku unavene upokojili a vžili do situácie.

V tej chvíli Wolfgang nahlas zvolal:

– Postaráme sa, aby karanténa znamenala pre hostí Grandhotelu vzrušujúci, krásny zážitok z tropických krajín.

VI

Keď sa Maud vrátila do svojej izby, v prvej chvíli sa nazdala, že neznámy v pyžame už odišiel. Ale ako rýchlo posmutnela, keď sa spoza záclony vynorila veselá tvár neznámeho bezočivca a spýtal sa:

– Ako sa máte?

Na chodbe zazneli opäť kroky a hlasy.

– Prečo ste neopustili izbu, keď všetci odišli do haly?

– Neodvážil som sa podniknúť čokoľvek bez vášho príkazu.

– Nezmysel!

– Ostatne, aj tak neboli všetci v hale.

– Ako mám tomuto rozumieť?

– Napríklad hneď tento dotyčný nemohol tam byť, totižto ten, čo vám doniesol list, – a ukázal na stôl, na ktorom ležala obálka.

Dievčina sa zarazila.

– Bol tu ktosi, kým som tu nebola?

– Veru bol.

Maud rozdrapila obálku a prečítala list. Potom ho hodila do popolníka a podpálila okraj. Pozorne sledovala, ako papier pomaly horí.

– Dúfam, že to neboli zlé zvesti? – spýtal sa neznámy prívetivo.

– Stali ste sa proti svojej vôli svedkom rozhovoru, z ktorého, napriek všetkému môjmu úsiliu, predsa ste niekoľko slov počuli...

– Ubezpečujem vás, že...

– Prosím vás, mlčte! Neviem, aký ste vy človek, ale mám ten pocit, že ste dobrosrdečný. A mojou pomocou ste sa akiste dostali z ťažkej situácie. Odmeňte sa mi tým, že sa o mňa nebudete zaujímať, až odtiaľto odídete...

– S týmto si teraz starosti nerobte, – uspokojil ju mládenec, – pretože karanténa potrvá niekoľko týždňov a dovtedy si môžeme pohovoriť...

– Ale! Azda si len nepredstavujete, že mi tu zostanete počas celej karantény?

– A kam sa podejem?

– Čo ja viem?... Ak nemáte príčiny k tomu, aby ste sa skrývali, dajte si prideliť izbu.

– Mám dostatočnú príčinu k tomu, aby som sa skrýval, lebo môj otec ma chce oženiť. Chcel som sa preplaviť na Bali, kde mi býva na pobreží kamarát, a ten by mi bol poskytol šaty.

– Kde ste si ich nechali?

– Otec ich zamkol, aby som nemohol utiecť. Ráno som sa mal zosobašiť a vtedy by mi bol vydal frak. Lenže ja som v noci vyliezol cez okno a v pyžame som sa pustil smerom na Bali. Búrka ma vyhodila späť na hotelovú pláž a potom som vliezol sem. Odvtedy trpím ustavičným útlakom.

Maud sa trošku rozjarila nad bláznivou historkou a odpovedala o čosi prívetivejšie:

– To všetko je veľmi smutné alebo komické, ako to vezmeme, ale upokojte sa; karanténa vás donúti, aby ste sa vzdali. Nemôžete sa po celé týždne skrývať v pyžame.

– Ale čo poviem hotelierovi, ak sa ma spýta, ako som sa sem dostal v takomto ľahučkom odeve?

– Oklamte ho nejakým galantným dobrodružstvom, alebo čím len chcete...

– Dobre teda. Odchádzam. Ďakujem za nesrdečnú pohostinnosť... Pretože jest' ste mi nedali. Toto teda zdôrazňujem.

Na sekundu zmlkli. Neznámy muž hľadel na spopolnený list v striebornej mištičke.

– Bol by som rád, keby ste mi dôverovali, – ozval sa napokon. – Zdá sa mi totiž, že ste v strašnej šlamastike a že špicatá laková topánka, s ktorou ste sa zhovárali, nie je zvlášť odhodlaným pomáhačom.

Maud hľadela pred seba v smutných rozpakoch.

– Nie, – odvetila smutne. – Žiaľ, nepomôžete mi...

– A keď vás zatknú?

– Prosím?! Odkiaľ... ale toto?!

– Nechcem vám tu tárať. Počul som, že ste chceli ujsť lietadlom, je teda pravdepodobné, že vás prenasledujú. Keďže musíte kvôli karanténe zostať, ľahko sa prihodí, že vás chytiť...

– Ale prečo si myslíte, že ma prenasleduje polícia?

– To je nad slnko jasné, pretože...

Klopali.

– Kto tam?

– Polícia.

Neznámy v pyžame zmizol nečujne a rýchlo pod posteľou.

– Prosím! – zvolala Maud veselo.

„Ejha! – žasol muž v pyžame. – Toto je ale ženská! Bezpríkladná chladnokrvnosť.“

V plochej a nízkej perspektíve kráčali tuponosé poltopánky fabrickej výroby.

– Prepáčte, som hlavný inšpektor Elder.

– Maud Borckmanová. Ráčte, – Dve drobné trotérky so sponou sa pohli.

– Ďakujem, – odvetili tuponosé fabrické poltopánky. – V hale, prosím, práve vypočúvajú obyvatel'ov, ale aby sme to urýchlili, vykonám niekoľko vážnejších výsluchov aj ja.

– Načo sú v karanténe potrebné výsluchy?

Jedna trotérka so sponou zmizla. Maud pravdepodobne preložila nohu krížom cez druhú.

– Ale nie, – odvetili tuponosé zachrípnuté fabrické poltopánky. – Vôbec nie v súvislosti s karanténou. Asi neviete, slečna Borckmanová, že o izbu ďalej, v sedemdesiatjedničke, došlo k vražde, kým hostia boli v hale.

Druhá trotérka sa vrátila na miesto... Asiže zložila nohu od prekvapenia.

– Čože?... A koho, prosím vás, zavraždili?

– Doktora Rankeho...

– Ako? – Ale veď to všetko... Zvláštne... Nehnevajte sa, že sa vás ja vypytujem...

– Chápem vás, slečna Borckmanová. Doktora Rankeho ktosi zavraždil. Je to bodná rana... Sedemdesiatka je prázdna. A sedemdesiatdvojka, v ktorej bývate, je najbližšia susedná izba. V tejto zákrute niet viacej izieb... A tu sa páčil akýsi papier...

– Dostala som list, v ktorom mi písali o nepríjemnej záležitosti, a tak som ho zničila.

„Aká chladnokrvná... Bože môj! Aká chladnokrvná...“ hundral si muž v pyžame.

– Je v tomto hoteli potrubová pošta? – pýtal sa hlavný inšpektor.

– Neviem, ten list prišiel totiž poštou.

– Zaujímavé... Pred príchodom dnešnej pošty nariadili práve karanténu...

Dlhá prestávka.

– Tak potom nechápem, – odvetila Maud prívetivo. – Ležal tu na stole. Azda prišiel včerajšou poštou.

– To je možné. Dovolíte niekoľko formálnych otázok? Vaše meno?

– Maud Borckmanová.

– Narodená?

– 1919...

– Kde?

Prestávka...

– V Ačinsku... Rusko...

– Na Sibíri, nie?

– Áno.

– Miesto trvalého pobytu?

– Surabaja. Pracujem v štátnom chemickom ústave. Som asistentkou doktora Deckera.

– Naozaj? Som veľkým ctiteľom geniálneho profesora. Slečna tu trávi svoju dovolenku?

Prestávka.

– Nie. Opustila som zamestnanie.

Felix Van der Gullen, neznámy bezočivec, ležal pod posteľou na bruchu a v ústach sa mu zbiehala trpká slina. Lebo teraz je zle! Veľmi, veľmi zle s touto nádhernou, krásnou dievčinou. Lebo faktom je, že klame. A nech sa na to dívame akokoľvek, zle je s ňou, veru, veľmi zle!

Lenže tuponosý fabrický chrapoš zdal sa byť dobromyseľnejší. Temer si ani nevšimol rozpaky drobných trotériek so sponou.

– No ale, – povedal otcovsky, – toto sú len také formálne otázky a ak sú nepríjemné, tak na ne ani neodpovedajte, slečinka. Pretože z nášho hľadiska je významná iba jediná otázka. Je totiž nesporné, že vražda bola spáchaná v tých chvíľach, keď dole vyhlásili karanténu: Predtým ešte doktora videli a o takých pätnásť minút bol už mŕtvy. Takže tuto treba zistiť o obyvatel'och hotela iba toľko, kde sa zdržovali počas tých kritických pätnástich minút!

Ticho. Jedna trotérka opäť zmizla. Čiže Maud sa už opäť upokojila.

- Rozumiem, – povedala svojím príjemným, zvonivým hlasom ľahostajne, temer veselo.
- A potom je naša úloha jednoduchá. Teda, slečna, ráčte mi povedať, kde ste boli počas vyhlásenia karantény?
- Tu. V izbe.
- Muž v pyžame pod posteľou zdrevenel. A toto je čo?
- Potiaľto by sme to mali v poriadku. Detektív, prirodzene, zaklopal aj u vás a požiadal vás, aby ste zišli do haly?
- Správne.
- A mali ste nejaký dôvod, aby ste predsa neprišli?
- Nemala som nijaký osobitný dôvod. Videla som z okna, ako vojaci privádzajú drôtené prekážky, žijem v Ázii pätnásť rokov, vedela som presne, o čo ide a... nerada asistujem pri úradnom konaní.
- Aha! Chápem! Takto je to už jasné! – schvaľoval hlavný inšpektor. – Hostia vznešeného hotelu sa nestarajú o formality.
- Žiaľ, človek nikdy vopred nevie, že jeho prítomnosť môže byť neskoršie dôležitá.
- Prirodzene, prirodzene, – súhlasil hlavný inšpektor, ani taký preochotný holič. – lenže ja, na šťastie, mám už veľkú prax v takomto čomsi a viem, že neočakávaná karanténa môže zaviniť tragické prekvapenia. Panické nálady prvých chvíľ často zneužijú rozliční zločinci, hoteloví zloději, a preto vždy rýchlo spíšem tých, ktorí sa zúčastnili vyhlásenia karantény.
- Naozaj? To je veľmi šikovné.
- Ďakujem za uznanie. Dovoľte ešte jednu otázku. Je to iba formalita, ale uľahčí nám situáciu. Nemali ste náhodou návštevníka, keď vám detektív zaklopal na dvere? Alibi je pre nás totiž vždy jednoduchšie, ak ho potvrdí svedok.
- Prestávka, ale veľmi krátka. Škrt zápalky.
- Nie. Nebol tu u mňa nik.
- Aha! Dobre, že to viem... Hlúpy personál. Liftboy vraví, že videl, ako knieža Sergius šiel zo zákruť a ako keby bol vyšiel z vašej izby... A to je, prirodzene, hlúposť. Tieto chlapčiská tárajú do sveta, chcú sa robiť dôležitými...
- Knieža bolo naozaj u mňa. Ale asi tak desať minút pred karanténou. Lenže vtedy, keď detektív zaklopal, vtedy už nebol u mňa. Povedal, že pôjde k Vangoldovi, to je taký veľkoobchodník s obilninami, ktorého dobre pozná, a je možné, že Vangold bol už vtedy preč. Akiste odtiaľ išlo knieža. Tretia izba v zákruťe je Vangoldova, sedemdesiatka.
- Áno, viem. Aj boy mi vravel, že knieža mohlo vyjsť odtiaľ, no toto som mu už neveril. No ak nevyšlo od vás, tak mu veriť musím.
- Jedine zo sedemdesiatky mohol vyjsť, od Vangolda.
- Zaujímavé. Totižto vražda sa stala práve tam.

VIII

- Dlhé, strnulé ticho. A pán pod posteľou sa cíti, ani keby ho poriadne zdrapili za krk.
- Ale pán hlavný inšpektor... – ozvala sa dievčina, – povedali ste, že doktora Rankeho... zavraždili v sedemdesiatjedničke...
- Žeby naozaj?... Mýlil som sa. Stalo sa to v sedemdesiatke, v izbe pána Vangolda. Vaša izba je sedemdesiatdvojka a v sedemdesiatjedničke nebýva nik.
- A toto bola škaredá pasca, len čo je pravda. Teraz sa už ovzdušie izby naplnilo chladom a mučivým napätím.
- Vrzla stolička...
- Nuž teda takto, – podotkli tuponosé fabrické topánky vľúdne, – nazdávam sa, že sme formality skončili. Človek je rád, ak ich má už za sebou... A prepáčte, že som vás vyrušoval...
- Prosím, – vrzla stolička. – Podotýkam, že ja som knieža nevidela odvtedy, čo odo mňa odišlo... Len som predpokladala, že od Vangolda...
- To je prirodzené. Ani som to nedal do protokolu... Meno takéhoto jemného, vznešeného pána nesmie byť ani v najvzdialenejšej spojitosti s takýmto čímisi.
- Aj ja som toho názoru.

– Teší ma, že sa naše náhľady zhodujú. Som veľkým ctiteľom kniežaťa a lord Shilling, guvernér ostrova Tanga, ktorému som v niekoľkých veciach už poslužil, bol taký láskavý a sľúbil mi, že ma pri obede kniežaťa predstaví. Žiaľ, medzitým vyhlásili karanténu.

– Ale... a vy ste sem neprišli s karanténnou zabezpečovacou skupinou?

– Kdeže. Ja som pátral v celkom inom prípade a aj ja som tu privrznutý kvôli karanténe.

– V hoteli... sa odobral aj iný... trestný čin?

– Nie v hoteli. Len stopy zločincových nôh viedli do hotela. Ide o najzákernejšieho zločinca súostrovia, ktorého prezývajú v podsvetí Postrachom Jávy. Nemilosrdne vraždí a zbíja. A je to muž neuveriteľne príjemného výzoru. Stratil sa mi v hotelovej záhrade. Keby som vedel, že je niekde nablízku, nelámal by som si hlavu kvôli vrahovi... A ešte, že som pri zavraždenom doktorovi Rankem našiel tento biely kostený gombík...

– Na mužské šaty takéto biele kostené gombíky neprišívajú.

– Na odevy rozhodne nie. Ale na pyžamy hej a dotýčný mi utiekol v pyžame, ale nie je vylúčené, že utekal iným smerom. Bola by to príliš šťastná náhoda, keby mi ho karanténa pribrala do ruky.

Tu ponosé poltopánky zrážajú opätky, ani keby sa ich gazda klaňal... Vrznutie dverí...

– Tešilo ma... – povedala Maud.

– Keby ste čosi mali na srdci, slečna, tak mi môžete smelo dôverovať. Nie som bezcitný kopov.

Dvere sa zatvorili. Kým sa Maud stihla obrátiť, muž v pyžame sedel už v kresle a fajčil.

IX

Maud si ho bez slova, vážne premeriavala.

– Prosím? – ozval sa mládenec a keďže darmo čakal na odpoveď, uznanlivo povedal: – Ten mi ale dôkladne dal... A po tomto všetkom, ako sa vám pozdávam ako Postrach Jávy?

Maud sa ho tíško, bez výčitiek spýtala:

– Vy ste zabili doktora Rankeho?

– Dovolíte najprv otázku?

– Prosím, – odvetilo dievča.

– Vy ste zabili doktora Rankeho?

– Upozorňujem vás, že aj moja trezlivosť má svoje hranice. A teraz je už v hre oveľa viacej, než aby som vás ochránila iba kvôli tomu, aby som zabránila klebetám.

– Máte pravdu. Teraz ma ochraňujete akoby za odmenu. Pretože ja viem, že keď detektív zaklopal a hlásil, že nariadili karanténu, vy ste v izbe sama neboli. Viem, že ste neboli v izbe v čase vraždy a viem aj to, že knieža Sergius neodišlo pred príchodom detektíva. Kdeže ste boli tamtych pätnásť minút po vašom odchode? Pretože v hale ste neboli a vo svojej izbe taktiež nie. To isté platí o kniežati.

– Bola som na ceste do haly, ale som sa vrátila...

– Tak... A potom prečo ste to takto nepovedali tomuto detektívovi?

Dievča vybuchlo:

– Ako sa odvažujete klásť otázky? Človek, ktorého hlavný inšpektor nazýva najväčším zločincem tohto svetadiela, čo uniká pred popravisom v nočnom odevu...

– Radšej by som utekal lietadlom do Singapuru!

Trafil. Maud zbledla a mlčala. Mládenec vstal.

– Prosím vás... – ozval sa krotko. – Uzavrime mier, alebo ak sa vám páči, spojenectvo.

– S vami? Môžbyť, že vás kvôli mojim nešťastným okolnostiam nemôžem vydať polícii, ale so zločincami sa nespôlčujem... Mýlite sa, ak ste sa nazdali, že aj ja som taká z vašej brandže.

– Tak sa teda dohodnime. Obaja pomlčíme o tom, čo sme sa o druhom dozvedeli.

– Vy ste ho zavraždili?... šepkala dievčina zhrozene. – Odpovedzte... Ja vás... aj tak... neprezradím...

Mládenec chvíľku rozmýšľal. Maud podišla k nemu a dívala sa vytrestanými očami na jeho pyžamový kabátik.

Mládenec nevdojak sledoval jej pohľad.

Z pyžamy mu chýbal biely kostený gombík.

X

– Čiže... vy ste to urobili?... Prosím Vás... ak ste mali niekedy boha pri sebe... povedzte mi to... pekne vás prosím.

Hľadel na dievča. Potom pomaly prisvedčil:

– Áno, ja...

Maud si uľahčene vzdychla.

– A... a... prečo?

– Spoznal ma... Raz som sa v Džakarte vlámal do bytu, kde bol pozvaný aj doktor Ranke. Chytili ma. Na pojednávaní sme sa opäť stretli, takže si ma mohol zapamätať. Keď som odtiaľto vyšiel, kráčať mi oproti. Dýku nosím vždy pri sebe... pichol som ho a už aj zhasol.

Maud hľadela s nevýslovným odporom na tohto muža milej tváre a prívetivého pohľadu... Ohavný vrah! A rozpráva o zločine, ako keby to bol iba žartík. Ani sama nevie, prečo ju to tak bodlo. Veď by mala byť rada, že to nespáchal Sergius...

– Vraždili ste?... Chladnokrvne zabiť človeka?

Mládenec pokrčil plecom a z vysoka odvetil:

– O jedného viac či menej... To sa už ani neráta.

– Prosím vás... choďte... Ihneď odtiaľto odíďte...

Už sa znášal večer. Záhrada plná hostí. Už privykli karanténe, už začínali žartovať s vojakmi, čo táborili z vonkajšej strany zátarasu... Po izbách zamdlieval jedine zvláštny oddiel hypochondrov na čele s pani Villiersovou (ktorej manžel je v Singapure šéfredaktorom) a zhľadávali na svojom tele morové príznaky. Každých tridsať minút prichádzal boy za Markheitom a hlásil mu dramatickým, no úradným tónom, že ktorýsi hosť má zrátané ostatné chvíle.

Sezóna sa končila, na súmraku sa valil od mora hustý, hmlistý, sparný vzduch, sadal na palmové lístie mastným ligotom a zvieral lodyhy hybiskov a orchideí... Predzvesť severozápadného monzúnu narážala v zapáchajúcom vánku na hnijúce korene pobrežných stromov.

Zatiaľ cítiť premenu tropického raja pod tlakom blížiaceho sa monzúnu iba v ťažkých, omamných, prílivových chvíľach podvečera. Zostáva už iba niekoľko dní, alebo dokonca hodín, pretože ročné obdobie sa tu strieda bez prechodu a potom dlho, dlho bude v týchto končinách takéto bohom prekliate, ničivé počasie. Unavené lúče slnka ponárajú sa do mora a odrazy jeho lúčov zastierajú polotmavú izbu, kde stoja zoči-voči sebe mlčky dvaja ľudia, čo sa dostali do pasce.

– Nazdávam sa, že je vhodná chvíľa, – ozve sa muž v pyžame. Z poličky nad umývadlom si vezme mydlo a zvesí najbližší uterák. – Vykuknite von, slečna, či je vzduch čistý.

Maud trochu pootvorí dvere.

– Teraz, – šepce vzrušene.

– Prepáčte, že sme sa museli stretnúť, – povedal mládenec, vykročí z izby a sebavedomými krokmi hotelového host'a odchádza chodbou.

... Maud sa oprie o zatvorené dvere chrbtom a privrie oči.

Potom vyberie z výstrihu svojich šiat háčkovanuú prikrývku, ktoré sa dávajú v izbách na stoly, a vypadne z nej zakrvavená dýka s kovovou rúčkou...

XI

Felix sa náhlil chodbou, v rukách mydlo a na ramene uterák. Personál redukovali vzhľadom na koniec sezóny o polovicu. Teraz sa tento počet ukázal mučivo nedostatočným, pretože v jedálni, v bufete a v hale zdržovali sa okrem úradných orgánov ešte aj mnohí takí, čo hosťami hotela neboli, ale aj týchto bolo treba umiestniť. Počas sezóny hemží sa nádherný Grandhotel boymi a chyžnými. Ale keď zavíta najpresnejší hosť – monzún – vtedy personál zažije veľké prepúšťanie a množstvo hostí odchádza.

Osobitným nešťastím pre hotel je turistický zájazd, lebo táto skupina mala tu iba obedovať a potom ihneď odcestovať autobusom ďalej. Medzi nimi aj Paulo Sorgette, obrovitý sivovlasý jezuitský misionár, baronet Culson a cukrový barón Jenkins, preborník na plachetniciach...

Riaditeľ Wolfgang zarobí mimoriadne a neočakávane obrovský peniaz, pretože hostia Grandhotelu si neželajú byť účastní pohostinstva štátnej pokladne, jedávať štátnu stravu a presťahovať sa do

najlacnejších izbičiek, ale chcú aj tieto ďalšie tri týždne prežiť v obvyklom prostredí a rozhadzovať peniaze plnými priehrštiami. Rozprávkový zárobok!

Avšak Felix, Postrach Jávy, čo sebavedome prechádza chodbou a zvierá v hrsti mydlo bez toho, žeby vedel, kam ide, teší sa zníženému počtu personálu až príliš. Nebezpečné to ani nie je, nových hostí je dnes veľa; kto by aj podozrieval muža v pyžame, čo sa očividne náhli s mydlom v ruke?

Oproti kráča čierne chlapča v zlatom lemovanej čiapke. Nebodaj liftboy. Ten by si mohol pamätať, koho doviezol na toto poschodie.

Felix ho pristaví.

– Haló! Koľko je hodín? – zvolá na neho a žartovne ho plesne uterákom cez nos.

– Minulo šesť, pane.

– Thank you! – Odchádza a píska si. Potom zabočí rýchlo do miestnosti s nápisom „umyváreň“.

Do čerta, niečo len musí podniknúť, lebo takto ešte umrie hladom, alebo ak bude nútený ešte ďalej sebavedome behať s uterákom, umrie ani na smrť vysilený maratónsky bežec.

Zuní výťah.

Aha! Diablov synček konečne ide dolu do horúcich prízemí. Vykročí... Poobzerá sa... Teraz by potreboval už iba šaty. Ale ako ich zohnať? Rovno oproti sa otvárajú dvere...

Okamžite vykročí náhlivo a sebavedome, plieska si do taktu uterákom a zahne do zákruty. Potom švihom hore na poschodie a zastaví sa, aby si odľúkol.

Oproti prichádza boy, prekliaty černochoch... Teraz prišiel s výťahom na toto poschodie. A veľmi sa diví.

Felix beží odušu. Nuž takto to nepôjde. Už sa mu chvejú kolená. Prejde chodbu a dostáva sa opäť k ďalšej umyvárni. Podme dnu!

Dvere sú zamknuté. A teraz čo?

Dvere oproti sa otvárajú, práve chce sebavedome vykročiť, keď naraz len zočí, že akási ruka vyložila pár veľkých topánok. Potom sa dvere opäť zatvárajú.

Nad topánkami visí neporiadne akýsi odev na ramienku.

Bude ako bude!... Tento chlap si pospí do rána... Načo sú mu dovedy šaty? Odniesie si ich! Takto môže zísť do haly a naje sa! Naje!

Potom sa vráti a vráti aj šaty. Stošesťdesiatšesťka. Len číslo tejto izby si treba dobre zapamätať. Podme! Niet iného východiska.

Schmatol šaty a náhlil sa preč. Za jeho chrptom opäť zadunel výťah. Podme, švihom, lebo to hnusné chlapčisko je zasa na ceste! Za tmavou zákrutou zočil náhle železné schody, čo sa strácali v špirále v tmavom otvore. Zo stropu visela tabuľka.

NIE PRE CTENÝCH HOSTÍ!

Tak sme teda doma. On totiž nie je ctený hosť. Zbehol po niekoľkých schodíkoch a posadil sa na ne. Šaty zvieral v lone a zhlboka odľukoval.

– Hej, Mártiin! – kričal odkiaľsi z hĺbky odporne ostrý, vláčny ženský hlas.

– No! – vykrikol mládenec zlostne. – Čo je?

– Ty si to?

– Ja.

Dotyčná zmlkla. Čímsi harašila dole na dne týchto schodov. V prízemí alebo v pivnici.

Ký čert je ten Martin, s ktorým si ho pomýlila?

Ale teraz sa idem obliekať. Už sa mu od hladu hlava krútila. Rýchlo odkopol papuče.

– Mártiin!

Nechce to babisko prestať...

– No!

– Ešte si tu?

– Už nie! Ale každú chvíľku sa môžem vrátiť, – odvetil jedovato.

– Týý lén sránuješ!

A ako to pekne cifruje. Neodpovedal. Náhlivo sa obliekal.

– Ty Mártiin!...

Aby toho Martina porazilo.

– Čo je?

– Kéd prídeš dólu, dones hlavný klúč. Nemôžem už íci prééñ. Zóstal mi v izbéeé.

A ako len vreští tá ohava!

– Dobre. Neskoršie ti ho donesiem... Iné nechceš?

– Móžéeš mi donésty údéné ryby... Šéckóó mi hódýš tú dolu do pracovný... Ale daj veľiký pózór! Ják prínésú pláhta tám hóre, dáj ná schódy prádló.

Už mal nohavice na sebe. Trošku široké. Takéto nosia iba staromódni ľudia. Kabát mu siahal až po koleno. Panebože! Ale takéto francjozefky nosiť v tróпочh! Pyžama zložil na schodoch. Tadiaľto aj tak nik nechodí.

– Mártiin... Mártiin...

Veď táto ohava zobudí celý hotel!

– Čo chceš zasa?

– Vélícé dávaj pozor! Lebo nýkdé nesmí vídét, jakó mi tó tý hádzát dólú!

– Dobre, dám si pozor!

– Aj zajtra ta čekám, Mártiin!...

– Vopred sa teším!

Parom aj s Martinom aj s jeho ženskou! Hlava sa mu krútila od hladu. Vyšiel po štyroch schodoch až na chodbu.

– Mártiin!

Zdochni! Zastal a neodpovedal.

– Ty nepočut, Mártiin? Ty mi hodyt dolu...

Kebych ťa tak mohol zhodiť dolu, pomyslel si...

– Ty mi hodyt dolu jedén górálový náhrdélko. Tam visí pri zrukádló... álé nezhdó tú váza...

Ticho. Dolu zacapili dvere. Odišla už tá diablica? Opatrne vystrčil hlavu. A rýchlo ju stiahol. Malý černochoj stojí pri výťahu, hryzie si slamku a po kúskoch ju vyplŕva...

Napokon po železných schodoch predsa len môže zísť. Kričiaca ženská bola kdesi celkom hlboko a už možno odtiaľ zmizla.

Pustil sa po točitých schodoch veľmi pomaly. Dostal sa na druhé poschodie. Snažil sa odhadnúť, čo je ešte pod ním. Hlboko, v polotme, nižšie, než je osvetlený otvor prízemnej chodby, dopadala na schody matná žiara okrúhleho svetla... Hlas prichádzal pravdepodobne odtiaľto.

Mal by si zmeniť tvár... Ako ľahko to ide v románoch a aké je to nemožné v živote... Z prvého poschodia doliehali sem hlasy. Zastavil sa. Čosi drnčí, ako sa blížia. Ostrohy?... Kapitán...

– Výsledky výsluchov sú negatívne. Všetci majú alibi. A tí, čo zostali vo svojich izbách, sú mimo akéhokoľvek podozrenia.

Za policajnými dôstojníkmi stál hlavný inšpektor Elder.

– Podľa mojej mienky je podozrivý každý, kým nemá alibi, – skočil kapitánovi do reči.

Kapitán ho oslovil trochu chladne:

– Nebol by som rád, Elder, keby ste sa zaoberali touto záležitosťou. V Grandhoteli treba konať osobitným štýlom. Akákoľvek netaktnosť alebo škandál môžu spôsobiť nedozerne následky...

– Ani za svet sa do toho nepletiem. A je to aj zbytočné, ak vyšetruje vaša skupina, pán kapitán. Skôr by som sa nazdal, že ja budem odkázaný na vašu pomoc....

Obzerali si ho trochu podozriavo. Hlavný inšpektor Elder si totiž získal napriek mladému veku v týchto kolóniách legendárnu popularitu. Podľa kapitánovej mienky iba vďaka svojmu šťastiu a vybraným spôsobom. Hlavnému inšpektorovi prideliovali háklivé politické záležitosti, veľké zločiny, obchádzali pritom policajných funkcionárov vysokých hodností a toto mu kolegovia odpustiť nemohli.

– Keby sme vám mohli zahrať na ruku, tak sa len ozvite, – odvetil náčelník. – Hoci nepoznám záležitosť, ktorú vám zverili.

– Keby som sa dostal do závozu, a žiaľ, takto to začína vyzeráť, poprosím o vašu pomoc. Opustilo ma to moje šťastie...

– Aj to patrí k vašej záležitosti, – začal jeden z dôstojníkov, – že ste vypočuli Maud Borckmanovú!

– Elder, upozorňujem vás, že ak sa zamiešate v rozpore s predpismi do prípadu, na ktorom pracuje moja skupina...

– Pozrite, ja som Maud Borckmanovú vypočúval v mojej záležitosti. Naháňam chlapa, ktorý sa potuloval v tejto záhrade a nie je vylúčené, že vliezol do niektorej izby Preto som vypočul niekoľko hostí.

Takže teraz ma už nič ani nezaujímá. A pôjdem si ľahnúť. Dobrú noc prajem.

– Kriminálny šarlatán, – zavrčal jeden z dôstojníkov, keď sa už Elder odobral do svojej izby. – Ani taký mastičkár. Majster pretváranky. Samozrejme, vážnu prácu nikdy neocenia tak, ako tieto hokus-pókusy.

– Nuž teda, páni, – ozval sa náčelník. – Koncipient Sedlintz prevezme službu. Pokiaľ je to možné, vyšetrovať spoza kulís. Zajtra treba preveriť, kto mohol mať záujem na zavraždení doktora Rankeho.

– A treba nájsť aj dýku, – skočil mu do reči ďalší dôstojník, – pretože tú si vrah vzal. A kde je dýka, tam je aj vrah.

– Správne. Sedlintz, skontrolujte strážnu službu a buďte taktívny. Dávajte pozor toto je Grandhotel.

Dobrú noc.

Štrkot kľúčov, búchanie dvier. Dôstojníci odchádzajú spať.

Neznámy bezočivec, Postrach Jávy, ide teraz ďalej dolu schodmi. Tu sa nesvieti a zrejme toto schodište v noci nepoužívajú. Hrom aj do takejto úspornosti! Martin a jeho dáma sú vystavení nebezpečeniu života, ak si dávajú rande v týchto končinách.

Teraz dospel asi tak na prízemie. Suterén je teda pod ním. Dolieha odtiaľ hromot a hlasy. Izby pre personál?

– Nie, aby ste sa odvážili... – šepoce ktosi.

– Ja ani nemôžem... Ja sa bojím... Všade plno policajtov

– Nebojte sa... Policajti si už ľahli... A sem ani neprídu... A teraz hovorte, ináč...

– Nič neviem... Len toľko som videl, že nôž odniesla miss Borckmanová... V bielej čipkovej prikrývke...

– Tak potom ho ona zavraždila!

Mládenec stojí a trnie. Ani keby bol hotel preplnený mátohami... Zísť k nim dolu?... Keby sa pohol, tak ich vyplaší. Zašli si sem do suterénu na diškurz. K zadnému schodištu... Vzrušene šepkajú, každé slovo sem jasne dolieha.

– Zajtra to rozpoviete detektívom.

– Nie... Nie... potom všetko praskne a všetci sa dostaneme do basy...

– Máártiin...

Hrom do nej!... Vyplašila ich.

Šepkajúci sa rozbehli... Kroky v diaľke... Mládenec sa neodvažuje ani pohnúť.

– Máártiin... ty čóó mné nyjéhódyt ryba, gorálé, kľúči?... Ty čujúš, Máártiin? – Prestávka. Potom odchádza a zlostná si dudre. – Ty, népócut, Mártiin... ty žrát álébó dríchmát, ty hnusný sviňa... šák lén ty čekáj...

Namojdušu, fajnová dáma... myslí si mládenec. Aj ten Martin by mohol trošku preberať.

Vykročil po prízemnej chodbe. S dievčinou je všelijako zle. Ak je dýka naozaj u nej a udajú to, tak je stratená... Treba čosi podniknúť...

Predovšetkým treba sa trošku stravovať... A prečo je tu taká tma?

Narazí do čohosi. Stôl. Zboku sem padá trošku svetla. Stoly. Ej, a to je chyba. Lebo toto je hotelová jedáleň a zdá sa, že je po večeri. Lenže odkiaľsi dolieha sem veľmi tichučký džez...

A to bude bar. Grandhotel Gril. Tam ich teda dnes veľa nebude. Ale to nie je na prekážku dobrej veci. Dôležité je, že aj tam je prvotriedna kuchyňa.

Pokojne vkročí do haly. Osvetlenie je úsporné. Obrovský, prázdny foyer, vpredu vrátnik čosi číta, sklonený nad svojím pultom. Zíde mu na um, že nemá viazanku. Golier nočnej košele by ešte v tropických končinách ušiel. Ale iba s viazankou. Na stolíku neďaleko stojí punkha. Drobný ventilátor s dlhými, hodvábnymi stuhami. Ak sa vrtuľa krúti, stuhy vodorovne povievajú. Strhne jednu zo stúh a rýchlo si ju uviazne. Bude teraz pravdepodobne vyzeráť ako starosvetsky umelec, ale veď každý sa oblieka, ako sám chce.

A teraz už pokojne odchádza do baru. Vrátnik vzhliadne, ale vidí, že hosť nemieri k nemu, nuž číta tíško ďalej.

Štvaná zver menom Felix vkročí do grilu.

Belasé svetlo. Výborná hudba... bar je nabitý. Na sklenenom parkete, osvetľovanom zdola, šuchot šiat, šmatlanie topánok, vôňa viržinského tabaku a jemnučký závan vône jedál... Harmonika plače. Tiché slová, cvengot skla a príborov... Reflektor mení svoju farbu do červená... Rýchle sa trafiači, výbušný smiech, to práve prepukla neutlmitel'ná životnosť sicílskej vdovy, pretože pán Vangold prenáhleným pohybom zmietol z taniera klepeto riečneho raka, a to rovno do lona opodiaľ sediacemu guvernérovi

Shillingovi. V pološere sedia veselí páni, čudésné skvosty sa tu trblietajú ani svätójánske mušky, v zelenom a fialovom svetle parketu šuchocú hodvábne toalety z Paríža, vysnené z drobnej hrsti drahej látky. Ženské ramená kreolovité i biele s'á pena – z temnej miestnosti presvitajú driečne plecía a nahé paže.

Felix zašiel k barovému pultu. Tamyľský mixér sa vyškieral.

– Pohár šampanského a ľad, veľa ľadu tam dajte, – velil mu hladný, bezočivý a štvaný muž.

O sekundu sa pred ním perlil pohár. Z kostenej konvice cvedžia doňho drobné kúštičky ľadu. Hotelová tajomníčka, Belgičanka, krásna ako sen, podíde k nemu. Tangové svetlá, sústredené na parket, dovoľujú vidieť iba tieň. Ale Felix usúdil aj takto, že pred ním stojí nevidane krásna, štíhla žena.

– Som Odette Dufleurová. Ak prídete do grilu, ste mojím hosťom...

– V tom prípade sa budeme často stretávať.

Položil pohár, z ktorého sa práve chystal piť, nech ho aj porážalo od veľkej chuti, aby si zvlažil vyschnuté hrdlo dúškom sviežeho šampanského.

– Tancujete? – spýtala sa Odette Dufleurová.

– Prirodzene. Smiem prosiť?

Kráčali v temnom, fialovom svetle parketu.

– Tancujete nádherne, – zašepkala hotelová tajomníčka.

– Pretože mám rád hudbu. A predovšetkým azda i preto, lebo mám v náručí jemnú, ľahkú, rozprávkovú tanečnicu. A toto je aká kolínska... vo vašich vlasoch? Lantherie... nie, nie! Toto je určite Chalimar!

– Áno. Ale vy sa naozaj rozumiete...

Desatina sekundy v úplnej tme a malou, intímnu miestnosťou sa rozlieva oslepujúce svetlo. Štvaná zver automaticky ponúka Odette svoje rameno a kráča za šampanským. Chytí do prstov pohár...

Zaujímavé, že tu sa hudbe po skončení netlieska. Dokonca, ako keby všetci naraz len onemeli. S pohárom v hrsti sa rozhliada.

Čo sa stalo?

Ľudkovia vôkol sedia ako strnulí a všetky pohľady sa upierajú práve sem. Odetina drobná ružová papuľka otvorená a hľadá na Felixa ako na strašidlo.

Felix zdrevenel a prsty s pohárom taktiež. Cíti, že sa tu strhla nejaká katastrofa... Konečne uzrie svoj výzor v zrkadle oproti a zaleje ho chladný pot až po samé päty.

Stojí pri barovom pulte, v ruke pohár šampanského a na sebe má čierne, kňazské šaty najprísnejšieho misionárskeho rádu so zamatovým golierom.

XII

Veru tak. Stál pred konsternovaným obecnstvom v čiernych šatách, lemovaných zamatom, so štvorhrannými, kamennými gombíkmi ani taký, čo prežil medzi malomocnými najmenej päť rokov a odvracia sa s hrôzou od všetkých svetských radovánok... A v ruke pohár šampanského. A práve skončil tango s Odettou...

Brat môj, z tohto tu teraz vybuchne škandál, ale taký... a nasleduje také zatknutie, aké ešte v histórii nebolo.

V tej chvíli zdvihol vysoko pohár a kovovým hlasom preriekol:

– Smrteľníci! V tomto dome sa nám dnes zjavilo memento pomínelnosti! Zamieril som svoje kroky sem, aby som sa stal rukou na múre Nabuchodonozorovho paláca! Pamätajte si, že čierna smrť napíše svoje „mene, mene, tekel, ufarsm“ na mramorové stĺpy, hodvábne záclony a zlaté čalúnenie práve tak, ako na steny úbohej rybárskej chatrče. Prišiel som sem, aby som medzi vami tancoval, aby som sa medzi vami zabavil, lebo takto azda aj vaše hluché uši počujú a slepé oči uvidia smrť vo chvíli, kedy dvíham túto časť hriechu...

Vysoko zdvihol pohár so šampanským a v zhrozenom tichu ho hodil o parket, hnevľivým pohľadom premeral vystrašených ľudí a na odchode ešte povedal:

– Preto som si pýtal šampanské... Aby som ho zničil, ako symbol svetského hriechu.

Mixér sa zachvel a v poverčivej hrôze zašepkal:

– Toto by som aj chápal... Ale načo potreboval doňho ľad?

Nevľúdny misionár už toto nepočul, pretože dunivým krokom opustil bar.

XIII

Knieža Sergius sedelo s Maud v jednej z barových lóži a zamyslene prehovorilo:

– Akí to fanatici!... Jeden z týchto misionárov vlni v Singapore vyskočil na javisko varieté a začal tancovať s baletkami... Bolo to hrozné...

Maud nepovedala ani slova...

V miestnosti sa pomaly uvoľňovala deprimujúca ťažoba neočakávanej udalosti.

– A to je nezákonný postup, – povedal zdravotný radca Markheit, ktorý večeral s pani Villiersovou, o ktorej zistil, že netrpí morovými príznakmi. – Keby nebol misionárom, tak by sa to kvalifikovalo ako trestný čin, pretože spôsobil paniku v karanténnom území...

– Kto to je vlastne? – pýtala sa sicílska vdova rozčúlene pána Vangolda, s ktorým sa medzičasom náhodou zoznámila. Veľkoobchodníka s obilím totiž natoľko zdrvila manželkina neprítomnosť, že sa v tomto pohnutom duševnom stave omylom posadil k večeri v roztržitosti za stól signory Relliovej a mohutne krásna vdova mu dovolila, aby zostali spolu aj po vysvetlení nedorozumenia.

Po večeri zašli si posedieť náhodou do baru.

– Misionár, – odvetil Vangold. – Viacej ani ja neviem.

– Peter! – zvolala na čašníka.

– Ráčite rozkázať, signora.

– Kto je ten misionár?

– Neviem. Dnes prišli mnohí noví hostia, – odvetil a náhlil sa preč, lebo hostia tu i tam začali platiť a odchádzať. Riaditeľ Wolfgang si o misionárovi pomyslel všeličo.

– Tak veľmi sa zaujímate o misionárov?

– Áno. Ešte za slobodna som sa zamilovala do misionára. Nemali sme, žiaľ, veľa nádeje, že by ma rodičia vydali zaňho a on sa na to vybral medzi divochov, obracať ich na pravú vieru. Môj nebohý manžel bol ku mne dobrý, rozumný, ľúbil ma, ale ja som Cressona nemohla nikdy zabudnúť. A od tých čias, čo som ovdovela, rada chodievam do týchto končín, kde je veľa misionárov... kde sa mu mnohí aj podobajú.

– Veríte, že sa s ním ešte raz stretnete? – pýtal sa pán Vangold.

– Dotyčný nežije. Stal sa obeťou svojho poslania a ja som venovala značnú časť svojho majetku na pomník, ktorý som mu dala postaviť v jeho rodnej obci.

– Aj jeho telesné pozostatky ste dali priviezť domov? – pýtal sa pán Vangold a oči sa mu zaligotali dojatím.

– Nie, – odvetila vdova chladne. A po krátkej prestávke dodala: – Totiž, divosi ho zjedli...

Operný spevák Lindner prechádzal popri ich stole a pristavil sa.

– Takýchto misionárov nemám rád, – povedal a jeho unavená, tučná tvár nadobudla detský výzor. – Zasa si budem musieť vziať prášok na spanie, hoci som sa už dobre cítil.

– Nejedzte prášky! – povedala vdova energicky. – Sadnite si k nám! Peter! Flašu cinzana... signor Lindner... mister Vangold...

– Teší ma, – povedal veľkoobchodník s obilím a povstal, aby mu podal ruku. – Bol som veľkým obdivovateľom vášho niekdajšieho hlasu. Ešte kým som bol mládencom. Nádherne ste spievali Lohengrina a boli ste veľmi driečny! Lenže kde sú už tie časy...

A vzdychol si zhlboka. A nechápal, prečo si sadá veľký umelec k ich stolu tak zdržanlivo a zlostne.

– A teraz si vypijeme za plný pohár! – pobádala ich signora Relliová a podvihla rubínový vermut vysoko nad hlavou. Vypili si. Ešte aj Lindner, hoci sa mu veľmi nechcelo. Vdova povstala:

– Prepáčte.

A náhlila sa von.

– Milá dáma, – poznamenal Vangold a opäť si nalial. Cítil sa pekne dobre. Aj nápoj bol preňho nezvyklý a... a... táto signora Relliová je skutočne prima spoločníčka... Nádherne ste kedysi spievali, – obrátil sa k Lindnerovi, lebo chcel veľkému umelcovi povedať čosi príjemného. – Veľká škoda, že ste stratili svoj hlas. A nedá sa tu už nič robiť? Pretože ja som poznal jedného kantora, ktorému sa neskoršie organizmus akosi prečistil. Aj vám by sa to mohlo prihodiť.

– Vylúčené, – odvetil Lindner a zbledol na smrť. – Nervozita totiž môjmu hlasu škodí a mňa vie

každý hlúpy táraj rozzúriť na smrť...

– Naozaj? Takto som aj ja s mojím hlavným skladníkom. Lebo keď mu poviem: „Mister Stuck, zariadte...“

– Signora Relliová je akosi dlho preč, – zvolal spevák veľmi netrpezlivo.

– Áno. Nazdávam sa, že zháňa misionára, čo nás pred chvíľou tak zjazdil.

Pán Vangold uhádol. Pretože signora Relliová, keď vykročila z baru do haly, predovšetkým sa porozhliadala. Misionár sedel za malým stolíkom a vyjednával s čašníkom.

– Večerať budem tu, pretože ja do tej Sodomy viacej nevkročím, – prehlásil Felix a vrhal k baru roztúžené pohľady.

– Radi vám servírujeme čo aj tu, ale zostala nám už iba polovičná porcia suchej ryby, ktorú si odložila kuchárka, lebo drží odtučňovacia diétu.

– Prosím? Nuž ale v takomto luxusnom hoteli?!

– Veľmi ľutujem, ale nepočítali sme s návštevou hostí z misionárskych kruhov. Naši hostia sú iba obyčajní hriešnici, ktorí ani dnes, v piatok, nejedia pôstne pokrmy a máme na jedálnom lístku iba také jedlá, ktoré by Vaša Dvojctihodnosť s odporom odmietla: roastbeef, kurací kotlet s omáčkou curry, moriak a podobné.

Misionárovi len tak sliny tiekli za kúskom roastbeefu alebo dokonca za kotletom (s omáčkou curry), ale odpovedal smutne iba toľko:

– Nože mi len prineste tú ryбку, ale v čistej vode varenú!

Sedel chmúrne za stolíkom a chcelo sa mu vlasy šklbať.

– Prepáčte, pán misionár... som vdova Relliová...

Stála pred ním obrovitá žena peknej postavy, oči sa jej nebezpečne ligotali a biele zuby jej svietili.

– Nevládzem sa vymaniť spod vášho vplyvu... To, čo ste urobili, bolo strašné a nádherné zároveň.

– Boj proti svetským hriechom... – odvrkol a netrpezlivo vrtel hlavou za čašníkom, pretože by už zjedol aj to pôstne, len keby ho doniesli.

– Potrebovala by som kohosi, s kým by som si mohla úprimne pohovoriť. Prosím vás, ak by ste si našli pre mňa voľnú polhodinku, vypočujte ma a...

– Teraz budem večerať, – poznamenal, lebo sa približoval čašník s rybou.

– Musím! Musím konečne nájsť prísneho misionára neúprosných očí, pred ktorým otvorím svoje srdce...

Zatiaľ, žiaľ, roztvorila iba svoju náruč a keďže sa nedívala dozadu, zmietla z čašníkovej dlane podnos. Drobnučký kúsok varenej ryby spočíval vo vlastnej šťave na koberci.

– Ó, Madonna! – zvolala zúfale. – Aká som nešikovná... Prosím vás, dovoľte mi, aby som vás pohostila čajom ako maličkou náhradou za vašu večeru. Neodmietnite ma, lebo ma ponížite... Bývam v izbe číslo dvadsať, tu, neďaleko...

– Prosím... ale ja smiem jesť dnešného dňa iba pôstne, – odvetil zlomene a hľadel na rybičku pod nohami ani na pozostatky blízkeho, drahého zosnulého.

Rozlúčil sa strohým kývnutím a s prázdny žalúdkom vykročil k hlavnému schodišťu.

Potom sa náhlivo vrátil a vošiel do tmavej jedálne. Zo schodišťa totiž kráčal hlavný inšpektor Elder.

XIV

Elder ho videl iba na okamih. Ale ihneď zašiel za vrátnikom.

– Poznáte tohto misionára?

– Akiste. Lenže dnes prišli toľkí ľudia, že by som sa musel pozrieť do kníh, ak si pán hlavný inšpektor želá...

– Áno, pozrite mi jeho meno a údaje.

Medzitým z baru vybehol hlavný čašník a náhlil sa k signore Relliovej.

– Ráčte sa vrátiť do baru. Tamtí dvaja páni pri vašom stole sa navzájom nahlas urážajú.

– Ó! Santa Madonna! – skríkla a bežala za čašníkom.

– Reverend Paul Sorgette, misionár, – hundral vrátnik. – Prišiel so zájazdovým autokarom s výletníkmi z Jávy a zašiel do Grandhotelu iba kvôli zmenárni vo foyeri. A medzitým sa prihodila tá trápna záležitosť.

– V ktorej izbe býva?
– Stošesťdesiatšesť. Drahé poschodie.
Podišiel k jedálni. Dvere zatvorené! Teraz už bez otáľania odišiel k výťahu a nastúpil.
– Druhé poschodie... – výťah sa so zunením dvíhal...
Bol by sa najradšej nafackal, že sa okamžite nevrhol za misionárom.
Výťah sa zastavil. Chcel rýchle vystúpiť.
– Nedá sa, pane, – upozornil ho zdvorilé malý černochoch. – Sme medzi poschodiami.
– Prečo sa výťah zastavil?
– Pravdepodobne sa na niektorom poschodí otvorili dvere.
– A teraz čo urobíš? – dupkal netrpezlivo hlavný inšpektor Elder.
– Zazvoním vrátnikovi. A on obíde všetky poschodia a keď zatvorí pootvorené dvere, tak sa opäť pohneme. Ale aj to je hrozné, aký je pomalý. Ak sa dvere otvorili na ktoromsi hornom poschodí, tak tu budeme trčať do svitania. Chudák, má reumu a u vrátnika je to veľká chyba... Ja by som ho nezamestnával.
– Zazvonil si už?
– Ešte nie, ale to sa rýchlo stane, – odvetil pokojne, stlačil biely gombík a oprel sa o stenu výťahu.
– A teraz ráčte dávať pozor, ako dlho to takémuto starcovi trvá.
Naozaj to trvalo vyše polhodinky, kým vrátnik pochodil všetky poschodia a nakoniec zistil, že sa zabudol pozrieť v medziposchodí, hoci dvere boli naozaj otvorené tam, v mezzanine.
Výťah zabzučal, ešte sa chvíľku dvíhal a boy otvoril dvere:
– Štvrté...
Elderovi sa zahmlilo pred očami.
– Na druhé som kázal!
– Okamih
Dolu! O dve sekundy výťah zastal. Elder by už aj vystupoval, no boy je opačného názoru.
– Zase sa nejaké dvere otvorili, myslím, že si z nás niekto robí dobrý deň!
– Bodaj ho...
O krátkych štyridsať minút stál pred stošesťdesiatšestkou. Misionárov odev visí zvonku na ramienku a pod ním pár topánok.
Zaklopal.
– Čo je? – pýtal sa zachrípnutý hlas.
– Hľadajú pána misionára...
Pomalé šmatlanie a dvere sa otvárajú. Vo dverách sivovlasý, vychrtlý muž.
– Mňa hľadáte?
– Áno. Pána misionára Crafforda čakajú v salóne.
– Ja som Paul Sorgette!
– Prepáčte, prosím, potom je to omyl. Čakajú reverenda Crafforda.
– Vylúčené. Crafforda vlni upiekli pri jazere Viktória Njanza.
– Tak potom to bude iný Crafford.
– Počúvajte! Kto ste vy vlastne?! Z celého rozprávania, vám neverím ani slovo! Aj pred chvíľou mi tu ktosi škrabkal na dvere! A vy ste veľmi čudný nočný tvor!
– Som hlavný inšpektor Elder. A najmúdrejšie bude, ak na úschovu peňazí použijete safe.
– Čoóó?... Čože?... Odkiaľ to viete?
– Vrátnik mi vravel, že ste boli v zmenárni. Kedy ste si ľahli?
– O jedenástej, – odvetil misionár a zacapil dvere. Blížila sa dvanásta.
Elder ešte niekoľko sekúnd rozmýšľal. Potom sa rýchla zohol.
Na misionárových topánkach trblietali sa kvapky. Na koženom povrchu sa voda suší iba pomaly, ale od jedenástej by už uschla. A táto voda frkla na topánku z pôstnej ryby, čo spadla na koberec.
Je nesporné, že ktosi sa v kňazových topánkach potuloval, kým majiteľ spal. A Elder už aj vedel, kto to spáchal.

Maud sa s kniežat'om Sergiom rozlúčila pred izbou.

– Nebojte sa, – povedala. – Cítim, že ešte máme nádej...

– Ja... to tak nepocít'ujem...

– Treba veriť!

– Ale profesor sa dnes vrátil...

– Tichučko! Netrápme sa nad tým, čomu už aj tak nemôžeme odpomôcť. Dobrú noc.

Knieža odišlo a Maud vkročila do svojej izby. Keď sa po cvaknutí vypínača izba osvetlila, sedel jej oproti mládenec, vôkol drieku síce iba v plachte, ale ináč mal na sebe výborne ušité kárované sako, len rukávy sa zdali byť trochu krátke.

– Ako ste sa odvážili!...

– Ticho! Budem stručný, pretože čas súri a okrem toho som aj veľmi hladný. Okamžite mi dajte nôž a bielu stolnú dečku, do ktorej ste ho zamotali.

Maud jednoducho stratila reč.

– Nepýtajte sa, nič mi nevysvetľujte, robte, čo vám kážem. Ktosi vás uvidel, že ste nôž odniesli a v izbe vám urobia prehliadku.

– Kto to... videl?

– Prosím vás, konajte rýchlo. Ak ten nôž nájdú tuná, tak ste stratená!

– Ale ako mám vedieť...?

– Nemáme čas na jednačky. Musíte veriť tomu, čo vám vravím, ináč je s vami koniec. Nôž!

Maud zaváhala. A potom rýchlo podišla k oknu a zo škáry spoza rímasy vybrala bielu prikrývku.

– Prosím. Želáte si ešte čosi?

– Nič... Azda, keby ste bez osobitného želania rozpovedali...

– Nič vám nepoviem. Keďže vrahom ste vy, nemôžete ma veľmi viniť.

– Prečo ste si toto vzali?

– Pretože som sa nazdávala, že vraždu spáchal ktosi iný a chcela som ho zachrániť... A vy... vy... ako ste sa sem dostali takto...

– To je iba vyvrcholením dnešného večera... Keď som vrátil misionárov odev na svoje miesto, bežal som k železným schodom v nevýslovné nedostatočnom oblečení a hľadal som svoje pyžama. Namiesto neho tam bolo pol tucta čerstvo vypraných plachiet. Pyžama nikde! Môžete si predstaviť! Čo si počnem? Jednu z nich som použil ako sukňu a hasil som si to sem. Medzitým sa uberal spať akýsi pán, ktorého aj traja oslavovali Vangoldom, a podopierali ho do jeho izby. Tí traja páni ho uložili a o päť minút zavesili jeho šaty pred izbu. Potom sa odobrali. Sako som si vypožičal, ale nohavice sa mi nehodili. A spreď osemdesiatšedmičky som si do rána požičal pár čižiem. Obávam sa, že patria ktorémusi policajnému dôstojníkovi.

– Odkiaľ viete, že nôž...

– Dobrú noc, – prerušil ju mládenec, potom zdrazil, práve zavčasu, neposlušnú plachtu, čo sa hotovala zošmyknúť, a odtrielil.

V zákrute sa započúval. A keď zistil, že vzduch je čistý, vybral z vrečka dýku a vyhodil ju von oknom. Potom zašiel pred Vangoldovu izbu a vrátil kárované sako na ramienko.

Náhlil sa. Azda sa len v suteréne nájde nejaký sklad, kde by sa mohol utiahnúť. Cítil sa strašne vyčerpaný. Mohol byť kdesi v blízkosti prízemnia, keď naraz len počul z hĺbky kroky a ktosi zdola zreval:

– Mártiin... tó sí tý...

Parom ťa hladkal!

Bleskurýchle vykročil na chodbu a pohol sa k zatemnenej jedálni. Hlasy:

– No, že ste konečne otvorili! Kto to zavrel zvonku?

– Neviem, – odvetil vrátnik.

Spať! Náhli sa povedľa izieb... Ale veď toto je hrozné! Aj na opačnom konci chodby znejú hlasy.

– Nazdal som sa, že už spíte, pán Elder!

To je Sedlintz, službukonajúci dôstojník.

– Počul som zvláštne zvuky. A na takomto mieste ich treba preveriť...

Už sa aj blížia, hneď tu budú... Dostal sa medzi dva ohne.

– Máártiin!... Tým má nápócut?

Zadus sa, potvora!

Izba číslo dvadsať sa vynára v jeho bezprostrednej blízkosti. Izba tej Talianky! Znútra zaznieva

tichučká pieseň a klopkanie črievic. Hlasy sa blížia.

Zaklope.

– Voľno!

Vkročí do dvadsiatky a stojí zoči-voči sicílskej vdove, ktorá má oblečené iba kimono a zabudla zavrieť ústa.

– Vy – vyyy?

– Odpusťte, – odvetil pán v nočnej košeli, s viazankou zo stuhy a po päty v plachte, – keďže ste ma pozvali...

– Lenže ste povedali, že je pôst... no a...

– Už minul. Je po dvanástej. Po polnoci je už sobota.

– Prepáčte, nuž ale... také divné je to...

– Iba v týchto končinách. Toto je totiž vychádzkový úbor ošetrovateľov malomocných Obliekol som si ho na vašu počesť. Biela suknička, tmavá viazanka... a vysoké lakové čižmy. V Indii si tento odev veľmi vážia...

– Zaujímavé... Ale ja som sa už hotovala spať... Nevadí! Obráťte sa, aby som si mohla čosi obliecť...

Misionár sa obrátil a stal si k oknu. Signora Reliova skočila za zástenu a narýchlo sa obliekla. Keď sa spoza zásteny vynorila, zadivila sa ukrutne, že misionár nie je v jej izbe. Ani keby bol vyletel otvoreným oknom.

Ako sa aj stalo.

XVI

Na druhý deň ráno sa Grandhotel prebudil do novej senzácie.

Veľkoobchodníka s obilím Vangolda zatkli, lebo zavraždil doktora Rankeho. Čierny boy ohlásil, že pri čistení šiat našiel vo vrecku Vangoldovho kabáta čipkovanú prikrývku so stopami krvi. Prikrývka zmizla zo stolíka tej izby, kde našli mŕtvolu doktora Rankeho.

Vangold sedel pred kapitánom bledý ani stena.

– Rozpovedzte nám všetko, ale úprimne.

– Prosím vás pekne, – odvetil Vangold plačlivo, – nemohli by ste vyrozumieť moju manželku? Ona je oveľa múdrejšia než ja.

– Vaša manželka zostala vonku a počas karantény sa sem vrátiť nesmie.

– Žiaľ, žiaľ. Bodaj by som ju bol odprevadil nakupovať.

– Toto sem nepatrí! Radšej nám rozpovedzte tú vraždu od začiatku až do konca. Prečo ste zabili doktora Rankeho a ako ste sa k vražde pripravovali?

Vangold zalomil rukami:

– Ale pán kapitán... Azda sa len nenazdávate, že som vrah?

– Ako vyzerá vaše alibi?

– A... čo takého, prosím?

– Vaše alibi! Máte alibi?

Veľkoobchodník s obilninami zúfalo jachtal:

– Kufre balila manželka... Takže neviem, či takéto... priviezla.

A toto je už trochu silné. Kapitán sa rozzúrnil. Chce sa mi tu azda ukázať natoľko poctivým, žeby ani nevedel, čo znamená výraz alibi?

Neslýchaná drzosť! Kapitán mohutne tresol po stole.

– Prestaňte s týmto divadlom! Myslíte si, že tu môžete hrať hlúpeho?

– Pán kapitán, – zaplakal obvinený, – prisahám, že ho nehrám, len toľko vás prosím, aby ste zavolali moju manželku, ale ihneď.

Sedel zronený medzi dvoma dôstojníkmi. Cítil sa nešťastným a biednym... Kapitán sa posadil oproti nemu za písacím stolom a svoje skrížené nohy vystrel hlboko pod stôl, pretože mal obuté iba papuče. Ktorýsi darebák mu spredu dverí ukradol čižmy. Naozaj trápna situácia.

– Vražda bola spáchaná počas vyhlásenia karantény. Kde ste sa zdržovali v tom čase? Hovorte!

– Rozprával som sa s vami, pán kapitán.

– Hm... áno... pamätám sa. Zaujímali ste sa o bezpečnosť vojenského kordónu.

– Prisahám, že som nevinný.

– Tvrдите, že ste boli až do konca v hale?

Pán Vangold mlčal.

– No tak! Stáli ste medzi ostatnými predtým, než ste sa pustili so mnou do reči? Upozorňujem vás, že vypočujem v tejto súvislosti každého, o ktorom budete tvrdiť, že stál vedľa vás. Človeče, priznajte sa k vine, poľahčíte si osud.

– Ale pán kapitán, ja som bol tam...

– Kde?! Ráčte nám povedať. Máte alibi alebo nemáte?

– Opakujem, že neviem. Nákupy robí vždy moja manželka a...

– Naposledy vás varujem, nehrajte nám tu hlúpeho!

– Prisahám, že nehrám... – zavzlykal pán Vangold a chvejúcimi prstami si babral smrteľne bledú tvár.

– Kde ste boli predtým, než ste sa so mnou zhovárali?

– Istú dámu... istú Villiersovú...

Klopanie.

– Prepáčte. – Do miestnosti vkročil hlavný inšpektor Elder. – Chcel by som podať hlásenie...

– Po výsluchu, – odvrkol kapitán.

Elder sa posadil. Hľadeli naňho v údive, nuž ospravedlnil sa:

– Dovoľte mi, aby som bol ným svedkom výsluchu. V mojej záležitosti by som totiž aj tak musel hovoriť so všetkými hosťami.

– Tak teda, pán Vangold, – pokračoval kapitán neprívetivo. – O čom ste sa zhovárali s pani Villiersovou?

Vangold zastenal a zalamoval rukami.

– Villiersová zastala pri okne a ja som jej povedal, že je pekné počasie... potom som sa jej predstavil... potom...

Utíral si čelo.

– Hovorte, Vangold, hovorte, lebo ináč...

– Poprosila ma, aby som... aby som k nej zašiel... do jej izby na prízemí...

– No a?!

– No a... ponúkla ma sendvičmi... viete, taký drobný, slaný tovar so syrom v krabici... Igelitové balenie s olovenou plombou, ani keby to bol tovar podliehajúci rýchlej skaze.

– Blbosť!!

– Pravdaže je to blbosť, pretože keksy sú trvanlivé, ale oveľa lepšie sa predávajú, ak...

Kapitán búchal päťou po stole:

– Čo sa odohrala v izbe u Villiersovej?

– Telefonoval som.

– Komu?

– Ne-viem...

Kapitán si zhlboka vzdychol a potom si zapálil cigaretu.

– Nech sa páči, – ponúkal vinníkovi, čo sa bezmocne trepal v jeho sieti, takto hádam, ak sa upokojí, pôjde to lepšie.

– Ale nie je v nej marihuana? Pretože manželka mi vraví, že ópiové cigarety mi škodia...

– Nie je v nej ópium. Nech sa páči... – pripálil mu ešte a rozvalil sa v kresle. – Komu ste telefonovali? Vidíte, že to s vami skúšam dobrým slovom, – preriekol ani taký vľúdny ošetrovateľ tigrov.

– Villiersová vytočila číslo a... rozličnými... milými prosbami ma naviedla... aby som... mužovi, čo sa ohlásí, povedal... jedínú vetu: „Artúr vám je na stope.“

– A vy ste to povedali...

– Aaa... áno... Potom Villiersová okamžite stlačila vidlicu... takže... odpoveď som už nepočul...

– V ktorej izbe sa to stalo?

– V štyridsaťdvojke... Villiersová tam býva...

– Vypočujeme Villiersovú. Gorck, požiadajte v mojom mene milostivú, aby sa ráčila sem unúvať?

Gorck zdravil a odišiel.

– Prisahám, pán kapitán, že som nevinný, – stenal Vangold.

- A ako sa vám dostala do vrecka dečka, na ktorej zreteľne vidieť, ako do nej utreli čepel’?
- Nevieam, prosím pekne... ja som bol trošičku podnapitý, pretože smútok a ľútosť, že bez manželky...
- Ľutujem. Krvavá dečka je dostačujúcim dôkazom. Niet toho človeka, ktorého by porota zbavila viny, ak bolo corpus delicti v podobe tohto zakrvácaného textilu nájdené v tej časti odevu, ktorú ste predošlého dňa nosili.
- V takomto prípade sme pred senzačným obratom, – vyskočil náhle Elder na rovné nohy. – Našiel som totiž zakrvavenú dýku v lakovej čižme. Ak zistíme, komu chýbajú čižmy, našli sme aj druhého vraha, pretože druhý krvavý doličný predmet sa našiel v jeho odevnej súčiastke!
- Kapitán zabudol zavrieť ústa a nevdojak stiahol nohy pod seba.

XVII

- Čo ste to povedali? – spýtal sa Eldera, keď už konečne opäť vládol hovoriť.
- Ak prijmem za bezpodmienečný dôkaz skutočnosti, že doličný predmet sa našiel v kohosi odevnej súčiastke, tak potom majiteľ čižmy je spoločníkom pána Vangolda.
- Kde sa našli tie čižmy?
- Pred izbou číslo osemdesiatšedem.
- Moja izba! – zreval kapitán.
- Čižma sa ta mohla dostať neskoršie. Vy ste vstávali na svitaní a boy našiel čižmy až teraz.
- Ale... tá čižma je moja!
- Po tomto zmĺkli.
- Lenže potom niet tej poroty, – skríkol pán Vangold, – čo by pána kapitána oslobodila.
- Nezmysel! Položil som čižmy pred dvere, ktosi ich odniesol a potom do jednej vložil dýku.
- A potom moje sako viselo pred dvermi, ktosi ho odniesol a vložil do vrecka prikrývku. A teraz ma buď okamžite prepust’te, alebo zatknite aj pána kapitána!...
- Situácia sa ukazovala byť rozhodne trápnu.
- Prepáčte, pán Vangold, ale ja som vás nezatkol, iba vypočúval.
- Ohlásim túto vec môjmu vyslanectvu. Požadujem satisfakciu a odškodnenie.
- Pán hlavný inšpektor Elder! Mohli ste to ohlásiť aj skôr.
- Kázali ste mi, pán kapitán, aby som podal hlásenie až po výsluchu. A rozkaz je rozkaz.
- Pán Vangold, odročujem váš výsluch, ale ste povinný byť nám k dispozícii kedykoľvek.
- Budem sa sťažovať aj admirality! – zvolal rozčúlený veľkoobchodník s obilninami a odbehol.
- Pred chvíľou ma pristavil boy, – ozval sa Elder, – a vravel mi, že pred izbou číslo osemdesiatšedem zazrel pár čižiem. Odniesol ich vyčistiť, ale ako ich dvíhal, z jednej vypadlo toto.
- Položil na stôl dýku a posunul ju pred kapitána. Vyzeralo to ani lovecký nôž, trošku antického tvaru, krátka, ostrá, s čiernou rukoväťou. Na rukoväti, tam, kde bola vykladaná drahokamami, videli vyrytú rímsku dvojku. Dýka bola zázračne ľahká a na jej čepeli uzreli niekoľko škvŕn.
- Sotva by som pochyboval, že toto je vražedný nástroj, – poznamenal kapitán. – Markheit práve skončil pitvu obete. Krátka bodná rana so širokým otvorom po čepeli... A táto čepel’ je krátka, ale pod črienkou je hrubá.
- Lenže prečo je taká ľahká? – spýtal sa jeden z dôstojníkov a pohrával sa s dýkou. – Ani taká detská hračka.
- Veď je aj tak, – odvetil kapitán. – Nie je to nijaká skutočná zbraň. Akási tretka alebo hračka. Keby bola zasiahla kosť, tak sa skríví alebo zlomí. Ale kto mi mohol odnieť čižmy?
- Podľa mojej teórie si počínal Vangold priam geniálne, ak schoval dýku do čižmy pána kapitána on, – poznamenal ktorýsi dôstojník.
- Toto je výborná teória, – poznamenal Elder. – Lenže ak uvážime, že včera ukradli a napokon vrátili aj odev jedného misionára...
- Policajní dôstojníci sa znechutene ošivali.
- A vy aký prípad vyšetrujete, pán hlavný inšpektor? – spýtal sa kapitán.
- Hľadám jedného zločinca a stopy ma zaviedli až sem. Ale musel som dať slovo, že o zúčastnených tohto prípadu pomlčím.

– Lenže to sa nevzťahuje na vašich predstavených.

– Aj ja som tej mienky. Čiže stačí, pán kapitán, ak zatelefonujete pánu hlavnému radcovi Meulenovi a ten ma zaiste zbaví povinnosti zachovať úradné tajomstvo...

– Ďakujem, no prihováram sa zato, aby sme tieto dva prípady vyšetrovali osve, – odvetil kapitán chladne.

Vrátil sa koncipient, ktorého poslali po Villiersovú. Zároveň vošiel do izby aj radca Markheit.

– Pán kapitán, hlásim, – zahrnel Gorck, – že Villiersová z hotela zmizla.

– Čo to tárate?

– Zaklopal som do všetkých izieb. Pán radca Markheit rozoslal aj všetkých príslušníkov zdravotnej služby, aby ju pohľadali, a zistili sme, že Villiersová nesporne z hotela zmizla.

– Kto ju videl posledný?

– Čašník, ktorý Villiersovú obslúžil v záhrade pri raňajkách. A potom ju ešte videl, ako sa tá ženská prechádza po záhrade a ako sa rozpráva s hliadkou, čo je v službe pri zátarase pred vrátami.

Kapitán hľadel bezradne na Markheita.

– Je vôbec možné, aby niekto prenikol kordónom?

– Už... sa aj také čosi... prihodilo... Ale veľmi ťažko. A vy čo na to, Elder? – spýtal sa priamo obchádzaného hlavného inšpektora.

Elder vrhol pohľad na kapitána.

– Nemám námietky, – povedal náčelník v pomykove, – aby ste pánovi radcovi odpovedali, ak môže v takejto situácii vôbec ktosi triezvo odpovedať.

– Ja by som predovšetkým vypočul čašníka, ktorý obsluhoval Villiersovú, a toho vojaka, čo sa s ňou zhováral.

Markheit luskol prstami.

– Do čerta, trafili ste. Pravda, pán kapitán?

– Je len prirodzené, že tieto dva výsluchy treba vykonať. To by sa bolo ostatne aj stalo. Pán koncipient Sedlitz, pošlite sem toho čašníka a toho vojaka. Veľa si od výsluchov nesľubujem, – obrátil sa na Markheita.

Čašník nepovedal nič nového. Raňajky servíroval o deviatej.

– Bola tá dáma nervózna alebo vzrušená?

Čašník pokrčil plecami.

– Tamtá dáma je ustavične podráždená... Lenže teraz vyzerala pokojnejšie. Čítala noviny, potom písala...

– Vrátila sa po raňajkách do haly?

– Nie. Zhovárala sa s hliadkou, potom som odišiel do kuchyne a kým som sa vrátil, dámu som už nevidel.

– Ďakujem. Môžete ísť.

Vstúpil vojak, ktorého medzičasom vystriedali. Týmto sa stal aj on vážnym Grandhotelu až do konca karantény.

– Hovorila s vami dnes istá dáma?

– Áno. Máme príkaz, aby sme sa nesprávali nevlúdne. Smieme sa zhovárať aj v službe, ak nás ktosi osloví spoza zátarasu.

– O čom ste sa s ňou zhovárali?

– Pýtala sa, ako dlho budem v službe... a či smieme prijímať dary... Vravím jej, že nie, lebo tým by sa rozširovala nákaza...

– Neskoršie ste ju už nevideli?

– Nie.

– Dajte si odchod.

– Počkajte!

To sa ozval z kúta Elder. Podišiel k vojakovi.

– Pozrite sa, brat môj, ak mi teraz odovzdáte ten list, tak dostanete sedem ostrých. Ale ak nie, tak budem na váš priestupok hľadiať, ako keby ste sa boli pokúsili pašovať. A pôjdete pred vojenský súd!

– Ale... prosím vás...

– Nevrkoc, lebo ti rozmlátim papuľu! – zreval Elder. – Tá ženská ti sľúbila, že ti zaplatí, ak jej prepašuješ list! Včera si ho aj prepašoval. A týmto si spáchal naj...

– Nie, to nie je pravda! Dnes ma prosila prvý raz...
– Daj sem list a uvidím, čo môžem pre teba urobiť.
Smrteľne bledý vojak vytiahol z vrecka obálku.
– Čo ti povedala tá ženská? – vypytoval sa hlavný inšpektor ďalej.
– Že, že... že mi dá sto dolárov... ak jej prepašujem... tento list... Nechcel som... plakala...
žobronila...
– Strat' sa! Zatiaľ si v karanténe! Neskoršie uvidím, aké hlásenie podám o tebe!
Vojak sa vypoťal...
– Šiel som temer naisto, – poznamenal Elder. – Napokon, prečo by aj kto písal, ak vie, že aj tak za tri týždne odtiaľto nič neodošlo? Jedine preto, aby to prepašoval. A najjednoduchšie je prostredníctvom hliadkujúceho vojaka.
– Smiem sa pozrieť na ten list? – spýtal sa kapitál tíško.
– Nech sa páči.
Obálka bola adresovaná Arthurovi Cocklinnovi do Singapuru.
– Nazdávam sa, že máme dostatok dôvodov, aby sme ho otvorili... – povedal váhavo kapitán a natrhol obálku.

Vedzte pravdu: Maryorie sa stretla s Doddym, Sú spolu na Malej Lagonde v Grandhoteli. Dostali sa kvôli karanténe do pasce. Aj tá Talianka Relliová vedela o tom. Vysmejú sa vám...

Bez podpisu.
– Komplikuje sa to, – povedal kapitán a hral sa s dýkou.
– Čo vy na to, Elder? – spýtal sa Markheit.
– Mali by sme si pohovoriť s Relliovou.
– Ale to je prirodzené, – prisvedčil kapitán. – Sedlitz, že prosíme signoru Relliovú, aby sa ráčila sem unúvať.
Prišla v koketných čiernych hodvábnych šatách, s čistými, ligotavými očami výborne vyspatého človeka. Dvermi vletel zároveň s ňou závan jemnej kolínskej vody. Usmievala sa a hrmotne zdravila prítomných:
– Dobré ráno, páni! Celkom ste ruinovali chudáka Vangolda.
– Pán Vangold je príliš citlivý, hoci my sme ho požiadali iba o nejaké drobné informácie. Ráďte sa posadiť, signora.
Posadila sa a krútila si vôkol ukazováčika obrovský, nádherný perlový náhrdelník.
– Poznáte, prosím, istého Arthura Cocklinna?
Signora sa zamyslela a ohrnula pery.
– Cocklinna?... Ale veď to je iba také obyčajné meno. A nepoznám takého... Súvisí azda s prípadom chudáka doktora Rankeho?
– Spočiatku sme sa nazdali, – odvetil kapitán, – lenže odvtedy pribudli aj ďalšie nejasnosti.
Kapitán zodvihol zo stola dýku a nervózne sa s ňou pohrával.
– A toto je čo? – spýtala sa signora Relliová a natiahla krk.
– Dýka. Je to iba taká detská hračka, ale bola dobrá na to, aby ňou zavraždili doktora Rankeho, – odvetil a podržal dýku pod signoriným nosom.
Signora Relliová omdlela a padla na dlážku.

XVIII

... Keď sa mládenec v plachte dostal konečne cez otvorené okno do záhrady, začal sa opatrne zakrádať povedľa steny. Cítil, že je vyčerpaný a na pokraji svojich síl.

Nad sebou zočil otvorené okno s nepriehľadným sklom. Host'ovská izba to nebude, možno umyváreň. Plachtu skrútil vôkol drieku a vyliezol na rímsu. Tma a ticho.

Vstúpil do miestnosti. Teraz je už isté, že tu nik nebýva, lebo rukou sa dotkol akejsi vane. Nechcel sa tu veľmi pohybovať, pretože spod dverí uvidel prúžok elektrického svetla. Rukou sa dotkol akejsi plachty... visí temer až po dlážku... Dobre je teda. Akiste ležadlo pre host'ov, čo sa idú okúpať. Dúfajme

len, že na svitaní sa nepríde nik kúpať. Rýchlo pohol plachtu a vliezol pod ležadlo, kde okamžite zaspal.

Keď sa zobudil, zistil, že na ležadle pítvú doktora Rankeho.

Svitlo nádherné, slnečné ráno. A to, čo on považoval za ležadlo, je vlastne pitevný stôl. Keby bol rukami v noci trošku dlhšie šmátral, narazí na chladnú mŕtvolu.

Brrr!... Nie príliš príjemné dobrodružstvo.

– Pečeň mierne zdurená, stopy malarickej recidívy... a toto ani nepíšete, pán kolega, – počul nad sebou Markheitov hlas. – Na vnútornej stene žalúdka zdurená tkáň veľkosti hrášku, pripomínajúca vyličený ulcus... Poďme ďalej... Koľko je vlastne hodín? Už som hladný... Toto je nič... Takto. Píšte: okolo bodnej rany v hornom plúčnom laloku pri otvore zhruba dvojcentimetrová podliatina, povrch jasne narušený úderom, zrejme od rukoväte. Hrom do toho, ale je teplo... Tak... a toto je nič... Poďme ďalej. – Mládenec pod pitevným stolom počul iba šuchot plášťov a diktát. – Príčina smrti je rýchle vykrvácanie, ktoré nastalo v dôsledku preseknutia artérie v stope bodnej rany. Gruber, zošite ho a protokol mi dodajte, prosím, v dvoch strojoch písaných exemplároch k lunchu.

Ten, ktorého nazývali Gruberom, začal sa babrať so šitím. Z času na čas zaševalil dehtový povraz v jeho rukách, ostatní si poumývali ruky a odchádzali. Pod plachtou sa zjavili odchádzajúce topánky.

Ejha!

Jedna z topánok je biela, sú to tenisky, veľmi špinavé tenisky a na jednej z nich je kávový fľak zvláštnej formy!

Tento doručil list do Maudinej izby, list, ktorý potom dievča spálilo. Už je na prahu. Bodaj by porazilo tohto Grubera, že tu zostal zašívajúť. Teraz by sa mohol veľa dozvedieť...

Márne.

Dvere sa zatvárajú, odišli a Gruber zašívajú. A ešte si ten bezočivec pospevuje do taktu.

Fuj, ale je tu teplo... a vzduch ani keby stál. Pozrimeže! Kto mohol byť pri takej pitve? Hlavný zdravotný radca Markheit, jeho lekári a sekundári. Všeobecne iba lekári. Čiže zamazané biele tenisky s kávovým fľakom patria lekárovi.

Horúčava začína byť neznesiteľná. A čo tu tento nado mnou porába? A pospevuje si pritom. Odporná papuľa.

No, konečne. Umýva sa. A píska si. Ved' tento si robí z pitvy hotovú psinu! Ale konečne už odchádza a štvane Felix môže vyliezť na vzduch. Mŕtvola je opäť prikrytá plachtou. Odporné miesto, len čo je pravda.

Ako sa človek dostane von živý z pitevne, ak len nie je lekárom?... Poobzeral sa po miestnosti. Na stene viselo niekoľko bielych plášťov.

Rýchle si oblieka plášť. Našiel sa aj taký, čo siaha až po päty. Odhodlane kráča k dverám a vyjde na chodbu.

Staň sa, čo sa stať musí!

Na chodbe klapnú opätky. Hliadka zdraví. Skvelé. Nič nezbadal.

– Kam išli kolegovia? – pýta sa.

– Dezinfekčnú miestnosť zariadili v suteréne.

– Ďakujem.

Sú na jednej z vedľajších chodieb prízemie. Obliekárne, strojovňa, komory... Felix sa náhli.

Už sa dostal do hotelovej chodby, prikrytej kobercami, a ide a kráča. Kam? To by aj sám rád vedieť.

– Pán doktor!

Z otvorených dverí naňho zvolal obrovský zavalitý muž.

– Rozkážete?

– Som Johannes Bruns, nazdal som sa, že pán radca Markheit vás posielajú za mnou.

– Áno... áno... Zmýlil som si číslo izby...

– Ráďte vstúpiť.

Rýchlo vkročil do izby. Azda sa mu tu podarí ukoristiť nejaký oblek.

– Nuž o čo ide?

Obrovitý, plecitý muž brutálnej tváre bol oblečený s krikľavou eleganciou, ale na svojho návštevníka v bielom plášti hľadel s plačlivým, trpiacim výrazom.

– Pán radca Markheit mi povedal... že vy mi môžete, pán doktor, pomôcť... že vy ste syn veľkého profesora Raleigha...

– Áno, je to tak. Som John Raleigh... Čo si želáte?

– Nie... nevoláte sa Charles?
– Ale akoby nie?! Som John Charles Raleigh. Po starom otcovi John, takže užívam aj toto meno...
Nuž aké sú vaše ponosy, pane?
– A pán Markheit vám ešte nepovedal?
– No... tak zhruba... práve, že... Ale najlepšie, ak sa o svojich ťažkostiach zveruje sám pacient... Od kedy pociťujete bolesti?...
– Ale ja? Mňa veru nič nebolí...
– Chcem povedať, keď sa začal ten katar, poťažne horúčky... Teplo tu máte...
Utreli si spotené čelo.
– Nemal som ani katar, ani horúčky... nechápem, – divil sa pacient.
– No, veď ja len preto, lebo som rátal s takýmito príznakmi, pretože ak mávate častejšie bolesti hlavy...
– Nemávam.
Čo by mu tak asi mohlo byť?
– Nikdy ma nebolí hlava, – opakoval.
– Tak... nuž toto je veľmi nepríjemné... pri reumatizme...
– Nemám reumu!
Beznádejný prípad!
– A čo vás vlastne pobolieva?
– Nič.
– Tak?... Veď to sa hneď zmení. Brali ste už prášky?
– Nie... – vzdychol si Bruns. Na jeho vpadnutej, stýranej tvári žiaril smrteľný strach. – Myslím... že mi pomôže iba... Li Shing.
– Čínsky... internista?
– Nie – choroba... Li Shing! Markheit mi povedal, že sa už s vami o mne radil.
– No áno, radil... Lenže lepšie bude, ak mi to rozpoviete sám... takéto veci treba počuť z pacientových úst...
A toto je čo?... Prestretý stôl, krásny, veľký, studený bufet! To je u ťažko chorých zriedkavé a pre pána Felixu, ktorý už vyše dvadsiatich štyroch hodín nejedol, len práve stále bežal, utekal, obliekal sa a vyzliekal, zúčastnil sa pitvy – pekelné to muky. A v studenom bufete nádherná sviečková!
–... Začalo sa to pred štyrmi rokmi, – ozval sa hlbokým vzdychom muž s brutálnou tvárou mäsiara, ktorý sa okrem toho obliekal s krikľavou eleganciou a mal také obrovské, ploché ručiská ako pekáče. – Pred štyrmi rokmi som bol prvý raz v Kuala, Lumpure. Tam sa to začalo. Jednej vlhkej, horúcej noci...
– Zimnica?
– Nie... Láska.
– Ani to nie je maličkosť.
– Zoznámil som sa s Li Shing a zamilovali sme sa. Aj ja som ju ľúbil. Nuž ale taká Číňanka a ten prekliaty, zapáchajúci, preplnený Kuala Lumpur... Čiže, po dvoch mesiacoch som s tou vecou skoncoval. V noci som potajomky odišiel, nalodil som sa a odišiel do Šanghaju. Tu sa to celé začalo. Päť minút po mojom príchode hlási sa mi starý Číňan. „Pane, – vraví mi, – Li Shing vám posielala odkaz.“ A odovzdal mi list. Diktovala ho nejakému čínskemu darebákovi Li Shing. A stálo v ňom, že sa utiahne kamsi do lesa a dňom i nocou ma bude preklínať, aby som zomrel. Až nadíde môj čas, mám si ešte naostatok spomenúť na Li Shing, ktorá mi bude zvestovať hodinu mojej smrti štyrmi kvetmi mimózy. Až príde štvrtá mimóza, mám sa prichystať na smrť... Usmievate sa, pán doktor? Aj ja som sa smial. A Číňana som vykopol. Hoci dovtedy som už počul dosť o poverách a tu, v Oriente, som už videl prekliateho človeka zo dňa na deň chradnúť a chudnúť a nebola lekára, čo by mu bol vedel pomôcť. Pred tromi mesiacmi som dostal prvý kvet a bol by som sa rehotal, keby... keby mi ho neboli doručili v Londýne.
– Čože?!!
– Tak, ako počujete. V mojej londýnskej kúpeľni ležala na dlážke mimóza a nik mi nevedel povedať, ako sa ta dostala. Potom som ťažko ochorel na chrípku... Odvtedy verím... Áno... Odvtedy prestávam myslieť logicky. Bojím sa. Mám strašné sny... Schudol som.
– Koľko ste vážili, pred schudnutím?
– Vyše dvesto funtov, – odvetil s hlbokým povzdychom a zapálil si. – Začal som zháňať Li Shing, ale z Kuala Lumpuru už zmizla. Vyhodil som ťažké tisíce, aby som ju vyhládal, nechal som po nej pátrať,

stovky agentov mi ju zháňajú všade po Ázii. Márne. A pred dvoma mesiacmi v Colombe, pri raňajkách, zasa len mimózový kvet... Druhý...

– Prepáčte, pane, – ozval sa muž v bielom plášti. – Vaše zamestnanie?

Zavalitý človek chvíľočku žmurkal a poobzeral sa po izbe:

– Súkromník...

Trápne ticho. Je zrejmé, že klame. Štvaný mládenec vrhol roztúžený pohľad na stolík, kde sa radili tie jedlá.

– A potom, – pokračoval zavalitý, – včera vybuchla katastrofa.

– Zasa mimóza?

– Tak je.

Poutieral si čelo, spotené od hrozného, šialeného strachu. Nuž, tento chlap je ozaj v kaši, na jeho žltkastej pokožke a vystrašených očiach naozaj cítiť blízkosť nevyhnutnej smrti.

– Markheit mi povedal, že sa s vami pohovára, Mr. Raleigh, pretože ste V podobnej veci už raz úspešne pochodili s akýmsi dôstojníkom vojnového loďstva.

– Áno, áno... aj to bol pekný prípadík.

– Taký istý, ako môj?

– Áno, tomu poslali narcisy, ale aj on schudol.

– Ja som už, pán doktor, prestal veriť... Chuť do jedla nemám, svaly mi ochabli, ťažko dýcham, ale najväčšou kliatbou mi je nechuť do jedla. Nevládzem jesť...

– Nepochopiteľné, – zadychčal sa Felix a preglgol.

– Jedlo tu stojí po celý deň. Veril som, že dostanem chuť... márne!... Nevieam, ako to bolo s tým vaším dôstojníkom?...

Mládencova tvár sa rozžiarila.

– Práve takto. A práve tu som dosiahol úspech!

– Ako?

– Sugesciou! To je moja jediná metóda. Vyliečíte sa pod vplyvom silnejšej vôle...

– Naozaj?!... Neobanovali by ste!... Celkom ma zdrvila, keď mi Markheit povedal, že vás bude môcť poslať jedine vtedy, ak nebude, – a tu sa jeho tvár zvrátila, – pitva... Ale mne je naponáhlo... Pretože so mnou je koniec... koniec...

Muž v plášti pocítil uľahčenie. Kde je tu chyba? Lekár, menom Raleigh sám nepríde, pretože pitva sa konala.

– Nuž teda, prosím... Začína sa hypnotizovanie. Vo všetkom budete nasledovať môj príklad, nech by vám padlo akokoľvek ťažko. Budete konať podľa mojich príkazov. Námorného dôstojníka som vyliečil štvrtá hodinka pred smrťou práve takto... Postavte sa... takto... Dívajte sa mi do očí... Poďte... Posadzte sa... Tak...

Sedeli obaja za stolom. Mládenec zabodol svoj nôž do mäsa, jeho nos začal horúčkovo vdychovať vôňu mäkkého rezňa, zahľadel sa do vystrašených Brunsových očí a zachripel:

– Počkať! Takto... Dajte si to do úst. – Začal hltavo jesť... – Takto... Hryzt!... Hryzt!... Výborne... Ešte... – Krájal a jedol a jeho oči žiarili. Jeho spoločník nasledoval príklad iba s veľkým sebazaprením a plačlivo ani malé decko. – Jedzte... Môj príklad je nákazlivý... Takto to bolo aj s tým dôstojníkom... jesť... hryzt! Hryzt! Dívajte sa mi do očí: hryzt!... jesť... Horčicu nemáte?

Ťažko chorý hľadel naňho ani na zjavenie. Lekárova sugestívna metóda zmietla za niekoľko málo minút doslova všetko zo stola...

Napokon však prišla aj Brunsovi chuť od tohto chlapa, čo tak schuti a plnými ústami zaje, a začal jesť... Celkom dobrý lekár.

– Teraz si nalejte z tejto whisky...

– Nevládzem...

– Ticho! Robte to isté, čo ja! Takto! Až do dna!... – a napil sa. Napil!

Aj Bruns vypil whisky zo svojho pohára.

– A teraz? – pýtal sa odovzdané.

– Teraz si zaspievame spolu zo desať ráz „It is a long way to hyperary...“

... Misionár zo susednej izby búchal do steny oboma päťami, aby už prestali s týmto neznesiteľným vreskom, lebo sa pôjde sťažovať riaditeľovi, ale tí veru nedbali. O chvíľu Bruns a muž v bielom plášti po skončení celej fľaše začali v izbe poskakovať a tancovať.

Signora Relliová sa prebrala, ale o príčine svojej nevoľnosti nepovedala zhola nič.

– V daždivom období sa mi to často prihodí. Chcela som už pred dvoma dňami odcestovať do hôr.

– Nuž ale predsa, tá dýka... – poznamenal kapitán.

– Ale, prosím vás! Aké podozrievačky?...

– Boh chráň... len som si myslel, že vám čosi pripomína...

– Bol to hrozný pohľad a hrozné ročné obdobie... Karanténa môže ohroziť môj život, ak neodcestujem zavčasu do hôr.

Kapitán sa bezradne zadíval na Eldera. Hlavný inšpektor siahol po dýke.

– Naozaj, na pohľad nič zvláštneho. Neviete mi povedať, signora, prečo je táto vecička taká ľahká?

– Odkiaľ by som to vedela? Azda je to hračka...

– A táto rímska číslica čo môže znamenať?

– Azda cenu...

Elder prisvedčil.

– Vidíte, to je možné... I keď obchodníci zvyknú vypisovať cenu arabskými číslicami. Bude to hádam skôr označenie.

Vdova sa nervózne hrala so svojím náhrdelníkom.

– Neviem, – odvetila napochytre. – Myslím, že by som už mohla ísť... Nie?

– Keby som vás ešte minútku požiadal, – usmial sa Elder.

– A vy ste oprávnený vypočúvať? Pokiaľ viem, je to záležitosť pána kapitána.

Elder uznanlivo prisvedčil.

– Uhádli ste, signora. Verím, že aj pán kapitán sa spýta, odkiaľ poznáte obsah služobných príkazov, ktoré vystavili na policajnom veliteľstve.

Sicílska vdova zbledla a vstala.

– Zatkňte ma, ak sa opovážite, ale toto ponižujúce vypytovanie jednoducho neznášam!...

– Zaujímame sa v slušnej forme a vaša nervozita nám je nepochopiteľná.

Signora Relliová sa opäť posadila.

– Si! Tak sa len ráčte pýtať, lenže tento pán je v civile...

– Hlavný inšpektor Elder je známy vyšetrovateľ a ja sám som ho požiadal, aby prevzal vedenie pátrania, – ozval sa kapitán a začervenal sa, lebo cítil, že toto je kapitulácia.

– Neviem, prečo sa na mňa zlostíte, signora, – obrátil sa k nej Elder. – Nesmierne si vás vážim a za žiadnu cenu by som vás do tejto veci nezaplietol, iba niekoľko otázok by som chcel...

– Va bene... ráčte... O dýke neviem nič a...

– V poriadku, prosím, – usmieval sa Elder, – a veď ktože tu aj reční o dýke?... Radšej by som sa spýtal, kedy umrel signor Relli.

– Prečo to chcete vedieť?

– Je naším starým zvykom poznamenať si osobné údaje.

– Manžel zomrel pred ôsmimi rokmi.

– Príčina smrti?

– Aj toto patrí k osobným údajom?

– Božechráň! Iba sa zaujímam.

– Naozaj? Arnoldo zomrel pred ôsmimi rokmi.

– A kde je pochovaný?

– Vo Vincenze... Prezradili by ste mi, prečo je toto dôležité?

Kapitán sa díval na detektíva trošku krivo:

– Je to naozaj dôležité, Elder?

– Ak nie je, tak potom prečo to signoru Relliovú natoľko rozčuľuje?

– Pretože ma uráža, keď sa mi pletiete do súkromných vecí. A ani to nestrpím!

– Tak si to potom ani nedovolím, – povedal hlavný inšpektor milo. – len toľko mi ráčte ešte povedať, prečo je na dýke táto dvojka?

Vdova vyskočila a jej pery sa zachveli.

– Povedala som vám už, že neviem... Toto je akási hračka... Detská hračka.

Elder sa postavil celkom pred ňu a zahľadel sa jej do očí.

– Mýlite sa, signora Manzini! Toto je hračka pre dospelých.

Vdova sa najsamprv zarazila. Potom pokrčila plecami a zronené zašepkala.

– Si! Vy už aj tak viete všetko... Priznávam sa, som Nedda Manziniová...

Priznanie spôsobilo všeobecný zmätok. Kapitán si pohladil čelo.

– Toto meno som už... kdesi počul...

– Počuli ste ho! Celý svet ho poznal. Bola som opernou speváčkou. Pred osemnástimi rokmi... Potom som opustila javisko a odišla som za jedným misionárom na Borneo... A keď... umrel... – a tu sa jej oči zarosili, – rozhodla som sa, že sa vrátim... Ale nechcela som byť prestárlou umelkyňou. Budem radšej mladá vdova a prijala som meno Relliová... Veď je to odpornejšie, ak človeka ľutujú, aký veľký bol pred tým. Takto som sa stala signorou Relliovou. Basta!... Verím, že som nesklamala vašu zvedavosť.

– Och, veď ani nejde o čosi podobného. Chcel som iba vedieť, koľko je v hoteli umelcov.

Markheit zavrtel hlavou. Kam zasa mieri tento čudný človek?

– Prečo vás to zaujíma? – znervóznila sa vypočúvaná.

– Preto, – odsekol Elder, – lebo táto dýka je divadelnou rekvizitou...

Ticho...

– A... a... a... čo tým chcete povedať?

– Že musíme poznať všetkých umelcov v hoteli, o ktorých sa dá predpokladať, že si niekam odložili na pamiatku rekvizitu, – zahľadel sa na dýku, – ktorú používali v druhom dejstve ktorejsi hry.

– Vy... azda chcete mňa podozrievať?...

– Nie. Ale ak nájdeme divadelnú rekvizitu, potom musím bezpečne vedieť, či okrem pána Lindnera nieto v dome aj viacej umelcov...

– Lindner je slušný, krotký gentleman.

– Ani ho nik nepodozrieva. Len ho v súvislosti s dýkou vypočujeme. Pán koncipient Sedlitz ho požiada, aby sa sem ráčil unúvať... – prikazoval Elder.

– Prosím vás... veľmi vás prosím... je celkom isté, že s tou dýkou nemá nič spoločného...

– Ale upokojte sa, milostivá...

– Nie! Lindner je chorý na srdce, na nervy a je strašne zbabelý... Zabijete ho...

Zalamovala rukami. Dôstojníci prežívali jedno prekvapenie za druhým. Nie je tento Elder bosorák? Odkiaľ, do čerta, vyťahuje tie svoje prekvapivé vedomosti?

– Spoločte sa na naše taktné jednanie, milostivá. A teraz vás poprosíme, aby ste sa ráčili počas Lindnerovho výsluchu odobrať do kancelárie v spoločnosti pána koncipienta Borgena.

– V poriadku. Ľutujem toho statočného, starého chlapčeka. Ale verte mi: nemá s tým nič spoločného a... a... nepodozrievajte ho... A... pekne vás prosím... dajte naňho pozor, – modlikala temer plačky.

– Treba naňho dávať ohromný pozor.

Signora Relliová prešla v spoločnosti koncipienta Borgena do tretej izby.

– Povedzte mi, odkiaľ toto všetko viete? – spýtal sa kapitán.

– Nezabúdajte, že som začal pátrať o pol dňa skôr. A táto Talianka sa mi pozdávala byť odkiaľsi známa. Telegrafoval som na ich konzulát a tam sa teda tým nijako netajili. Úrady totiž o tajomstve našej umelkyne vedia. A pán kapitán, vy mi naozaj zverujete vedenie pátrania?

– Hm... nuž áno. Pripúšťam, že som zmenil svoju mienku... Nazdával som sa, že máte viac šťastia, než vedomostí.

– Oboje má akúsi hodnotu iba spolu.

Prichádzal Sedlitz spolu s tučným spevákom detskej tváre. Za tie roky vytvorili sa mu pod očami splasnuté vrecúška a čas rozbrázdil tuk vôkol brady ani bokombriadky... Dýchal ťažko a jeho žltkasté oči unavene žmurkali.

– Ráčte sa posadiť, pán Lindner...

– Ďakujem, – dychčal a posadil sa. Kapitán chcel ukázať dýku, lenže tá sa stratila zo stola... Kde v pekle môže byť?

– Ide iba o bezvýznamnú formalitu, – preriekol Elder a usmieval sa. – Zisťujeme iba rad za radom alibi všetkých hostí. Na vás sa, napríklad, pamätám, že ste stáli v hale, kým pán kapitán čítal uznesenie o karanténe.

– Áno.

– Lenže počas čítania vyhlášky ste sa vzdialili.

– Tak je. Odišiel som do svojej izby, lebo som sa unavil... a nezaujímalo ma to...
– Ved' je to aj nudné, len čo je pravda. Na chodbe ste nestretli nikoho?
– Ale áno... Smerom od mojej izby prichádzalo knieža Sergius. Pozdravili sme sa.
– Iného ste nestretli?
– Na schodoch som stretol mladú dámu, ktorá býva taktiež na tej chodbe. Videla sa mi, že čaká na knieža.
– Bola to slečna Maud Borckmanová... A vy ste zašli do svojej izby?
– Nie. Neočakávane za mnou volala signora Relliová...
– Ale ved' signora bola dolu v hale!
– Áno, lenže medzitým vyšla aj na poschodie. Prišla výt'ahom a bola už hore, keď som ta prišiel. Požiadala ma, aby som jej priniesol kabelku s peniazmi, ktorú zabudla v hale.
– Priniesli ste?
– Nenašiel som ju v hale. Nepochopiteľné...
– Ďakujem pekne, – ozval sa opäť Elder. – Týmto sme tie naše formality aj skončili.
– Veľmi rád... vždy som vám rád k dispozícii... – odvetil a ťažko sa zviechal.
– Len tak, mimochodom, vybavíme zároveň aj žiadosť pána Wolfganga, – oslovil ho neočakávane s úsmevom Elder. – Medzi smetím našli túto rekvizita a nevedia, komu patri.
Vyňal dýku. Z vrecka. Lindnerova hlúpa tvár sa rozjasnila.
– Moja je... Milá upomienka. Z druhého dejstva Čarostrelca. Bola to moja najkrajšia rola.
– Ako sa mohla dostať medzi smetie?
– Azda spadla z písacieho stola. Lebo je vždy na ňom...
– Budete taký láskavý a požiadate o ňu neskôr direkcii... Aj toto je iba formalita. My totiž nájdené predmety sami nevydávame... Už iba maličkosť... Nevšimli ste si na koberci akýsi kávový fľak?
Dvere do ďalšej izby sa rozleteli a vyšla z nich rozpálená signora Relliová.
– Dost'!
Lindner stál, udivený ani soľný stĺp.
– Chcem, aby ste zaprotokolovali moje priznanie.
– Ale... signora...
– Zatiaľ nech pán Lindner vyjde von. Nebojte sa, nič sa nestalo. Treba iba vyjasniť akési nedorozumenie...
– Ale ja nejdem von! Chcem vedieť, čo toto tu znamená...
Elder si zapálil.
– Posad'ťe sa, pán Lindner, aj vy, signora Saceomodi...
Talianka po tomto oslovení hľadela prekvapene, no posadila sa.
– Myslím, že bude najlepšie, ak si teraz všetko objasníme. Nikoho nepodozrievam a ani pánu Lindnerovi neuškodí, ak sa dozvie pravdu. Ráčte hovoriť, signora!
Talianka sa už teraz oveľa viacej upokojila.
– Keď nám pán kapitán začal čítať vyhlášku o karanténe, videla som, že Lindner odchádza ku schodišťa a šiel trošku neisto. Chcela som, aby nepil viacej, aj tak to bol taký bláznivý deň. Zašla som do výt'ahu a dala som sa vyviezť, aby som tam bola skôr, pri jeho izbe. Keď som ta došla, vidím, že dvere sú otvorené. Ležal tam mŕtvy muž vo veľkej kaluži krvi...
Lindner počúval so strnulou tvárou.
– Bol to doktor Ranke, – ozval sa Elder.
– Si! On to bol. Vedela som, že všetci hostia sú v hale...
– V tom ste sa mýlili.
– Vtedy som si myslela, že odišiel iba Lindner, A teraz nebude mať alibi, lebo odišiel. A v jeho izbe leží zavraždený. Som silná a chladnokrvná žena. Žila som na Borneu s misionárom. Oproti pootvorené dvere inej izby, pri dverách metla. Práve upratovali. Je to Vangoldova izba a Vangold alibi má. Schmatla som mŕtvolu. Som veľmi svalnatá. Rýchle som ju preniesla do druhej izby. Počula som hlasy. Podišla som ku dverám. Ktosi práve vkročil. Dverami ma zaclonil. Keď uvidel mŕtvolu, zacapil dvere a odišiel. Aj ja som odišla. Lenže dýku som sa už z Rankeho vytiahnuť neopovážila. A na chodbe stretávam Lindnera. Nuž poslala som ho do haly... Hádám len nezbadajú, že odišiel... A ja som sa vrátila do svojej izby...
– Medzitým ste nestretli nikoho?

– Nuž... Maud Borckmanová sa práve lúčila s kniežaťom Sergiom... pri schodoch...
– To mi bolo totiž jasné, – povedal Elder, – že Rankeho nezabili tam, kde ho našli... Na dlážke bolo len veľmi málo krvi, kdežto podľa pitevného protokolu ide o jasné vykrvácanie ako príčinu smrti. Hľadal som teda, kde je vlastne tá krv.

Lindner sa postavil.

– Páni moji, dovoľte, aby som vypovedal. Doktora Rankeho som zabil ja!

Vdova vyskočila, ale kapitán ju už teraz energicky zahriakol:

– Odpušťte, signora, ale toto je výsluch! Hovoriť smie iba ten, ktorému položím otázku.

A odstaviť Eldera. Veľmi rýchlo. Pred konečným rozuzlením. Hlavný inšpektor totiž za polhodinky nebezpečne vysotil všetkých ostatných z tejto záležitosti. A to už zasa hop! A to už nie!

– Vaše meno? – zavrčal kapitán.

– Enrico Lindner.

Pred Sedlintzom sa už všili celé hŕby protokolov.

– Lindner nie je talianske meno.

– Môj otec bol Rakúšan, ale ja som sa už narodil v Taliansku. V roku 1886, v Turíne...

Unavený, nervózny spevák zdal sa byť teraz pokojný, chladný a triezvy.

– Chcete sa priznať? – pýtal sa kapitán.

– Áno. Priznávam, že som zabil doktora Rankeho v mojej izbe.

– Ako sa to odohralo?

– Doktor Ranke zaklopal, že je tu polícia, aby som šiel do haly. Otvoril som dvere, doktor vošiel a divil sa, že tam bývam ja. Nazdával sa, že tá izba patri ešte vždy dáme, s ktorou sme si ju vymenili.

Elder vyskočil.

– Akože?... V tej izbe... Vy ste v nej nebývali?...

– Nie. Ja som obýval sedemdesiatdvojku, ale vrátnik ma poprosil, aby som svoju izbu prepustil dáme...

– Neviete, kto je tá dáma?

– Maud Borckmanová, – zahriakol kapitána Elder.

– Pokračujte!

– Doktor sa ma spýtal, do ktorej izby sa presťahovala dáma, s ktorou sme si vymenili izby. Hneval som sa, že sa ma tak rýchlo, netrpezlivo vypytuje, odmietol som odpovedať. Načo ma on zdrapil za lakeť a začal zlostne vykrikovať. Odsotil som ho, udrel ma, ja som ho touto divadelnou dýkou pichol...

– A prečo ste potom odišli predsa len do haly?

– Opäť klopal. Lenže teraz už nejaký detektív. Vravel, aby som zašiel do haly, je tu polícia. Báľ som sa, že ku mne vrazí. Odišiel som zároveň s ním, ale hneď som sa aj vrátil, aby som odstránil mŕtvolu. Lenže signora Relliová ma poslala po kabelku. A kým som sa vrátil, mŕtvola už nebola v mojej izbe.

– No a koberec? – ozval sa Elder.

– Prosím? – pýtal sa Lindner hlúpo.

– Kam sa podel koberec, na ktorý mŕtvola krvácala? Dovoľte mi poznamenať, že som s vašim láskavým dodatočným zvolením včera vošiel do vašej izby a je to jediný apartement na celom poschodí, z ktorého chýba koberec.

– Naozaj... teraz, keď mi to tak vravíte, je to čudné aj mne. Koberec sa totiž stratil.

– Nechápem, aký význam to má pre nás, – skočil do toho netrpezlivý kapitán.

– Myslím, že veľký, – odsekol Elder. – Krv obete sa totiž ešte stále nenašla. A vytekla na tento koberec, podľa mojej mienky.

– Ako sa mohol stratiť, ak o ňom vrah nevie? Iný oň záujem mať nemohol, – znepokojoval sa kapitán.

Elder sa rozvalil v kresle a potichučky si pískal...

– No? – pobádal ho nervózne iný dôstojník.

– Koberec je v celom prípade najdôležitejší. – Skočil náhle na Lindnera. – Ako ste stáli oproti sebe, keď ste pichli lekára do brucha?

– Stáli sme si zoči-voči a ja mu rovno do brucha... – zadivene stíchol. Videl na zhrozených tvárach, že sa stalo čosi mimoriadneho.

– Dobre teda! – povedal Elder a povstal. – Už sa to začína vyjasňovať. A vy ste sa prezradili, pán Lindner! Doktora Rankeho nezavraždili ranou do brucha, ale prepichli mu krk.

Lindnerove prsty nervózne prebehli riedkou hrivou.

– Nepočul som otázku dosť presne... Prirodzene, že som doktora Rankeho pichol do krku. Stál predomnou a ja som chcel týmto slabým nástrojom zasiahnuť mäkké miesto, takže som ho teda pichol do krku

Zl'akol sa a prestal, pretože signora Relliová sa začala smiať a smiala sa, smiala z plného hrdla, uľahčene, zo srdca a veselo...

XX

– Signor Elder... Benissima! Vy ste ozaj diabol a anjel zároveň... – skríkla vdova a než jej mohol ktokoľvek zabrániť, rýchlo sa sklonila a pobožkala hlavnému inšpektorovi ruku.

– Ale signora...

– Mlčte!... – A stála si pred Lindnera. – Ó, vy staré, hrozne hlúpe decko! Hanbite sa! Vystrašili ste ma... Nikdy som si nepomyslela, že by ste vedeli takto klamať! Hanbite sa!

Staré a tučné dieťa sa posadilo ani kôpka nešťastia.

– Ja som ho zabil... – dudral potichučky.

– Basta! Bláznivý chlap! Doktora Rankeho pichli odzadu a do krku, nie do brucha!

– Elder! – skríkol kapitán. – Čo má toto všetko znamenať?

– Že koberec je dôležitý. Kto ten koberec odvliekol a kam? Pretože na koberci bola krv.

– Ale...

– Pokiaľ ide o pána Lindnera, zdá sa mi, že časť jeho výpovede je pravdivá. Doktor Rankre hľadal Maud Borckmanovú, ale nevedel, že ona sa už odsťahovala z izby pána Lindnera. No a...

– No a? – spustil kapitán.

– Ráčte odpovedať, pán Lindner! – povedal mu Elder. – Každé vaše slovo je dôležité.

Umelec bol opäť ten starý, neistý opilec.

– Klamal som vás pred chvíľou... Myslel som, že signora upadne do podozrenia... Myslel som... vezmem to na seba...

– Staré, hlúpe decko! – skríkla vdova.

– Ticho si prosím, – ozval sa kapitán. – Čiže, želite si svoju výpoveď pozmeniť?

– Áno.

– Čo sa odohralo medzi vami a doktorom Rankem?

– Povedal som mu, že host', čo tu predomnou býval, odsťahoval sa neviem kam. Nato ma doktor požiadal, aby smel zatelefonovať na vrátnicu. Súhlasil som a odišiel som do haly. Lenže potom mi prišlo na um, že ak lekár nezanikne moju izbu, nuž potom mi zostanú všetky peniaze v neuzamknutej skrini. Vtedy som sa vrátil, ale stretol som signoru, ktorá ma poslala po kabelku. A kým som sa opäť vrátil do svojej izby, všetko bolo v poriadku.

– Koberec bol ešte na svojom mieste?

Lindner hútal a trel si čelo...

– Nepamätám sa... Naozaj sa nepamätám...

– Nechápem, prečo je ten koberec taký dôležitý, – ozval sa kapitán. – Na základe výpovedí každopádne nariad'ujem...

– Prepáčte, že prerušujem, – povedal Elder, – no bol by som rád, keby vypočúvaní zašli osve do iných miestností, aby som mohol čosi povedať.

– V poriadku, pán hlavný inšpektor... a vás, prosím, musím, žiaľ, na základe vašich výpovedí zaistiť a vziať do väzby...

– Tohto som sa obával, – povedal Elder smutne.

– Pán kapitán, prosím vás... – jachtal Lindner.

– Enrico, čušte! – zvolala signora Relliová rezolútne. – Pravda je na našej strane a ja verím tomuto detektívi. Tento je oveľa rozumnejší, než jeho kapitán a nedovolí, aby sa polícia blamovala. Pronto! Povedala som. A teraz robte so mnou, čo chcete.

Kapitán zbledol ani stena.

– Hlavný inšpektor vám, žiaľ, pripraví isté rozčarovanie. Sedlitz a Ulrik, odveďte signoru a pána Lindnera do ich izieb. Nesmú sa zhovárať a pred ich dvere postavíte hliadky.

– No a Vangold? – pýtal sa Elder. – On môže zostať na slobode? Alibi nemá a corpus delicti...

– Správne. Máme dôvodné podozrenie aj proti pánu Vangoldovi, takže aj jeho vezmeme do väzby...
– Je tu ďalej knieža Sergius a Maud Borckmanová, – pokračoval Elder nemilosrdne. – Viacerí svedkovia ich videli na chodbe a taktiež nemajú alibi!
Kapitán sa zarazil. Už prišiel na to, ako ho tento chlap opäť len previedol bez lávky cez vodu.
– Vypočujeme ich, – odvetil odhodlane. – A ak to bude potrebné, zaistíme aj ich. Môžeme uvaliť na dvadsaťštyri hodín väzbu na každého podozrivého...
– Ak sa obávame, že zuteká. Lenže odtiaľto nemôže uniknúť ani mača.
– Mýlite sa! Aj Villiersová sa stratila bez stopy. Sedlintz! Môžete ísť.
– Bravo, detektív! – povedala signora Relliová, keď sa pohľadom lúčila s Elderom.
– Pán hlavný inšpektor! – preriekol kapitán prísne. – Vy ste v priebehu pátrania zistili také údaje, ktoré ste zatajili a potom ste ich divadelným spôsobom tuná uplatnili. Uznávam vaše mimoriadne schopnosti, ale vaše konanie je z disciplinárneho hľadiska kvalifikovateľné ako previnenie voči predpisom.
– Pán kapitán! Požiadali ste ma, aby som sa nezúčastnil pátrania. A to, čo som urobil, vykonal som pre to, aby som políciu zachránil pred trápnyimi škandalom.
– Akýže škandál?
– Uväznili ste doposiaľ troch ľudí. Na tomto podklade musíte zaistiť ešte minimálne dvoch ďalších. To je už päť. Päť vysokovážených ľudí, z ktorých aj v najlepšom prípade môže byť vrahom iba jediný, čiže štyria budú žiadať satisfakciu, štyria nám pobúria tlač... A právom.
– O akých dvoch tu ešte hovoríte?
– Knieža Sergius a Maud Borckmanová.
– Budeme ich teda vypočúvať. Koncipient Ferguson! Prived'te ich!
Markheit povstal zo stoličky.
– Nerád by som strkal nos do záležitostí polície, ale zdá sa mi, že Elder chce iba dobre. Škoda by bola vyprovokovať škandál, kým nevieme nič istého.
– Kým sa nedozvieme, ako unikla Villiersová, musíme zaistiť všetky podozrivé osoby. Zdravotná služba nám, žiaľ, neposkytuje dostatočné záruky... – dodal prívetivo, uštedriac Markheitovi ešte tento zdvorilý kopanec.
– To treba zatiaľ akceptovať, – povedal Elder a vzdychol si. – Hoci podľa mojej mienky Villiersová z hotelu neodišla...
– A toto ako môžete tvrdiť?
– Pretože ten, čo z hotela odíde, nepokúsi sa prepašovať list a nepôjde podplácať nikoho, ale si ho vynesie sám.
– Súhlasím! A zaraz prikročíme k prehľadaniu všetkých miestností, všetkých izieb, všetkých kútov.
Do miestnosti vošlo knieža v Maudinej spoločnosti. Sergius bol už v smokingu, chystal sa na obed. Pokojne si poťahoval biele rukavice.
– Ak dovolíte, vaša Excelencia, signora Relliová a pán Lindner vás videli bezprostredne po vražde na tej chodbe, kde bola spáchaná.
– Ach, na chodbe... áno Náhlil som sa v spoločnosti slečny Borckmanovej k schodom.
– Nevšímli ste si nič podozrivého?
Knieža odvetilo dost' neochotne.
– Počul som hluk z izby číslo sedemdesiat, v ktorej býval pán Vangold, no vedel som, že je dolu v jedálni...
– No a?
– No a na schodišti som slečnu Maud na chvíľku opustil a vrátil som sa, aby som pozrel... – zaváhal.
– A otvorili ste dvere, – povedal Elder.
– Tak je... – a opäť zmĺkol.
– Čo ste videli?
Knieža odpovedalo veľmi tíško:
– Videl som sivovlasého muža... Mŕtveho.
– Toto potvrdzuje výpoveď signory Relliovej, – prisvedčil Elder, – pretože potom, čo mŕtvolu preniesla do sedemdesiatky, ktosi tam otvoril dvere.
Kapitán zaklopal na stôl perom.
– Vo výsluchu pokračujem ja.

– Prepáčte.
 – Čo ste podnikli potom?
 Hlas i ruky kniežaťa sa zachveli.
 – Povedal som... slečne Borckmanovej, aby sa vrátila do svojej izby... a že aj ja pôjdem do svojej...
 Takto sa do toho nezapletieme... Smiem poprosiť o trošku vody?...
 – Nech sa páči... – koncipient Ferguson úslužne nalial.
 – Ďakujem...
 – Stretli ste niekoho? – pýtal sa kapitán.
 – Schodami kráčať pán Lindner.
 – Ďalej?
 – Počkal som, kým sa slečna Borckmanová vrátila do svojej izby a ja som sa odobral taktiež do svojej...
 Maud zbledla ani stena, keď hľadela na bezmocné trápenie zlomeného starca.
 – Ráčte sa azda unúvať do susedného salóna, – povedal kapitán a pokynul Sedlitzovi, čo sa práve vrátil, aby šiel s kniežaťom.
 Starec sa ešte ustarostene obrátil k dievčaťu.
 – Chod'te len pokojne, – povedalo dievča.
 Knieža odišlo so sklonenou hlavou.
 – Maud Borckmanová?
 – Áno.
 – Súkromníčka?
 – Nie. Som asistentkou doktora Deckera.
 Markheit vstal a vytreštil oči.
 – Čože?
 – Čo je na tom také čudné?
 – Nuž ale... a vy neviete... že ten muž, čo umiera na mor, je profesor Decker?... Vodu... há... rýchlo... koňak... sem ju položte, na gauč!
 Maud totiž po Markheitových slovách odpadla ani mŕtva.

XXI

Kapitán si v komickej bezradnosti poškrabkal hlavu.
 – Čert sa v tom vyzná...
 – Cítite sa už lepšie? – pýtal sa Markheit dievčiny.
 – Ááa... áno...
 Zdvihla sa z gauča a pomaly sa postavila na rovné nohy.
 – Ččč... čo je s profesorom?
 – Mor... Niet veľa nádeje. Je neustále v bezvedomí, má vysokú horúčku a objavili sa aj typické príznaky sepsu. Všetky žľazy zdurené... čiže... tu veda nepomôže... lekár ho natiera olejom Palmira... zmiernuje bolesti a svrbenie.
 – Niet nádeje?
 – Nuž... Pri more, veru... A škoda ho, lebo je to veľký človek.
 – Čím vysvetľujete, slečna, skutočnosť, – ozval sa kapitán, – že váš šéf vás nevyrozumel o svojom príchode? Pohnevali ste sa?
 – Nie. Profesor ma veľmi ľúbi a...
 Zarazila sa.
 – Azda by som vám mohol pomôcť, – povedal Markheit. – Ja som s pacientom niekoľko sekúnd konferoval. Pricestoval inkognito. Chcel zadržať jedného svojho spolupracovníka, ktorý sa dostal na scestie, bez toho, aby do toho zatiahol políciu... – a zahľadel sa významne na Maud.
 – Neviete čosi o tom? – pýtal sa kapitán.
 – Nie. O mňa rozhodne v tomto prípade nešlo.
 – Čo viete o trestnom čine, spáchanom v izbe číslo sedemdesiat?
 – Veľa!

- Ráďte nám to teda rozpovedať.
- Maud pokojne odvetila:
- Zabila som doktora Rankeho.

XXII

Po sekunde strnulého ticha tresol kapitán päťou do stola, ale tak, že predmety na doske sa roztancovali.

– Hrom a peklo...

– Nechápem... – divilo sa dievča. – Berte moju výpoveď ako priznanie. Večer o jedenástej pred vraždou mi poslal doktor Ranke list, pretože tu už bol o deň skôr, ibaže mor zistil až na druhý deň. Nech sa páči, prečítajte si ho.

Odovzdala list. Kapitán vytreštil oči.

Masový vrah Borckman a jeho dcéra môžu očakávať milosť iba odo mňa. Príďte v noci o tretej do haly a prineste poznámky. Dr. R.

– O aké poznámky ide?

– Neviem...

– Kto je to ten masový vrah Borckman?

– Môj otec.

– Kde je teraz?

– Neviem. Keď sa prišlo na jeho hrozné činy, zutekal z Moskvy. Aj my sme s mamou odišli, usadili sme sa v Batávii a podporovalo nás knieža Sergius, známy svojou dobročinnosťou.

– Čo chcel od vás Ranke?

– Vydiarť. Dostavila som sa na to nočné stretnutie. Povedal mi, že rozkričí môj pôvod, zverejní, že som dcérou viacnásobného vraha, ak len nevymámim preňho od kniežaťa desaťtisíc holandských zlatých.

– No a?

– Stanovil termín do nasledujúceho dňa.

– Čo sa stalo na druhý deň na chodbe, keď vás videli spolu s kniežaťom, zhruba v čase vraždy?

– Knieža odišlo do svojej izby po rukavice, pretože bez nich na obed nepôjde. Medzitým z izby pána Lindnera vyšiel Ranke a požadoval odo mňa peniaze. Šla som mu v päťach, zočila som tú ľahučnú dýku na stole, bodla som ho do chrbta a ponáhľala som sa rýchlo za kniežaťom. Čudoval sa, že ho čakám pred jeho dverami, no nepovedal nič. Opäť sme prešli pred izbou číslo sedemdesiat, pri schodoch knieža naraz len vraví, že sa na chvíľočku vráti, potom prišiel a poprosil ma aby som sa odobrala do svojej izby.

– Na základe vašej výpovede vás zatýkam.

– Prirodzene. Rada by som bola, keby ste mi dovolili ošetrovať doktora Deckera. Ved' vám je jedno, kde ma strážite...

– Nemôžem povoliť...

Do izby vkročil rozčúlený Ferguson.

– Pán kapitán, dovoľte hlásiť!... Knieža mi oznámilo, že chce vypovedať... On zabil doktora Rankeho.

Kapitánovi sa v tej chvíli zdalo, že zošalie.

XXIII

– Prosím vás, neverte mu, – ozvala sa Maud. – Knieža sa nazdáva, že ma zachráni, ak sa obetuje sám. Medzitým však vkročilo aj knieža.

– Nechajte to, Maud... – povedal tíško. – Ja som zabil doktora Rankeho, ešte predtým, ako som na vás zaklopal. Stál v Lindnerovej izbe, v otvorených dverách. Počul som, ako si žiada telefonické spojenie so sedemdesiatdvojkou. Schytila ma zlosť. Vydrapil som mu sluchátko a oboril som sa naňho. Vysmial

ma. Potom sa obrátil, že pôjde k Maud. Zočil som blízko ruky dýku... schmatol som ju a...

– To nie je pravda! – zvolala Maud.

– Neopovažujte sa ma zachraňovať. Ja som to urobil. Zatkните ma.

Elder ani nemukol. Poznomenával si čosi do zápisníka. Kapitán občas vrhol na neho pohľad. Jeho city voči Elderovi sa hojne a často menili.

Napokon pokynul Sedlitzovi a obrátil sa k obom vypočúvaným:

– Beriem na vedomie vaše výpovede. Žiadam vás, aby ste sa odobrali do svojich izieb a neopúšťali ich až do ďalšieho rozhodnutia.

Sedlitz vyšiel v päťach kniežat'a a Maud, aby pred ich izby postavil hliadky a kapitán sa obrátil k Elderovi.

– Prekliata historika. Ani som ešte v živote čosi podobného nepočul. Troch vrahov jedinej obete...

– Štyroch. Pretože krvavá prikrývka bola vo Vangoldovom vrecku.

Kapitán sústredene hľadel na svoje nechty.

– Hm... Zdalo sa mi, že si čosi poznamenávate, – ozval sa napokon tíško.

– Áno... Niektoré významnejšie body tejto záležitosti.

– Naozaj? A kto je z nich podľa vašej mienky najpodozrivejší?

– Ten, ktorý odstránil koberec.

– Ale prečo?

– Pretože ten vyšiel z izby naostatok, čiže sa skryl, respektíve bol už v tej izbe skôr, než prišiel prvý podozrievaný a keď videl, že mŕtvolu odnášajú, odpratal koberec.

– A nemohol byť týmto páchatel'om Lindner, Borckmanová alebo Relliová?

– Nie. Všetci tí sa po vražde navzájom stretli. Koberec nebol u nich.

– Najpodozrivejšia je tá ženská, tá Talianka.

– Môžeme ich podozrievať rovnako, – odvetil Elder. – Všetci majú niekoľko minút bez alibi v čase vraždy.

Markheit hrmotne vstal zo stoličky.

– A ja idem obedovať. Lea toľko by som rád vedieť ešte, Elder, čo je vaša mienka o celom prípade?

– Trošku sme zviazaní. Podľa mojej mienky by bolo najlepšie, keby sa podozrievaní mohli pohybovať po hoteli voľne, aby sme ich mohli pozorovať.

– Ale kým nevieme o Villiersovej, kde je, som nútený postupovať takto, – odsekol kapitán stroho.

– Aspoň toľko mi urobte, pán kapitán, že dáme pohľadať koberec.

– Ako si to predstavujete?

– Prejdeme a prehliadnime bez výnimky všetky izby. Ide o koberec veľkosti dvakrát tri metre. Vrah ho mohol schovať jedine v skrini alebo pod posteľ. A kde je koberec, tam je aj vrah.

– V poriadku. Môžeme prejsť všetky izby.

– Odhliadnuc od koberca, takáto prechádzka bude všestranne zaujímavá, – mienil Elder a vykročil.

XXIV.

Mládenec sa prebudil. Neprekvapilo ho veľmi, že spí vo vani a nedivil sa ani tropickej prilbe na hlave, ba ani len tomu, že ináč je úplne nahý. Takéto veci sa mu v ostatných dňoch stali všednými, ale čudoval sa, prečo voda z kohútika vyteká, keď už sa dávno preliala cez okraj vane a v kúpeľni už na niekoľko milimetrov vody.

Kde som to vlastne?

Pomaly sa mu rozjasnievalo... Li Shing... Bruns... doktor Raleigh a kvet mimózy...

Uzavrel kohútik. Zo susednej izby zahrnelo chrápanie. Pod'me... pod'me... bude tu kucapaca, aká ešte nebola... Smutne hľadel do vane, kde sa na samučičkom dne topil jeho lekársky plášť v spoločnosti niekoľkých kusov mäsa. Vyliezol z vody. Bruns tuho spal v izbe, medzi gaučom a stolom, hlavu opieral o prevrhnuté kreslo. Zmrákal sa...

Felix sa vrhol na šatník. Niet morálnych zábran, veď som iba štvaná zver! Ak ho chytia, odstreli sa. Odhliadnuc od všetkého, dokázala by sa tým jeho vina na vražde.

Rozhádzal šaty, hľadal tie najhoršie. Napokon usúdil, že tieto vrecovité, letné handry by ušli.

Lenže chyba nastala až teraz. Tento územčistý chlapík je o pol metra nižší. Sako po lakeť, nohavice

po kolená... Prehraboval sa zúrivo ďalej. Blázon sa zobudí a nastane koniec sveta. Čo hľadá v jeho izbe nahý lekár?

Povyŕahoval zásuvky. Nesmierne množstvo listov. V jednej z obrovských zásuviek bielizníka koberec. Dvakrát trojmetrový, hrdzavej farby, pravdaže. To sa mu nehodí... Nad druhou zásuvkou ustrnul a uskočil...

Ale dvadsať rozličných pištolí a jeden ručný granát. A toto je čo? Automatický revolver, starý šesťranový buldog, za plný nábojový pás patrónov... Ejha! Toto mi je pekný pacient. Vytiahol aj tretiu zásuvku.

Ešte zaujímavejšie:

Samopal. Čože? V izbe vznešeného Grandhotelu. Koberec a samopal. A povedľa pohodená protiplynová maska.

Ale šaty žiadne! Do zúfania! Načo toľko zbraní? Nepochopiteľné. Vrátil sa do kúpeľne a otvoril okno.

Z náprotivnej strany počuť hlasy:

– Nemôžem zato, že som tu. A nik ma nemôže donútiť, aby som pracoval!

– Mýlite sa, pán Häcker! Počas karantény ste povinný pracovať, – povedal prísne ten druhý. Toto bude Wolfgang...

– V poriadku! Lenže potom nech pracuje aj pán guvernér Shilling! Nepotuloval som sa pred Grandhotelom preto, aby som pracoval!

– Čiže takto?! Nuž tak potom vedzte, že nemáme dostatok personálu na obsluhu takéhoto veľkého počtu hostí a vláda ma zmocnila, aby som z osôb, zadržaných na účet štátnej pokladne, označil také, ktoré sú vhodné na výpomocné práce.

– Nebudem pracovať, – odsekol Häcker.

– Máte pravdu, – ozval sa starý kamelot. – My sme tu pod zdravotnou kontrolou...

– Vy si zavrite papuľu, – zahriakol ho Wolfgang. – Pokiaľ ide o vašu stravu, zažijete podstatné zmeny, ak nebudete chcieť pracovať. Zapamätajte si to!

– Tak vás zažalujem, – zvolal Häcker. – Aj tak ste nás ubytovali troch v jednej izbe a to je pri epidémii protizákonné!...

– A keby... keby som vám ponúkol za prácu plat?

– Mňa nemožno podplatiť.

– Čiže takto?! Tak potom vezmite na vedomie, že ak nebudete pracovať, nedostanete jesť.

– Zaobstarám si! Mýlite sa, ak sa nazdávate, že ma odsúdia za krádež. Núdzová situácia. Pán kamelot mi je svedkom. Aj dáma menom Lidia, ktorú ste odsúdili na nútené práce.

– Vidíte, z tej by ste si mohli vziať príklad! Len na tringeltoch zarobí denne aj dve-tri zlatky.

– Ja nechcem zarábať, lež odpočívať.

– To je veľmi pekné, – odvetil Wolfgang. – Lenže ak si hneď teraz z tohto vešiaka nevezmete rovnošatu hotelového sluhu a nebudete sa hlásiť na poschodí u etážneho čašníka Martina, budete dostávať iba polievku a chlieb...

– Veľmi správne, aj tak som chcel trošku schudnúť.

Häcker sa už o direktora ani veľmi nestaral, čítal si v tovare starého kamelota. Je tu dostatok ilustrovaných časopisov, magazínov, novín, koľko sa len páči...

– Pokiaľ ide o vašu zábavu, budete môcť čítať iba vo dne, lebo vám prestaneme dodávať aj elektrický prúd.

– Na to nemáte právo, – skríkol Häcker.

– Presne tak. Nemá právo, – povedal starý kamelot, ani keby prednášal rímske právo na univerzite.

Lenže Wolfgang sa už lúčil.

– To je bezočivec. Chce nás vydierať, pretože sme sa náhodou dostali do karantény, – zlostil sa Häcker.

– Pokazila to Lidia. Považoval som tú ženskú za spoľahlivú alkoholičku a ona ti ide za chyžná!

Puff! A v malej miestnosti zhasla žiarovka. Wolfgangova vyhrážka číslo jedna sa splnila. Häcker surovo zahrešil.

– Jeho otca! Je ešte len sedem hodín a ja pred desiatou nezaspím. A tá sviňa si myslí, že ma takto donúti!...

– A just sa budeme baviť, – prehlásil starec a začal vyhrávať na verklíku. – Toto sa môže aj vo tme...

– Bodaj bych vládol tak drichmať po celý deň, ako táto zdochlina, – zavrčel Häcker do kúta, kde chrápala domorodý predavač pamiatkových predmetov. – Tohto neposiela pracovať...

– Pretože je čierny, – povedal stavec a vyhrával. – Neľúbia takýchto v našich končinách, najtiah ak za boya.

Dobrá chvíľu zaznieval iba škripot verklíka.

– Počúvajte... Oproti, ten zavalitý, o takomto čase odlieza do jedálne... Myslím, že by som mohol priniesť z jeho izby za hlt nápoja a trošku cigariet... Aby sme sa aj my dobre cítili.

– Váš nápad nie je zlý. Keby ste tam našli nejakú hotovosť, tak ju tam zbytočne nenechávajú.

Vrzúkal jedine verklík. Häcker vyliezol z okna. Rovno do náprotivnej kúpeľne.

Čľup! Jeho otca... A toto je čo? Celá kúpeľňa pláva. Tackal sa vo vode zo sedem krokov a potom skrútil vypínač.

Zarazil sa zhrozený, ani keď niekoho k zemi priková strela z neba. Oproti stál úplne nahý muž v protiplynovej maske. V rukách samopal. Häcker sa díval ani soľný stĺp. Jeho jazyk vypovedal poslušnosť. Samopal sa trošku pohol, teraz konečne prišiel Häcker k sebe a vystrie ruku, ale z druhej strany päst' muža v protiplynovej maske švihne po jeho brade a Häcker padá po regulárnom knokaute do vane. Obrovský vodomet...

Stavec zalial veselo vyhrával na verklíku. O takých desať minút počul šuchot pri okne. Cez rímsu vkĺzol tieň.

Aha! – myslí si stavec, vracia sa oduševnený nezamestnaný Häcker, hoci sa mýli, pretože pod ochranou tmy sa vkráda pán, oblečený iba do protiplynovej masky.

– Čo ste dotiahli? – pýta sa stavec tieňa, čo poskakuje vôkol vešiaka.

– Pssst... – iba toľko počuje.

Čosi tu nie je v poriadku, myslí si kamelot a mechanicky, mlčky krúti verklíkom. Ved' sa len dozvie, prečo musí byť ticho... Medzitým ten druhý ani keby sa vyzliekal. Na dlážke buchot spadnutej topánky...

O päť minút vrzli dvere. Postava sa vykráda! Azda len nevyviedol nejaké svinstvo? Kam išiel? V obavách krútil verklíkom ďalej.

O desať minút sa Martinovi hlásil do služby akýsi mládenec.

– Direktor mi kázal, aby som tu pracoval.

– Vy ste ten prístavný robotník?

– Hej.

– Ako ste sa mohli takto poobliekať?

Felix vrhol pohľad na svoje nové oblečenie. Kabátik je v poriadku, šarlátová livrej hotelových sluhov so zlatými gombíkmi. Ale nohavice patrili kedysi ku krásnemu žaketu, lenže dnes sú už neuveriteľné rozdriapané. Videl ich už kedysi na domorodom predavačovi pamiatkových predmetov. Čo si počneš? Musel sa obliekať po tme.

– A tie vaše topánky!

Pozrel sa. Čože?...

Na sekundu sa zapotácal.

Na jeho nohách sú špinavé biele tenisky s kávovým fľakom.

XXV

– Prepáčte... Pán riaditeľ zhasol svetlo a obliekal som sa potme... – odvetil, keď sa mu konečne jazyk opäť rozhybal.

– Dobré teda... zjdite do izby číslo deväťdesiat, pri schodišti. O chvíľu vám pošlem nejaké nohavice. Nad dverami je signálna tabuľa. Ak sa niektoré číslo rozsvieti, vojdete k hosťovi. Ak niečo objednájú, odovzdáte kuchyni objednávku telefonicky. Ak si v niečom neviete poradiť: mám službu na piatom poschodí, zatelefonujte mi.

Odobral sa do označenej izby. Pohodlne sa posadil a zapálil si. Mal totiž toľko duchaprítomnosti, že pred odchodom cez okno obral Brunsu o jeho cigarety, za plnú protiplynovú masku. Veru, fajnové cigarety. So zlatou špičkou a s nápisom Bruns. Aha! Necháva si ich plniť do vlastných dutiniek, ako aj ostatní bohatí chlapíci.

Zasvietilo číslo. Šesťdesiatka. Náhlil sa. V izbe ho vítal celkom mladý, švárny chlap.

- Povedzte mi, prosím vás, kde tu perú bielizeň? Pretože tie moje košele vyzerajú strašne.
- Prepáčte, som nový zamestnanec, ale nazdávam sa, že je tu domáca práčovňa.
- Zariadte, aby práčka prišla ku mne. Som Erich Kramartz.
- Áno, pane.

Zatelefonoval do jedálne, ale hlavný čašník nechcel akceptovať objednávku zo šesťdesiatky.

- Kuchyňa neservíruje práčky.
- Pošlite teda kuchárku, mne je to fuk.
- Ohlásim to vrátnici.
- A mne je to naozaj jedno, – odsekol nový hotelový sluha a zložil slúchadlo.

A teraz by už rád vidieť Maud. Akonáhle sa jeho pomery v hoteli čo i len trošičku upokojili, okamžite mu začalo chodiť po mysli to dievča. Pretože tu je veľká galiba... Záhada týchto tenisiek by veľa vyriešila. List doniesli v týchto topánkach, to je raz isté, pretože tvar kávového fláku je dosť charakteristický. Komu môže patriť táto bohom prekliata, špinavá teniska? Jedine tomu domorodcovi, pretože Häcker a kamelot boli obutí, čiže list mohol doniesť malajský predavač pohľadníc, late ho niekto poslal. A pri pitve vláčil nástroje alebo čosi podobného. Aj tam potrebujú sluhu, nielen lekára. Na toto vtedy nepomyslel...

Pohol sa k zákrute, za ktorou sú sedemdesiatky...

A rýchlo sa stiahol späť...

Chodbou sa opatrne zakrádal Malajec. Kabát mal vlastný, ale nohavice také pyžamové, belasé, s obrovskými krikľavými kockami. Naboso. Šinul sa k Maudiným dverám ani had. Sklonil sa. Rýchlo podložil pod dvere list a už sa aj stratil. List z takej polovice vyčnieval spod dverí a potom zmizol. Dievča ho vtiahla dnu.

Podme, povedal si Felix.

V tej chvíli zhaslo svetla na celom poschodí. Odkiaľsi zaznieval hlas policajného dôstojníka.

– Haló! Čo sa stalo? Krátke spojenie?

Felix tušil, že náhla tma súvisí s misiou domorodého posla.

Prikročil rýchlo k Maudiným dverám a tíško zaklopal. Dvere sa trošku otvorili. Chcel vkročiť, ale narazil do Maudiných rúk. Čosi mu podávala a šepkala:

– Preboha, vezmite si to... Choďte! A buďte prekliaty, vy satan!

Mimovoľne prevzal podávaný predmet... Bude to nebudaj akýsi zošit. Blížili sa kroky... V diaľke búchali dvere... Hluk... Ktosi doňho vrazil a jeho ruku zovrela mocná dlaň...

– Kto si?!...

– Boy... Čo chcete?

Tieň sa priblížil k Maudiným dverám. Felix sám nevedel, prečo, sotil ho do prs a tieň sa zatackal. A potom sa obaja rozbehli, pretože sa približovali hlasy... Kroky v čižmách...

Skočil do izby pre personál a zažal.

V rukách držal maličký, belasý zošit, na ňom nadpis:

VÝROBA A POUŽÍVANIE BANANOXIDU

napísal: profesor Richard Decker

Medzitým opäť zasvietili žiarovky. Dôstojník zaklopal na všetky izby a vypytoval sa. Nie, nikde sa nič nestalo.

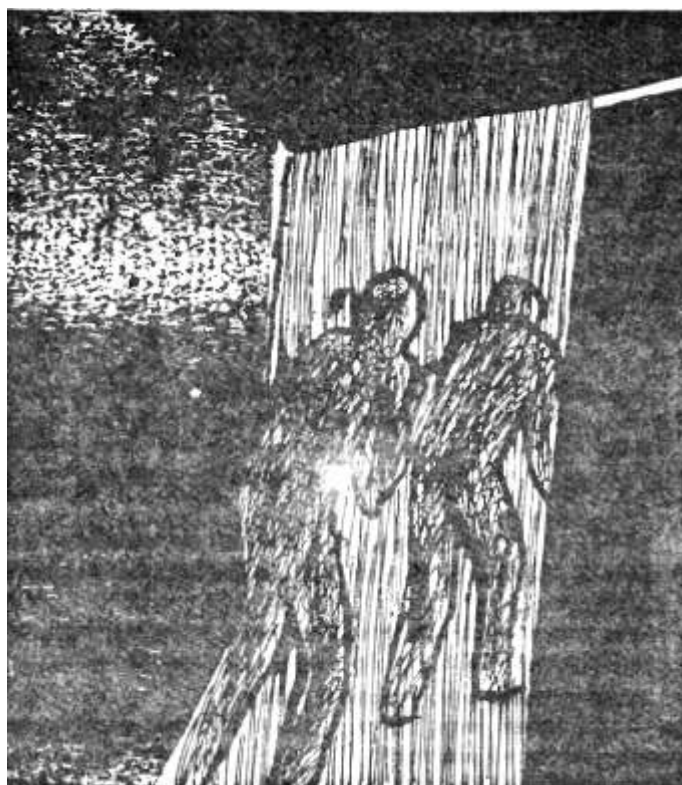
Pomaly sa všetko utišilo a hostia si políhali. Do izby pre personál vošiel dlhotánsky Martin.

– No, čo sa tu dialo?

– Svetlo zhaslo.

– To je v poriadku. Ale ináč nič nového?

– Nič. Host' zo šesťdesiatky si čosi objednal, ale jedáleň to už nebudaj vybavila.

– Potom neskoršie si smiete trochu ľahnúť, ale oblečený. Zapojte na signálnej tabuli zvonec. Ja si idem ľahnúť tiež. Dobrú noc.

– Dobrú noc.

Martin sa vzdialil a Felix otvoril zošit.

CHEMICKÝ VZOREC BANANOXIDU

Toto je teda prvý odstavec. Hm – Tento zošit hrá vo veciach vôkol nás veľkú úlohu. Zábavná náhoda. Domorodec nebudaj reprodukoval odkaz s tým, že niekto si potom zaklope po zošit. Medzitým zaklopal Felix, dievča odovzdalo zošit a narýchlo ho prekliato. Ten pravý, čo si prišiel po zošit, narazil doňho vo dverách, tušil, že čosi nie je v poriadku, lenže už sa blížil policajt aj etážny čašník a musel zutekať.

Zhasla svetlo.

A toto je čo? Ktosi tichučko vošiel do izby. Felix ho odtiaľto zboku vidieť nemohol a dotyčný zhasol svetlo. Ale aj tak vložil zošit pokojne do vrecka. Tušil, o čo môže ísť.

– Kto ste? – zvolal ostro.

Neznámy šepkal:

– Dajte sem zošit, ktorý držíte v ruke...

– Dovoľte poznamenať, že nie som nervózny. S kým mám tú česť?

– Som Peter Borckman.

Felix sa zarazil. Borckman... A veď aj Maud je Borckmanová!

– No, čo je? – súril hlas výstražné.

– Ale aké je to naraz len súrne? Azda by sme si povedali zopár slov.

– Čo si želáte?

– Ste so slečnou Maud azda spríbuznený?

– Ja som jej otec.

Psí život... A psia historka!

– Ste si načistom s tým, – spýtal sa mládenec, – do akej situácie dostanete svoju dcéra, ak vám odovzdá dôverné záznamy svojho šéfa?

– Nič sa jej nestane. Niekam už len ujde. Za priemyselnú špionáž ju žiaden štát nevydá. Toto nech vás netrápi. A kto ste vy?

– Hotelový sluha. Ale záležitosti mojich host'ov mi ležia príliš na srdci.

V hustej tme sa čosi zaligotalo.

– Mám v hrsti nabitý revolver, – zašepkal Borckman. – Ak mi zošit okamžite neodovzdáte, tak vás odstrelím.

Odovzdať ho? Hádám je Maudin otec takýto spustlý galgan a chce svoju dcéru zničiť...

– Nech sa páči, – odvetil.

Druhý nemohol v tej tme vidieť, kam si má po zošit ísť, nuž vykročil s napriahnutým revolverom. V tej chvíli Felix kopol do stolíka, čo stál medzi nimi, a skočil nabok. Borckman sa zatackal, ale už sa aj zvalil naznak, pretože mládenec mu podrazil nohu...

Nevystrelil, veď ani nevidel, kam má strieľať. Vyskočil, do tváre ho zasiahla tvrdá päšť, udrél späť iba naslepo, ale zasiahol len prázdny vzduch.

Dvere sa zatvorili a v zámku zaškrípala kľúč. Borckman zostal v tmavej izbe zavretý.

Okná tejto izby hľadeli na sklenenú strechu jedálne. Záhadný muž zviazal plachty a prestieradlá a potom sa spustil z medziposchodia dolu.

XXVI

Mládenec zavrel a vykročil po chodbe. A teraz kam? Povedal si, že by bolo najrozumnejšie navštíviť Maud. Ale sotva vykročil, naraz len zboku ktosi vyskočil, ani keby spod zeme vyrástol a pred Felixovými očami sa zaligotal nôž. Úderu sa už neubránil, sklonil sa trochu nabok a dýka zasiahla namiesto krku iba plece, zviezla sa po hrudníku a poriadne natrhla kožu, ale nespôsobila hlbokú ranu. Felix zachytil zápästie s dýkou a...

Stál ani soľný stĺp... Knieža Sergius!

– Vy...

Dýka vypadla z ruky na dlážku. Knieža zaškrípalo zubami.

– Áno... Povedal som si, že vás zabijem... – dychčal. – Nezničíte Maud... Zabijem vás... ak ten zošit... odnesiete...

Z mládencovho vrecka vyčnieval modrý zošit. Obzrel sa na dvere, z ktorých bol práve vyšiel.

– Predovšetkým, stratíme sa odtiaľto. Musím sa s vami pohovárať, knieža, ale neznervózňujte sa tak ako pred chvíľou. – Schmatol knieža za rukáv a ťahal ho za sebou.

Knieža sa zarazilo. Dívalo sa na mládenca ani na kata.

– Kam ma chcete vliecť?

– K Maud...

– Nie!

Felixovo počínanie bolo naozaj odsúdeniahodné, veď musíme vziať do úvahy, že mal do činenia so starším šľachticom. Zdrapil totiž knieža za krk a vliekol ho pred sebou. Na dverách dievčinej izby síce zaklopal, ale na odpoveď nečakal a sotil knieža dnu, vkročil aj sám a zamkol dvere. Maud sedela oblečená za stolom a písala. Zľakla sa o vyskočila.

– Dajte mi rýchlo nejaký obvaz, – zavrčal Felix. – Pichli ma.

Knieža sa zrútilo do kresla a zaborilo tvár do dlaní. Dychčal neobvyklou námahou a vyčerpaním. Zázračne disciplinovaná Maud podišla k skrinu a vybrala obvazy.

– Dajte si pozor, – upozorňoval ju mládenec, – aby vám nekvapla krv na dlážku. V tomto hoteli sú na takéto čosi veľmi hákliví a vznikajú z toho nedorozumenia.

Zložil sako a rozopol si košeľu.

Maud nepovedala doposiaľ ani sláva. Koľko vnútornej disciplíny je v tom dievčati.

Roztopila vo vode akúsi pastilku, dezinfikovala dlhý rez a obviazala ho.

– Zhasnite, – prikázal mládenec. – Vonku sa prechádzajú policajní dôstojníci a mohlo by im to byť nápadné.

Dievča zhaslo a konečne sa ozvalo:

– Kde ste sa stretli s kniežaťom?

– Teraz na chodbe. Poprosil som ho, aby zašiel so mnou k vám. Nechcelo sa mu. Nuž, použil som násilie.

... Vlhké výpary nezdravého monzúnového obdobia plesnivej vône ťažko doliehali na izbu. Dážď čľapotal a vôkol hlavy im bzučali moskyty. Dusivá, omamná vôňa bujných, tropických rastlín vnikala aj do izby.

– Ktože ste vy vlastne? – spýtala sa dievča.

Čo má teraz povedať? Prešiel tu už profesiami misionára, lekára i hotelového sluhu. Čo si má navyše ešte vymyslieť?

Zapálil si cigaretu značky Bruns.

– Pozor, Maud! – zamiešala sa knieža. – Tento vám odniesol záznamy.

– Čože?... – vyskočila Maud. – Vy ste... Borckmanov človek?

– Slečna, prosím vás, nevyskakujte! Zošit je síce u mňa, no ja nie som Borckmanov človek. Videl som, že majiteľ jedných nesmierne rozdziapaných nohavíc strká pod vaše dvere list. Potom som podišiel sem a klopm, aby som sa mohol s vami pohovárať, namiesto toho mi dávate zošit, uvalíte na moju hlavu kľatbu a odchádzate spať. Medzitým sa v tej tme priplíchl akýsi pán, ktorého som poriadne odsotil. Ten istý dotyčný ma chcel neskoršie taktiež potme odstreliť, pretože som mu zošit neodovzdal.

– Kde je... teraz... ten chlap?

– Zavrel som ho do deväťdesiatky.

Dievča sa šuchla ku dverám. Načúvalo.

– Zostaňte ticho, – zašepkala a rýchlo sa vykradla von.

– Zázračné dievča, – povedal mládenec. – Aký to charakter!

– Panebože... – šepkalo knieža. – A kvôli mne... Toto všetko iba kvôli mne...

– Vaša Excelencia! Ak ma nepovažujete za dotieravého – aké vzťahy vás viažu k slečne Borckmanovej?

Ticho. Jedine dážď hučal monotónne a ustavične. Dve cigarety žiarili do tmy oproti sebe. A potom sa knieža veľmi tichučko ozvala:

– Moja dcéra....

... Maud sa vrátila.

– Musel vyliezť oknom. Zranili ste ho?

– Nie. Mal revolver, tešil som sa, že som sa dostal na chodbu so zdravou kožou.

– Dajte mi ten zošit!

– Ani mi nenapadne. Vy by ste ho určite odovzdali tomu odpornému smradovi.

– Musím mu ho dať!

– Psiu mater... Prepáčte, ale som rozhnevaný. Ten to zošit je majetkom doktora Deckera, nie je vylúčené, že už proti vám podal trestné oznámenie...

– Nepodal. A ani nepodá. Azda je už aj mŕtvy... – odvetilo dievča s hlbokým povzdychom.

– Ale neráňte vravieť takéto oné...

– Profesor Decker je onen pacient, nakazený morom, kvôli ktorému je nariadená karanténa.

Mládenec zahvízdal.

– Drahý, dobrý človek, – pokračovalo dievča. – Akiste prišiel sem kvôli mne. Nechcel ma udať! Od neho sa doktor Ranke dozvedel, že záznamy sú u mňa.

– To je ten lekár, ktorého som zabil? – zaujímal sa mládenec.

– Nezmysel! Teraz už viem, že ste ho nezabili. Prečo ste klamali?

– Videl som, že by ste veľmi chceli, aby som... – priznával zronene. – Pretože sa obávate, že ho zabilo knieža. Veď preto ste ukradli dýku.

– Áno... Nuž ale toto už nie je dôležité. Ranke ma chcel vydierať a ktosi ho zabil. Akiste Borckman. A ak ten zošit urýchlene nedostane, ocitne sa veľa ľudí v hroznej situácii... U toho chlapa nik nemá nádej na milosť...

– Ak si želáte, aby som odovzdal zošit, musíte so mnou hovoriť úprimne...

– Vy... vy ste... príslušník polície... alebo súkromný detektív?

– Súkromný detektív, – odvetil bez rozmyšľania, – čiže môžete mi dôverovať, lenže musíte vziať na vedomie aj to, čo si želim povedať ja.

– A keď aj teraz klamete?

– Odo mňa vystane všeličo, – odvetil mládenec smutne, – ale isté je iba to, že by som sa vzdal veľmi rád niekoľkých rokov svojho života, keby som vám mohol akosi pomôcť.

Dlho mlčali. Nervozita a horúci, vlhký vzduch temer dusil.

– Povieť vám všetko, – začala Maud. – Musím. Sme vo vašich rukách. A okrem nás závisí ešte aj osud mnohých iných ľudí od toho, či odovzdáte tento zošit Borckmanovi, alebo nie.

Svitalo. A dážď, ani keby sa riadil podľa hodiniek, presne o štvrtéj ustal. Lialo sa od tretej popoludní až do rána. Medzitým sa to množstvo napršanej vody očividne vyparovalo v celodennej horúčave a ostrov sa zahalil do reumatického, malarického, týfového ovzdušia, v hustých výparoch, ani v nejakej obrovskej práčovni.

– Azda by som to rozpovedal ja, – ozval sa Serguis. – Azda... je to tak... správne, Maud, nie?... Nik to nemôže urobiť namiesto mňa...

Dážď ustal, ale ticho prerušil už prvý prebudený papagáj a brieždenie vykreslila pred oknom tieň niekoľkých nehybných paliem.

– Pochádzam z ruskej vojenskej rodiny. Môj otec, generál Milenko Sergius, padol po boku admirála Kolčaka. Aj ja som sa po revolúcii pokúsil ujsť, ale nijako som sa nemohol prešmyknúť cez hranice. Skrýval som sa v Moskve. Po mnohých strastiach narazil som na podvodníka, ktorý predával osobné doklady iných ľudí a kúpil som si všetky potrebné papiere. Boli to doklady na meno Peter Borckman. Vtedy som to meno počul prvý raz. Moja manželka, spolu sa synom a niekoľkými príbuznými unikla už v prvých dňoch revolúcie do Paríža a odviezla aj všetok náš majetok. Bol som vlastníkom dokladov na meno Borckman a veril som, že teraz sa už aj ja k nim ľahšie dostanem von. Ale nestalo sa tak, lebo som stretal Annu a zamiloval som sa do nej. Anna Mirskaja bola mladá medička. Revolucionárka. Zoznámil som sa s ňou pod menom Borckman a prirodzene, nevyzradil som jej svoje pravé meno. Moje prvé manželstvo nebolo šťastné. Vážili sme sa navzájom s manželkou a obaja sme milovali nášho syna, ale týmto sa aj naše citové vzťahy končili. Lenže v konečnom dôsledku neospravedlňuje môj čin ani toto. Bigamia... odporný zločin a smrteľný hriech. Lenže vašeň a zlé manželstvo človeka zvedú. Oženil som sa s Annou... Usadili sme sa v Ačinsku, na Sibíri, ďaleko, od živého, revolučného života. Narodili sa

nám dve deti, Maud a Peter. Osem rokov sme žili šťastne, v ťažkej práci. Venoval som sa svojej dávnej záľube: poľoval som. Pracoval som pre zberňu kožušín. Anna už o mojom tajomstve vedela, pochopila ma a odpustila. Už dávno nebola revolucionárkou, ale manželkou a matkou. Netúžil som po svojom starom živote. Bol som proste šťastný. Jedného dňa ma vyhladal náčelník okresného oddelenia. Tento chlap bol mojím najlepším priateľom. Lenže tentoraz sa zhováral so mnou chladno. Oznamil mi, že vydali zatykač na muža menom Peter Borckman, ktorý za revolúcie vraždil a zbíjal. Ide o zvrhlého vraha. Položil predo mňa hrozný popis zločinov. Tento Borckman bol skutočný netvor. A náčelník mi povedal, že do druhého dňa som ešte voľný. Zatiaľ nech podniknem, čo môžem. Viete si túto situáciu vôbec predstaviť? Ak ma zatknú, môžem sa obrániť jedine tým, že som knieža Sergius, niekdajší kozácky kapitán. Syn nenávideného generála Sergia. Istá smrť. Ako Borckmana ma zase naskutku obesia a právam...

– Museli sme utekať. Dostal som sa do Číny. Manželka ochorela, cez hranice už nevládala, zostala s deťmi v Chabarovsku. A ja som putoval ďalej. Dohodli sme sa, že ich počkám v Šanghaji. Lenže v Šanghaji ma už v deň môjho príchodu vzali do nemocnice s týfom. Po celé týždne som bol medzi životom a smrťou. Jeden z lekárov, ruský emigrant, ma spoznal. Ihneď zatelegrafoval do Paríža. A kým som sa prebral, sedela pri mne manželka, syn, môj starší brat... Našli ma. Zutekať? Vylúčené. Zničím dve rodiny, ak sa zistí, že knieža Sergius spáchal bigamiu. Nemohol som si ináč pomôcť: napísal som všetko Anne Mirskej a odcestoval som s rodinou do Paríža. Dostal som sa opäť do starého prostredia. A Anna bola nesmierne rozumná. Pochopila situáciu. Už aj kvôli našim deťom musela všetko pokojne znášať.

Knieža trošku ustalo. V lúčoch prebúdajúceho sa slnka trblietali sa nespočetné kvapky dažďa a v ranom zrávaní širokka knísali sa dlhé, mečovité listy stromov a mokré, veľké farebné lodyhy orientálnych kvetín.

Mládenc si opäť zapálil cigaretu Bruns a zhlboka si vzdychol. Cítil toto vražedné ročné obdobie vo všetkých svaloch.

– ... Anna stretla v Šanghaji svojho starého, milého kolegu profesora Deckera. V tých časoch bol ešte len takým známejším serológom. Kedysi boli spolu ako medici na praxi v moskovských nemocniciach. Moja druhá manželka odcestovala s Deckerovou pomocou do Buitenzorgu. Starý kolega pomohol rodinke preklenúť ťažké obdobie, kým som im konečne aj ja z Paríža pomohol. Medzitým môj syn, Maudin brat, vstúpil do holandskej koloniálnej armády a teraz je kapitánom. Môj druhý syn, Ivan Sergius, je taktiež dôstojníkom z povolania a prijal francúzsku štátnu príslušnosť. Práve ho povýšili na štátnika. Anna zomrela vlni. Bola to mimoriadne dobrá, múdra a silná žena... A Maud zdedila jej vlastnosti a...

... Slnko prihrievalo a z pôdy sa vzniesli prvé výpary. Juhozápadný vietor hnal pomalým prúdom z vnútornej časti ostrova k pobrežiu sirovodíkovú vôňu močiarov. Listie paliem i suchotavé purpurové papradie pod oknom kývalo sa v občasných zrávanoch ani klepetá pravekých netvorov,

– ... Medzitým som sa temer dostal do biedy, pretože sa náhle objavil netvor. Borckman! Jeho prvý list mi doručili do Paríža. Žiadal mesačne desaťtisíc frankov. Písal mi veľmi stroho a krátko, označil, kam a na aký bežný účet treba peniaze poukazovať, v opačnom prípade totiž roztrúbi, že knieža Sergius je v osobe Petra Borckmana lúpežný vrah a bigamista. Chápate? Musel som platiť a mlčať. Po zločine nasledoval hrôzostrašný trest! Borckmana som nikdy nevidel, peniaze som poukazyval na bežné účty v Afrike, Južnej Amerike alebo v Austrálii... Za tých desať rokov, čo ma Borckman vydiera, úplne ma zničil. A napokon prišiel posledný úder...

Kyslastá vôňa cigariet Bruns prenikavo ovládla ovzdušie Maudinej izby.

– A teraz pokračujem ja, – preriekla Maud. – Profesor Decker si ma vzal k sebe za asistentku. Niekoľko jeho sér ho povznieslo medzi najpoprednejších vedcov sveta. Aj naďalej sa staral o nás. Pracovala som po jeho boku. A správal sa ku mne nesmierne láskavo. Tohto roku skončil práce na svojom najvýznamnejšom šere, na bananoxide. Viete azda čosi o problematike „banánového moru“?

Mládencovi sa zdalo, že všetky švy lebečnej kosti ho bolia osobitne.

– Pravdaže, – odvetil vyčerpaný únavou. – Po odrezaní nezrelého banánu krovina ochorie a vyschne. Pritom banán možno prepravovať... jedine... nezrelý... pretože zmäkne... a...

– Čo vám je? – spozornelo dievča.

– Toto obdobie... ovzdušie... ťažko ho znášam... – vzdychol si. – Pokračujte, prosím.

– Tento prípravok má mnohomiliónovú hodnotu, veď zabráni uhynúť krovine po odrezaní nezrelého ovocia. Nikomu sa doteraz nepodarilo vytvoriť takúto ochrannú látku. Decker to uskutočnil. Štát ho odmenil pol miliónom holandských zlatých. Lenže vtedy prišiel Borckmanov list. Žiadal ma, aby som

získala zošit s popisom bananoxidu a mám ho doniesť sem. Aby som okradla nášho dobrodinca, najskvelejšieho človeka! Ak nie, tak – čo vám mám povedať? Môjho otca poznáte, brat je dôstojníkom a aj ja... Ech... Viete, veľa ľudí by som zničila... Napísal mi presné inštrukcie, aby som získala záznamy zo zásuvky doktora Deckera vtedy, keď profesor odcestuje do Weltewredenu, aby sa zúčastnil kongresu. Tu, na Malej Lagonde, mám sa ubytovať v Grandhoteli, v takej izbe, vedľa ktorej nebýva nik. A že tu sa dozviem, kedy mám záznamy odovzdať. Musela som sa podvoliť. A keď som potom dostala suseda, z láskavosti chudáka Lindnera som sa presťahovala sem. A keď ste vy sem vliezli oknom, mala som na svitaní schôdzku s doktorom. Aj on ma vydieral, lebo dobromyseľný Decker mu na smrteľnej posteli všetko rozpovedal. Pricestoval sem, chudák, za mnou, aby vybavil všetko sám... Dobrotivý, zlatý človek, neudal ma... A... a – teraz umiera...

Tupá horúčava sa stávala neznesiteľnou. Záhrada ani keby sa z nej kúrilo a nad ňou vrstva pary. A z okennej rímasy nazízala do izby zvedavá jašterička toke, ani taký miniatúrny krokodíl.

– Či-čokk! – štekal plaz hlasne a vyčkával. – Či-čokk! – zaštekala ešte raz a zmizol z okna.

Maud si zapálila. Mlčali.

– Nazdávam sa, že máte pravdu. Dám vám ten zošit, – povedal Felix a chrapčal pritom. Zložil cigaretu do popolníka a siahol do vrečka.

Klopanie.

– Kto je?

– Polícia!

Mládenec v rovnošate hotelového sluhu tíško a rýchlo zmizol v skrini.

XXVIII

Vstúpil kapitán v sprievode hlavného inšpektora Eldera.

– Prepáčte, – pozdravil dôstojník. – Z hotelu zmizla jedna dáma, istá Villiersová. Nepochopiteľné. Nestretli ste dotyčnú v ostatných štyriadvadsiatich hodinách?

– Ja nie, – odvetila Maud.

Knieža sa zamyslelo:

– Ja som ju videl. Oproti mojej izby zaklopala na dvere a počul som aj, že ktosi zvolal „áno“. Dáma ta vošla. Na kľúčke som videl mužskú ruku v tmavom rukáve... To je isté.

– Neviete, vaša Exelencia, ktorá izba to bola?

– Ale áno. Stodvojka.

– Ďakujem.

Kapitán podišiel k telefónu.

– Dovolíte, slečna Borckmanová?

Dievča si zapálilo.

– Nech sa páči.

Kapitán si žiadal zapojiť vrátnicu.

– Hovorí kapitán Vuyder. Kto býva na stodvojke?... Čože? Viete to určite?... Hm, ďakujem...

Skladal slúchadlo ani zarezaný.

– No? – pobádal ho Elder. – Kto býva na stodvojke?

– Nikto. Už dva týždne je neobývaná.

– Pestré!...

Elder povedal iba toľkoto. A Maudino hrdlo zvieral strach. Chlapec je tu v skrini. A nie je súkromným detektívom! Iba sa na túto rolu podobral, ako aj na rolu vraha. Nuž ale kto to je vlastne? Napriek všetkým hrôzám ju už od prvého stretnutia tento človek nesmierne zaujímal. Zločinec?... Nie! Cítila, želala si to... Nie je zločincom... nechcela, aby bol zločincom!

– Slečna Borckmanová, – ozval sa Elder, – ochoriete.

– Ja?... A prečo?

– Cigareta vám tu horí v popolníku a vy už fajčíte druhú.

Vzal medzi prsty hrubú cigaretu so zlatým náustkom, ktorú nechal v popolníku Felix. Knieža sedela ďaleko, nemohlo túto cigaretu fajčiť.

– Nechutila mi... Ponúkli mi ju.

– Vidím. Mr. Bruns. Nevedel som, že sa poznáte...
Maud čušala. Dostala sa do slepej uličky.
Nepozná Brunsu!
– Ak dovalíte, – povedal kapitán, – trošku sa poobzeráme v izbe.
Maud preglgla a srdce jej neporiadne búšilo, ale povedala pokojne:
– A... čo hľadáte?
– Koberec...
– Som zaistená?
– Nie... Božechráň, toto opatrenie sme už zrušili.
– Tak by som potom prosila písomný príkaz prokurátora. Pokiaľ viem, bez neho sú domové prehliadky zakázané.
Kapitán sa zarazil.
– Nech sa páči, – povedal Elder s úctivou úslužnosťou a vyňal z vrecka preložený hárok. – Prirodzene, nie ste povinná strpieť ani najmenšiu nezákonnosť.
Litery sa jej roztancovali pred očami. Toto je regulérne súdne uznesenie o tom, že hlavný inšpektor Elder je oprávnený urobiť prehliadku v ktorejkoľvek izbe Grandhotelu bez akéhokoľvek zdôvodnenia.
Najväčšmi sa divil kapitán, ale do prehliadky sa zato pustil a nazrel za toaletné zrkadlo, ktorého zadná časť v rohu stien tvorila prázdny trojuholníkový priestor.
– Tu niet ničoho.
– Môže byť iba pod posteľou alebo v skrini, – povedal hlavný inšpektor a podišiel ku skriniam.
A teraz je koniec, lebo otvorí skriňu... Maud potlačila výkrik. Knieža zbledla a hrýzlo si pery.
Kapitán si kľakol a nazrel pod posteľ:
– Nič.
Elder otvoril dvere na skrini. Spomedzi šiat hľadel naňho Felix.
– Ani tu niet ničoho, – preriekol hlavný inšpektor a zavrel skriňu.
Pozdravili a odišli.

XXIX

Mládenec vyšiel zo skrine, rozčúlený a pobledlý, na hlave mal károvaný letný kabátik.
Maud a knieža sedeli ešte stále bez pohnutia, tak ich prekvapilo Elderovo správanie.
– A teraz letím! – vyhrkol jedným dychom, – lebo Elder sa vráti. – Kabátik hodil na posteľ.
– Stojte! – skríkla Maud. – Rozpovedali sme vám najväčšie tajomstvo nášho života. Nemôžete byť takým strašným zločincom, aby ste z nás mali aj naďalej strach.
– Ani nejde o to... Keby som bol čímsi vinný, povedal by som vám to. Som iba, žiaľ, somár a trošku sa aj hanbím. A z toho, čo som vám narozprával, je pravdou iba to, že sa volám Felix.
– Ale polícia vás nebude predsa len tak pre nič-za nič hľadať! A Elder vravel...
– Že som Postrachom Jávy, – hodil rukou. – Elder je prefikáný až hrôza. Chcel, aby ste sa ma zľakli a ak by ste ma skrývali, aby ste ma vydali do jeho rúk. Pretože kto by sa odvážil ukrývať lúpežného vraha! Vy ste však výnimka. Elder sa vo svojom podfuku škaredo zmylil, pretože vy aj vo vedomí, že som Postrachom Jávy, schovávali ste ma aj naďalej. Prijmite moje hlboké uznanie.
– Nuž ale, – ozvalo sa knieža, – prečo vás hlavný inšpektor nezaistil?
– Pretože by ma zamiešal do zločinov, ktoré sa v tomto hoteli odohrali. Elder vie, že som statočný chlapec. Okrem toho ma ani nechce zaistiť. Iba lapiť.
– Ale prečo vás prenasleduje?
– Pretože sa nechcem oženiť. Lenže, – dodal rýchlo, – toto moje pôvodné rozhodnutie nie je konečné. Časom totiž človek príde na to, že chyba nie je v ustanovizni, lež...
Žuchnutie...
Pod dverami biely papier. Felix skočil ku dverám ani pardál a jediným trhnutím ich otvoril. Tupé zadunenie, výkrik a mládenec sa zatackal. Oboma rukami si zakrýval oči.
– Čo sa stalo? – zvolalo dievča a zbledla.
– Myslím... že som oslepol... alebo čosi podobného...
– Ukážte... preboha, ukážte!

Mládencove oči sčervenali a strašne pálili. Ale pomaličky začal opäť vidieť.

– Prekliaty darebák! Poplašníkom mi strelil do tváre...

Zrak sa mu pomaly čistil. Ale ešte sa mu krútila hlava. Lenže nevedel, či to je od plynovej pištole, pretože sa cítil zle už niekoľko hodín, ani keby sa ho chytila malária, čo je v týchto končinách ľahko možné. Dievča mu utieralo oči mokrou vreckovkou.

– Odporný darebák... – zúrila Felix.

Knieža prečítalo list a teraz ho držala v rukách Maud.

Zajtra o polnoci nech je zošit na prahu vašich dverí. Ak tam nebude, pozajtra sa celý svet dozvie pravdu. A uvediem v nej aj to, že Maud Borckmanová okradla svojho šéfa a že Felix Crickley, guvernérovo syn, zabil doktora Rankeho a spáchal v Grandhoteli niekoľko zločinov. Toto je posledná výstraha.

Borckman

– Vy?... – divila sa Maud a zrazu všeličo pochopila.

– Áno. Som Felix Crickley, guvernérovo syn... žiaľ... Otec ma vylákal domov z Paríža, pretože... pretože som minul veľa... na... štúdiách... V Paríži sa totiž študuje veľmi drahé. Iba taký slušnejší lokaj stojí mesačne osemsto frankov... Ostatné viete... Chcel ma oženiť – vzal mi všetko šatstvo, útek na plachetnici v pyžame a zakotvenie vo vašej skrini... Mohol som v pyžame zísť na vrátnicu a objednať si izbu ako syn guvernéra Crickleya? A teraz som už vonkoncom stratený, pretože tu spáchali v týchto dňoch na stovku zločinov a ja nemám ani za slzu alibi. Čo si počnem?

Jeho prednes bol natoľko plačlivý, že Maud sa rozosmiala.

– A prečo vás teda Elder naháňa, ak vás nechce zatknúť?

– Jedine zadržať, kým nepríde tato. Pretože potom je koniec diskusii. Starý je veľmi tvrdý húser na šklbanie...

Blížili sa rázne kroky, ktoré zastali pred dverami. Mládenec sedel už aj na rímse a skočil z nej dolu na mokrý, mäkký trávnik ani kobyľka a bežal ďalej...

Maud sa musela napriek hrozivej situácii a ráznym, vojenským krokom trošičku usmívať a mimovoľne sa zahľadela za mládencom, pretože bola šťastná, veľmi šťastná... že nie je zločincem.

XXX

Klopanie.

Do izby vstúpil zdravotný radca Markheit v sprievode dvoch vojakov zdravotnej služby. Radca sa chmúril a prehovoril:

– Plním posledné želanie umierajúceho...

– Decker! – skríklo dievča zúfale.

– Áno. Jeho smrť je blízka. Sotva som mu nahmatal pulz. Deň čo deň zjdem na prah jeho izby a môj hrdinský sekundár, ktorý je pri ňom dobrovoľne, hlásil mi, že Decker by chcel azda čosi povedať, ale je slabý. Pokúsil som sa gáfrom...

– Trpí... veľmi?...

– Zaujímá vás, slečna, do akej situácie sa dostal kvôli vám?... Jeho telo je plné vredov, pod pazuchou má opuchliny veľkosti slepačieho vajčka a tvár mu sotva vidieť, jeho telo musí ešte aj pod Palmírou strašne horieť...

– Prosím vás... prestaňte – dychčala Maud.

Sergius sa vzpriamil.

– Je tu iba jeden vinník... Ja...

– V tom prípade sa moje slová vzťahujú aj na vás. Tento veľkodušný vedec prišiel sem, aby slečnu Borckmanovú zachránil pred väznicou a aby získal naspäť záznamy, patriace štátu. Aj teraz, v hodine smrti, ma žiadal cestou môjho sekundára, aby som jeho výpoveď neohlásil, ale aby som sa popis chemikálie pokúsil získať najprv dobrým slovom. Vykonal som to. Dostavil som sa k vám. Odovzdajte mi zošit, odnesiem ho Deckerovi a nechám vás bežať. Ak nie, podám v Deckerovom mene trestné oznámenie...

Maud a knieža hľadeli naľakane na radcu.

- Prepáčte... ale zošit... nám niekto odniesol.
 - Čiže... nechcete mi ho dať?
 - Uverte, prosím, že už ho nemám... Ale ak počkáte deň...
 - Prosím. Počkám ten deň. Nazdávam sa, že aj Decker by počkal. Lenže potom: bez pardonu!
- Nepozdravil a odišiel.
- Čo podnikneme? – pýtal sa Sergius.
- Dievča odvetilo veľmi rozhodne:
- Vrátime Deckerovi to, čo mu patrí a podvolíme sa nášmu ďalšiemu osudu.

XXXI

Kapitán a Elder vošli do izby číslo 102. Strop musel poriadne premoknúť, lebo na kúsok sa už aj prevalil, takže otvor museli zakryť doskou.

- Ale aby v takomto fajnovom hoteli nechali čosi takto...
- Nezabúdajte, – odvetil Elder, – keby nebolo karantény, niet v hoteli už ani jedného host'a. Takže mali dostatok času započat' opravárske práce až po sezóne... A toto je čo?

Na dlážke ležala cigareta sa zlatým náustkom, vyfajčená do polovičky.

Bruns.

- Zaujímavé. Malí by sme hádam pána Brunsa navštíviť. Čo vy na to, pán kapitán?
- Nemám námietok... Ale prečo sem zavolali Villiersovú? A ktože mohol byť ten chlap, ktorému videl Sergius iba ruku?

– O záležitosti tejto Villiersovej mám svoju vlastnú, špeciálna predstavu. A je to v podstate jediné možné riešenie.

- Azda by ste láskavé rozpovedali toto riešenie!
- Zhruba. Alebo radšej symbolicky. Čiže: zato, že ktosi je policajným dôstojníkom, môže vedieť aj hrať na husliach.

– Takéto poznámky si vyprosím. Hrávam si doma len sám pre seba a nemám poňatia, ako môžete o tom vedieť!

– Prepáčte, ale povedal som to jedine ako príklad. Ale vezmeme si iný. Ak niekto čaká na stanici svoju manželku a zároveň pricestuje aj jeho dobrý priateľ, to ešte nemusí znamenať, že cestovali v jednom oddelení.

- Lenže je to veľmi pravdepodobné.
- A viacej vám nepoviem preto, lebo oznámiť výsledky vyšetrovania je jedno a kohosi obviniť, to je iné.

– Čiže už kohosi podozrievate v súvislosti so zavraždením doktora Rankeho?

– Áno.

– Seriózny predpoklad?

– Nie... Istota. Viem, kto je vrahom! A viem to bezpečne, od prvého dňa.

– A potom prečo sa s tým nevytasíte?

– Pretože nemám dôkazy. Poďme za Brunsom.

XXXII

Bruns sa schúlil do kresla, tvár mal celú žltú ani zo síry a pod očami sa mu vykreslili hlboké modré kruhy... Smrť! pomyslel si Elder, keď vkročili a uzrel tohto človeka.

– Chcel som sa vás spýtať, mr. Bruns, kedy ste boli naposledy v izbe číslo stodva? – pýtal sa hlavný inšpektor.

Bruns si vzdychol.

– Ktorá je to?

– Na štvrtom poschodí. Má poškodený strop...

– Nikdy som tam nebol.

– Ale táto cigareta je z vašich.
Bruns si ju obzrel.
– Moja.
– Zvyknete ponúkať?
– Zvyknem. Kto neponúka?
– Hm... Zdá sa mi, mr. Bruns, že nemáte dobrú náladu.
– Uhádli ste! Chorý som!
– Smiem sa opýtať, čo vám chýba?
– Čo vás do mojich vecí? Hádám aj toto patrí k pátraniu?
– Počúvajte! – osopil sa kapitán. – Akým tónom si to dovoľujete hovoriť s pánom hlavným inšpektorom?
– Len ho nechajte, pán kapitán. Mr. Bruns je právom rozčúlený... Ejha... Kto tu vyhráva na verklíku?
– Juj, veď aj toto je taká prekliata vec, – rozzúrilo sa pacient, – celý deň mi tu odkiaľsi vrzúkajú!
Elder podišiel ku kúpeľni, odkiaľ sa niesli tóny.
– Nie tam, – zvolal Bruns rýchlo, – vo svetlíku, oproti.
Elder stlačil kľučku...
– No! – zavrčal ktosi znútra.
– Kto je tam vnútri? – zvolal kapitán.
– Häcker, – odvetil dotyčný dutým hlasom. – Čo chcete? Kúpem sa.
– Máte azda hosťa? – spýtal sa Elder pána Bruns.
– Áno! A čo vás je vlastne do mojich vecí? Prístavný robotník Häcker, ktorého ste tu zadržali kvôli karanténe. Je to môj dávny priateľ, chodí sa sem kúpať a čítať obrázkové časopisy.
– Dobre, no... Už sa len tak veľmi nehnevajte, pán Bruns. Rád by som sa zhováral s vaším priateľom Häckerom.
Bruns sa zviechal, podišiel ku dverám a kopol do nich.
– Hej! Vylezte... a hýbte sa!
– Hooó! Čo tu revete, vy...
– Nemusíte dokončiť! Je tu polícia.
Kapitán si otreľ prstami čelo. Nervy sú tu podrobené strašnému, zdrvujúcemu tlaku.
Už sú temer štyri hodiny. O chvíľku začne pršať... A takto pred lejakom cíti človek čosi, ako keby sa mu všetky nervy ježili ani mačacia srst'.
Otvorili sa dvere a z kúpeľne vyšiel v zázračne pestrofarebnej pyžame Häcker osobne.
– Čo si želáte? – spýtal sa vznešene a siahol do vrecka po cigaretu značky Bruns.
– Čo ste hľadali hore v stodvojke? – zreval naňho Elder.
– Počúvajte...
– Zavri si hubu, lebo ti strelím jednu, ale takú, že ti všetky zuby vyletia! A odlož cigaretu, ak sa s tebou zhováram!
Elderove slová mali zázračný účinok. Häckerovo chovanie sa okamžite zmenilo. Cigaretu zhasol zvyklým gestom prístavného apača.
– Pán hlavný inšpektor... prosím... ja som sa celkom zmenil...
– Ticho!
– Ako to zaobchádzate s mojím hosťom? – zasiahol Bruns.
– Máte pravdu. Pod'me, ty lotor, ideme do pracovne, veď ja ti dám, ty zbojník, ty galgan!
– Pán hlavný inšpektor... pekne vás prosím... nechod'me nikam aj tak vám všetka poviem... Mr. Bruns azda súhlasí, aby... ste ma vypočuli... tu...
– Prirodzene... – zajachtal Bruns.
– V poriadku. Lenže potom nás, Mr. Bruns, ráčte láskavé opustiť, pretože nie je vylúčené, že tohto pána strašne zrúben a v takýchto prípadoch sme my s Häckerom radi medzi štyrmi očami.
– Nuž ale...
– Vyberte si, mr. Bruns, – povedal Elder a kedykoľvek oslovoval Američana, hrala na jeho tvári samá zdvorilosť i hlas mu ponížene mňaukal, lenže keď sa obrátil k Häckerovi, zreval ani šakal: – Veď len dočkaj, ty psisko! Zrežem ťa ako hada! Veď ty ma poznáš!
Bruns prešiel do vedľajšej izby. Elder sa poobzeral a čosi zhládúval. Napokon našiel akýsi remeň na

kufre, niekoľkokrát ho poskladal a postavil sa pred Häckera.

– Elder... – zašepkal kapitán. – Viete, že pri výsluchu neslobodno...

– Pozrite sa, pán kapitán! Häcker podlieha môjmu oddeleniu, pretože prístavnú expozitúru tvoria príslušníci kriminálnej skupiny. A tu máme do činenia s inými ľuďmi než vy. Tohto Häckera donútite k reči iba...

– Pán hlavný inšpektor... prosím... Priznávam sa, bol som... pred tým hostincom... Ale bicykla som sa nedotkol.

– Zapieraš? – skríkol Elder, ani keby ho bicykel zaujímal. – A ani si ho nerozobral?

– Ttto... to už... až potom... lebo Šlips mi povedal, že ma zamočí, ak ho nerozoberiem... Tak som ho rozmontoval, ale ja som ho nepredal... okrem lampy a prevodu... ale aj to... len za haliere...

– Počúvaj, Häcker, znudil si sa mi. Bol by som rád, keby si prešiel do anglických kolónií, aby sa policajti aj tam čomusi priučili. Mám ťa po krk. Ak mi sľúbiš, že opustiš Jávu a jej okolie naveky, tak ťa nechám bežať...

– A nezrúbate ma?

– To je iná pieseň. Ale aj o bitke môžeme vyjednávať, ak mi zaraz rozpovieš, čo si hľadal na stodvojke.

– Ale tam som vážne ani ne...

Remeň sa pohol.

– Ale tam som vážne ani nepomýšľal... na nič iného... Keď nás sem dali, do toho kumbálka, kde starý furt vyhráva na verklíku, často som... vliezol sem, keď... tu nikoho nebolo... A kradol som cigarety... Ale hotovosť nikdy. Večerami som z kumbálka utiekol a spával som na stodvojke, pretože...

– Odkiaľ si vzal kľúč?

– Mám taký generálny...

– Odkiaľ...

– Sám som si ho urobil, z drôtovej vložky v posteli... Sľúbili ste, že ma nebudete biť!

– Nesľuboval som. Poďme ďalej!

– A to je aj...

– Neklam! Ako to bolo vtedy, keď sa stretli tam hore jeden muž a jedna ženská?...

– Ja ne...

– Čože?!

– Ja nezapieram! Raz večer ta ktosi skutočne vošiel... Práve, čo som sa stihol schovať do skrine. Ani som nikoho nevidel, počul som len, ako chodí hore-dolu. Potom zaklopali. Prišla aj jedna ženská...

– O čom sa zhovárali?

– Máličko. Chlap jej vravel, ale veľmi zlostne: „Čo odo mňa chcete?“ A tá ženská mu tak divoko syčala: „Zahyniete... Ak sa to Arthur dozvie, odbaví vás oboch... A teraz sa utekať nebude...“ Vraví jej ten chlap: „Chceš peniaze?“ A baba mu nato: „Nie! Už si nepomôžeš, ty podliak! Nazdal si sa, že ma môžeš len tak opustiť, čo?! Obetovala som sa... Nenávidím Villiersa...“

– Ďalej?

– Nič som nepočul.

– Ty!... Ty mi tu neklam, lebo ináč...

– Nič som nepočul.

Elder poznal svojich ľudí. Vedel, že Häcker čosi tají, ale vedel aj to, že o tomto sa nikdy nik nedozvie ani byťku, pretože Häcker nebude seba do ničoho namáčať.

– Čím vydieraš tohto Brunsu?

– Ja ne...

– Pozor na hubu!

– Ja nepopieram ani najmenej. Potajomky som sem vliezol, po nejaký hlt na zahryznutie. Nejaký nahý chlap ma ovalil. Keď som sa prebral, Bruns ešte chrápal a ja som sa porozhliadol... a... a – v jednej zásuvke... našiel som listy... od jednej veľmi fajnovej dámy...

– Häcker! – zreval hlavný inšpektor, zdrapil ho za krk a potriasol chlapa. – Ty gauner špinavý! Klameš!

Lenže Häcker čušal. A Elder opäť vedel, že všetko je márne. Nepovie nič, pretože by musel zrádzať. A takýto sa nechá radšej zabiť...

– Tak teda počúvaj, ty dobytok! Každý deň ráno a večer sa budeš hlásiť u mňa v kancelárii a ak by si

na to čo i len raz zabudol, dám ťa zatknúť. Rozumeli sme si?

– Rozumeli, pán hlavný inšpektor!

– Môžeme ísť, pán kapitán.

Keď sa vzduch vyčistil, vyšiel z druhej izby Bruns.

– Povedzte, vy pijavica, ako by som sa vás mohol zbaviť? – pýtal sa zlostne a opäť si s povzdychom zapálil cigaretu.

– Nijako, – odvetil Häcker. – Odteraz chcem žiť na veľkej nohe. Vy sa zaoberáte pašovaním zbraní. Takýto človek musí veľa zarábať. A môže veselo vydržiavať svojho dobromyseľného domáceho vydierača. Čo máme na zahryznutie?

Strhaný muž s tvárou mäsiara smutne vzdychol:

– Objednajte si u čašníka, čo chcete, lotor!

Lenže Häcker sa očividne neurazil.

– Naozaj, mr. Bruns, – oslovil svojho hostiteľa, – to vám chýba, že ustavične skuvíňate?

– To je moja vec. Rozumiete? Žerte a drichmite a dajte mi svätý pokoj – Aj tak ma nebudete dlho vyciciavať. Neviem, ako dlho budem ešte žiť, najviac ak niekoľko týždňov.

– Aj to je čosi. Viem, že nie som u vás zamestnaný pod penziou. Lenže prečo by ste si nepožili dlhšie?

– Pretože zdochnem.

Aj Häcker si zapálil.

– Keby vaša tvár nebola natoľko strhaná a žltá, povedal by som, že ste valibuk.

– Býval som... Kedysi... A ani nie tak dávno. Obchodoval som s pirátmi a zločincami. A k tomu treba mať postavu. Ale teraz si už zavrite hubu a nechajte ma na pokoji. Ani neviem, prečo sa nechávam vydierať, keďže ma prekliali a zdochnem tak či onak...

– Lenže keby nie, tak ten list, čo som vám šlohol zo stola, je hoden desať rokov väzenia...

Na dlhšiu chvíľku zmlkli.

– Veruže je toto ročné obdobie ohavné, – dudral si Häcker. – Starnem... Predtým... kašlal som na širokko...

A preglgol s utrápenou grimasou.

– A teraz už ma nechajte a žerte, čo sa vám zachce, – odvetil chriplavým, plačlivým hlasom hrubý a tučný muž oproti. Häcker si ešte raz pošúchal čelo.

– Nie akosi nemám chuti...

– Čo pociťujete? – spozornel Bruns.

– Ani keby mi zvierali lebku...

– A veď aj ja takto a že nohu mám studenú, ruku vlhkú. A pred očami poskakujú niekedy na celé sekundy také drobné bodky.

Häcker zbledol:

– Môže byť... kliatba... nákazlivá?

– Neverím.

– Lebo aj ja... ani keby ma boli... prekliali.

– To už skôr, – odvetil Bruns. – Najmä, ak je účinná moja kliatba.

XXXIII

Felix si bol vedomý toho, že nemôže bohvieako dlho vysedať v záhrade... Zakrádal sa po mäkkej, premoknutej pôde a pritisol sa k múru. Napokon zazrel nad sebou menšie okno. Toto azda len nebude izba. Poobzeral sa vôkol a vytiahol sa na rímsu. Ešte skok a už bol vnútri. Omyl. Predsa je to izba, lenže taká mizerná. Namiesto tapetovaných stien iba vápno, plechový lavór, prastará drevená posteľ, ošúchané zrkadlo.

Býva tu azda ktorási chyžná. Ale no! Na zrkadle koralový náhrdelník. O tejto izbe vreš'ala tá ženská príšerného hlasu, keď s ním konverzovala čoby s Martinom. Na chvíľku sa uvelebil na ošúchanej koženej pohovke, ktorú sem dotiahli akiste namiesto kotolne. Pociťoval únavu, v jeho veku nanajvýš nezvyklú. Azda len nie malária? Hlava sa mu krútila a ruky i nohy stŕpli. Tieto pocity ho prenasledovali čoraz prudšie, ale rýchlo sa aj míňali.

A veď aj teraz prestali, akonáhle si ľahol.

Hop!

Na stole kľúč. Generálny kľúč! O tomto vyvreskovala tá ženská, aby jej to Martin doniesol. Všetky dvere otvorené! Hurá!

Okamžite sa ide nast'ahovať do niektorej neobývanej izby. Ba ešte sa aj okúpe. Ešte by sa aj rád oholiť, pretože brada mu začína rásť... A keďže máme generálny kľúč... Bože môj, jedna britva nepredstavuje bohvieaký majetok, dotyčnému pošle neskoršie desať... Čiže generálny kľúč dopomôže aj k britve.

Hop!

Striaslo ho... Čo všetko nevykoná človek v núdzi. Vložil kľúč do vrecka a vykročil na lov. Stiahol sa do tmavého kúta na chodbe druhého poschodia, pretože obďaleč sa práve otvárali dvere; vyšiel z nich chlap v sivom odeve, zamkol, kľúč vložil do vrecka a podišiel k schodišťu. Ide nebodaj do haly alebo do jedálne. Poďme!

Odomkol dvere. Generálny kľúč otváral hladko. Vkročil do izby. Nemusel dlho zhl'adávať, na sklenenej policike nad umývadlom zočil celú súpravu: britva, krém, liadok a remeň na ostrenie.

Britvu a krém vložil rýchlo do vrecka. Prvotriedny tovar. Čepeľ je nádherná, rukoväť z pravej perlete a na nej zlatými písmenami: „Sidney Crick“. Nič iného už nepotreboval, iba mydlo a uterák.

A teraz poďme ďalej! Ktorá izba môže byť voľná?

Medziposchodie je akiste plné. Vybehol železnými schodíkmi na štvrté poschodie.

Nonono!...

Pri kuchynskom výťahu stojí hotelový sluha. Felix sa posadil na schodoch.

– Pohnite! – kričí sluha do výťahovej šachty. – Čo sa ondíte?

– Nerevte, hej! – ozve sa riaditeľ Wolfgang znenazdajky.

– Prepáčte, pán riaditeľ, ale markýz je netrpezlivý.

– Ani vtedy nerevte. Čo je s kobercom?

– Malé nedorozumenie... Vyložil som ho na chodbu, aby som ho neskoršie odniesol do skladu... A zmizol...

– Čo tu trepete?

– Martin mi vravel, že ho omylom zanesol do izby pána Brunsa. Lenže tam som ho nevidel...

– Za toto vás vykopnem... Odovzdám vás polícii... Kam sa stratil z Brunsovej izby? – kričal hotelier divoko.

– Azda je v ktorejси zásuvke. Ten Američan neznáša koberce, hádam ho niekam vrazil...

– Prečo ste sa nepozreli?

– Pretože... v jeho izbe možno upratovať iba keď je aj on sám tam a zásuviek sa neopovážim ani dotknúť. Surový kus chlapiska!

– Nuž toto ešte teda vybavíme! Takéto svinstvo... Ak ten koberec do zajtra nie je na svete, tak s vami zatočím, až sa vám bude kečka pariť. Rozumeli ste?

– Áno...

Maličký výťah zabzučal. Viezla sa markýzova večera. Sluha ju z výťahu vybral a poslal ho naspäť.

– Na stodvojke je ešte zmoknutá bielizeň. Zajtra ju odtiaľ odneste dolu! A upracte aj opadanú omietku.

Riaditeľ zlostne odchádzal. Sluha odnášal jedlo. Felix sa vynoril z úkrytu pod železnými schodmi. Izba je na rane! Stodvojka je určite prázdna, ak je tam opadaná omietka. V tej chvíli zabzučal pri ňom opäť výťah s druhým chodom pre markýza. Na podnose krásna polovička pečeného kurat'a. Okamžite sa ho zmocnil, vložil do vrecka a trielil do stodvojky.

XXXIV

V izbe s prelomeným stropom razilo plesňou premoknutej omietky. Rýchlo vošiel do kúpeľne a pustil si vodu. Horúce požehnanie lialo sa z kohútika hojným prúdom. Lenže trpký pocit v ústach a ťažobu neodstránilo ani blahé vedomie, že sa okúpe... Čosi tu nie je v poriadku. Ani kura mu nechutilo, hoci teraz už zasa dlho nejedol. Polovičku vyhodil von oknom. Obsah svojho vrecka vyložil na stoličku. Generálny kľúč, mydlo a aj britvu značky Sidney Crick. Potom sa okúpil a vo vani si namydľil tvár.

Potom sa osušil a pred zrkadlom započal túžobne očakávaný obrad holenia. Práve stihol dokončiť polovicu tváre, keď naraz len v zámke zaškrípala kľúč... Idú!... Pomaly, pokojne spätkoval k oknu, v ruke britva a krém. Zo stoličky ešte schmatol generálny kľúč. Šaty sú ďaleko, na vešiaku, pri dverách...

– Dobre... Koberec položte sem, v tejto izbe aj tak niet iného, – počul Wolfgangov hlas. – A hovoriť o ňom netreba, na rok ho dáme vyčistiť.

– Od čoho je na ňom ten ošklivý Hák?

– Vyliali naň za fľašu pálenky. A vy sa môžete hanbiť. Stačilo spýtať sa pána Brunsu. Hneď mi povedal, že on ho strčil do zásuvky...

Felix pocítil uľahčenie. Títo sem nevlezú.

– Ostatne, azda bude lepšie vložiť ten koberec do kúpeľne.

Puf!

Mal už iba toľko času, aby bleskurýchle vyliezol oknom a zvonku ho trošku privrel. Stál vo svetlíku vo výške dvoch poschodí medzi nebom a zemou na železnom rebríku úplne nahý.

– Bezbožné svinstvo! – zreval Wolfgang nad jeho hlavou. – Ktorýsi darebák chodí sem prezliekať sa!... A kúpať!... Odneste tieto handry do kancelárie! A lotor, ktorý mi nebude vedieť povedať, kde má rovnošatu, dostane svoje! Banda! Rýchla! Podme!

Čiže šaty mu opäť zmizli. Stál na rebríku s britvou a generálnym kľúčom, polovica tváre oholená, bez šiat.

Kľúč, britvu a krém vložil do uteráka a uviazal si ho na ruku ani taký batôžtek.

A pustil sa do poľovačky za šatstvom.

Bola tma ani v rohu a z oblohy sa husto lialo. Okamžite zmokol sťa myš. Zočil iba tri tmavé okná. Tuná to prvé, vpravo, zdá sa byť tiež kúpeľňou. Vliezol.

A toto nebude dobré. Spod dverí do izby vidno prúžok svetla. A počul až aj hlasy.

Vdova! Zaraz spoznal hlboký hlas signory Relliovej.

–... Neuzila som zo života veľa radosti. Ale zavše som bývala šťastná, takže ma nebolí myšlienka, že starnem...

– Otázka je či ste boli dobrá? – zaznel kovový mužský hlas.

– Myslím, že hej... A ak mám teraz čosi na svedomí, aj tomu je na vine iba moja dobrotivosť. Chcela som požiadať o radu jedného vášho kolegu, lež po dvoch krátkych stretnutiach som ho už nepochopiteľným činom viacej nevidela.

– Ani som nevedel, že okrem mňa tu ešte býva nejaký misionár.

– Dokonca z vášho rádu, také isté gombíky, zamatový golier so sivým fľakom.

– Veľmi čudné... Sivý fľak mi vyžrali do zamatu mole...

– Zaujímavé...

– Hm... veď ja sa už poobzerám po tom čudnom kolegovi... Čiže, čo vás teraz bolí, milá signora?

– Veľmi smutná záležitosť a prosila by som skôr radu, než rozhrešenie, pretože som podviedla aj políciu. Povedala som im, že nepoznám Arthura Cocklina, hoci sme boli spolu veľmi často v Singapore.

– A prečo ste to popreli?

– Pretože... vedela som, že sa na to pýtajú kvôli jeho manželke... A tá je tu v Grandhoteli pod falošným menom... a jej manžel sa nazdáva, že ona je mojím hosťom... Je to veľmi trápne, ale ja som romanticky založená... Tá dáma sa zamilovala do akéhosi mládenca... a chcú spolu utiecť niekam... Ešte v Singapore ma požiadala, aby som ju pred manželom kryla a aby som jej odtiaľto poslala pozvanie, žeby sme spolu strávili niekoľko dní. Pretože potom môže bez všetkého odcestovať... Napísala som...

– Nesprávne...

– Som Talianka... Láska, románik, nešťastná žena... Už som obanovala, lebo tu bola patom aj iná žena... ktorá chlapca milovala, ale veľmi dlho a... a priniesla kvôli nemu obrovské obeť, pretože aj tá žena bola umelkyňa, tancovali spolu s tým chalanom a vydala sa za takého starého chumaja, šéfredaktora, a to jedine preto, aby mal Doddy veľa peňazí. Ide o Villiersovú, čo zmizla... Ešte predtým bola u mňa, plakala a zamdlela. Chlapec ju v Singapore kvôli tejto ženskej opustil a ona teraz už nemá nič a nikoho, iba starého, odporného manžela... a povedala mi, že napíše manželovi tej druhej ženy, pretože ona si Doddyho nedá...

– Životy hodné pekla a opovrhnutia...

– Si, si... teraz som si toho už aj ja vedomá... ale v Singapore som videla iba romantiku. A tá Villiersová sa odtiaľto akosi stratila... Polícii som nepovedala všetko, čo viem... Lebo tá hriechna žena

býva tu pod falošným menom. Prihlásila sa akoby pani Houldová. Chce s chlapcom utiecť, hoci má krásne malé decko... Toto som vám chcela rozpovedať a požiadať vás, aby ste mi pomohli: čo mám teraz urobiť?...

Felix zabudol na svoju situáciu a pozorne načúval v kúpeľni, do ktorej doliehalo každé slovo zreteľne.

Misionárova rada ho už nebavila, a preto mládenec s batôžkom vyliezol opäť na železný rebrík, aby pokračoval v rozhorčenej poľovačke za odevom. Opäť tmavé okno kúpeľne. Vliezol... Tichučko sa zakrádal. Počúval... Otvoril dvere do izby, no zarazil sa na chladnej podlahe z kachličiek...

Z malého salónu vedú dvere do ďalšej izby, ale sú iba zadunené. A ktosi práve spúšťa gramofón...

*Miss Otis regrets she is
Inable to lunch today.*

– Prestaňte s tým ohavným vyhrávaním, – zvolala tučná plavovláska vo večerných šatách.

Aha, teda tu býva Hilliers, majiteľ továrne na smotanový krém, so svojou manželkou. Z amerických horných desaťtisíc.

– Pozrite sa, Mae, nepredpisujte mi, čo mám robiť... – odvetil a mrnčal si melódiu. Medzitým sa trápil s viazankou.

– Hanbite sa! Čo si myslí o mne personál! Flirtuje s chyžnou! Americký miliardár s obyčajnou ženskou!

Hilliers hvízdal, vyzliekol si smokingové sako a položil ho na stoličku. Jeho manželka strhla z hlavy diamantový diadém, čo môže stáť aj dvadsaťtisíc dolárov, a hodila ho do gramofónu.

– Odpovedzte!... – vrešťala zlostne, grobiansky. – Nie som vám žiadna suka! Viete?!

Hilliers si ľahostajne zapálil.

– Nerevte, – odvetil znudene. – Nie ste v automate.

– Dobytok! Ak som sa vám nepáčila ako servírka, prečo ste si nevzali vznešenú dámu? Lenže ktorá by sa vydala za vyvolávača? Za takého, čo reve pred púťovými búdami s napudrovanou papuľou?... Pretože vy ste zostali tým, čím ste aj boli... Obyčajný trhovец! Napriek miliónom!

Hilliers si mraučal a natiahol hodinky. Gramofón vrieskal:

*Miss Otis regrets she is
Inable to lunch today.*

Jeho manželka hodila na dlážku vázu a jej krikľavo namaľovaná spuchnutá vädnúca tvár zosinela zlosťou:

– Podvodník! Vyvolávač! Trestanec! – vrešťala.

– Veľmi vás prosím, nevyved'te mi tu škandál, – ozval sa Hilliers tíško, – pretože...

– Zrúbate ma?!... Vy ste schopný aj toho! Fuj!... Rytier kadejakých slúžok...

– Pozrite sa, Mae, teraz už prestaňte... Chyžná nie je a nič horšia ako taký šofér... Môj vlastný šofér. Alebo ste sa nazdali, že som sprostý?...

– Hovädo! Podvodník, trestanec... – a začala sa taktiež vyzliekať, lenže tak, že zázračnú parížsku hodvábnu toaletu roztrhla jediným šmahom až po driek...

... Felix zutekal von oknom...

A opäť sa naňho liala dažďová voda prúdom a z veľkej diaľky počul aj cez šumenie dažďa:

*Miss Otis regrets she is
Inable to lunch today.*

XXXV

Opäť sa ocitol v kúpeľni. Odtiaľ sa opatrne zakrádal do tmavej spálne. A...

– Ktosi prichádza zo susednej izby. Mal iba toľko času, aby sa vtiahol medzi stenu a skriňu. Dvere sa

rozleteli. V oslnivom svetle uvidel pôvabnú chyžná s bielou čelenkou. V druhej izbe sedeli tri dámy. Mladá krásna barónka Oľga Petrovna, slávna tenisová prebornička, Uršula Hegersheimová, vdova po rytierovi von der Fruhwartovi, ktorá opatrne tajila svojich sedemdesiat rokov, a švédska metafyzička Helga Jörinsová autorka mnohých vedeckých štúdií, zakladateľka Hnutia Čistých Duší v Indii, vysoká dáma v čiernej blúze s vysoko zapnutým golierom, dlhá, vyziabla, vráskavá, s cvikrom a sivými vlasmi. Helga Jörinsová (zakladateľka indického Hnutia Čistých Duší) zavrčala na chyžnú:

– Voda vo vani nech je štyridsaťstupňová...

A Felix je väzňom, pretože chyžná vošla do kúpeľne. A voda žblnkoce... Dámy sa pomaly lúčili.

– Áno, určite poviem môjmu komorníkovi, aby vám priniesol vankúš na nohy, – zapišťala Uršula Hegersheimová (vdova po rytierovi von der Friihwartovi). – Reuma zaútočí na ľudí v tomto mokrom ročnom období cez nohy.

– Ste veľmi milá... – ševelila vďačne teozófica Helga Jörinsová. – Ďakujem vám... A prijmite, osvietená pani, na znak mojej vďaky jeden exemplár môjho diela: Veľkosť a nesmrteľnosť ženských mravov.

– Ďakujem vám, drahá. Idete aj vy, barónka Petrovna?

– Ešte chvíľku tu zostanem. Slečna Jörinsová mi sľúbila, že si smiem vybrať niekoľko kníh... Je to hrozné, v tomto odpornom období bez tenisu a plachetnice; zachrániť ma môže iba niekoľko dobrých kníh.

Petrovna je nádherná žena. Plavovlasá, jemnej tváričky, vyšportované telo. V jednoduchom sivom vlnenom kostýme anglického strihu pripomínala hrdinky Ibsenových drám. Rytmickým, pomalým krokom podišla ku knihám, zložila vzadu ruky a na prstoch sa jej kývala kabelka.

Uršula Hegersheimová (vdova po rytierovi von der Frühwartovi) a slečna Jörinsová odišli. Vyziabla, dlhotánska, suchá, stará teozófica (zakladateľka indického Hnutia Čistých Duší) vypravdila svoju návštevníčku.

Felix stál a ani sa nepohol. A to, čo teraz videl, privodilo ešte ťažší stupeň strnulosti.

Barónka Petrovna sa totiž rýchlo porozhliadala, potom otvorila zásuvku v skrini a dva menšie predmety vložila rýchlo do kabelky. Potom pod diskretnějšími kúskami dámskej bielizne našla bankovky, aj z týchto si oddelila slušnú kôpku. Potom zasunula zásuvku, zavrela skriňu a rýchlo vytiahla pudrenku, aby si upravila tvár... U žien takéto čosi dobre uzemňuje vzrušenie.

Hotelová straka...

Vracala sa slečna Jörinsová.

– Vybrali ste si, drahá barónka?

– Áno, – odvetila mladá krásavica a vybrala spomedzi ostatných dva zväzky. – Toto a toto... Dobrú noc.

– Naozaj krásne diela, – povedala sivovlasá teozófica a vrhla pohľad na jeden z vybraných zväzkov. – A to už hej! Kde ste sa naučili staroarabsky, milá barónka?...

– Už... dávnejšie... sa tým... zaoberám... Dobrú noc.

– Do skorého videnia.

Barónka odchádzala.

– Kúpeľ je hotový! – hlásila chyžná, čo práve vyšla z kúpeľne, pozdravila a odišla.

Slečna Jörinsová vošla do kúpeľne. Salón sa vyprázdnil.

Felix sa divoko porozhliadol vôkol seba. Čo by tu mohol tak schmatnúť na seba, aby sa dostal na chodbu?... Prestieradlo na posteli!... Z kúpeľne počuť žblnkot... Sivovlasá metafyzička sa môže čochvíľa vrátiť!

Brrr!...

Strhol prestieradlo, ale zaraz aj skočil na posteľ, aby sa schoval pod prikrývku... Ktosi zasa ide!

Nestihol!...

Hrôza...

Prichádzal komorník s poduškou a stúpil pri pohľade, ktorý sa mu naskytol v spálni, osvetlenej žiarovkami zo salónu.

Felix kľáčal na posteli!...

Dôstojný komorník s bokombriadkami zahodil podušku, vybehol na chodbu a cestou naspäť si hundral:

– Strašné... Neuveriteľné... Nechápem... Nuž ale toto!

Medzitým čakal a občas sa mu ľavé pleco zachvelo od nervového šoku. Pod vplyvom tejto spomienky striasol sa ešte aj po dlhých týždňoch.

Slečna Jörinsová nikdy nepochopila, prečo sa Uršula Hegersheimová (vdova po rytierovi von der Frühwartovi) vzdáva jej priateľstva do tej miery, že ani neodpovedá na pozdrav a hľadá len meravo ponad sivú hlavu slávnej metafyzičky, ak sa predsa len náhodou stretnú...

XXXVI

Mohlo ísť na jedenástu. Maud ešte čítala, keď naraz ktosi zaklopal.

– Prosím.

Vstúpila hrôzostrašná dáma, oblečená v blúzke nezvyklej kávovej farby, v dlhej tmavej spodničke z taftu, lakových topánkach a na jej tvári bola presná polovička zarastená hustou bradou.

– Psst... Musím sa prezliecť... Šaty som si doniesol... – Pod pazuchou mal batoh, z ktorého trčal námornícky kord.

Maud si musela pritlačiť dlane na ústa, aby sa nesmiala nahlas.

– To je charakteristické, – zavrčal Felix trpkou. – Vy sa mi ešte v tejto dramatickej situácii posmievate.

– Odkiaľ idete?

– A dá sa to vôbec vedieť?...

Zmizol v kúpeľni a o chvíľu sa vrátil v rovnošate korventného kapitána Dickmana. Nohavice siahali nad členky, blúza nad zápästie a pri prvom pohybe odpadla pravá epoleta.

– A teraz sa idem oholiť, – oznámil stroho, pretože britvu s perleťovou rukoväťou značky Sidney Crick, krém a generálny kľúč si ustrážil ani oko v hlave.

– Ste príšerný takto, s polovicou brady.

– Vedel som, keď som sem šiel, žeby bolo lepšie zomrieť. Chcel by som sa vám páčiť, a predsa sa vám musím ukázať ani do pol boka odraný cap z rozprávky...

A znenazdajky pritiahol dievčinu k sebe.

– Maud... uľaví sa vaša bolesť, ak vám poviem, že všetko o vás viem... A predsa vás ľúbim?

Dievča stálo pred ním zarmútené, no neodporovalo, iba sklonilo hlavu.

– Dobré mi to... padne... A keby za iných okolností... Ej, veď už je všetka jedno...

– Počúvajte, Maud! Môžete zmiznúť do Ameriky a až sa schováte aj s kniežat'om, prišiel by som za vami...

– Neskoro. So mnou je koniec či už kvôli Deckerovmu udaniu, alebo Borckmanovmu odhaleniu... Nanajvýš, že sa za cenu mojej cti ešte niektoľko ľudí zachráni... Vráťte mi, prosím, ten zošit.

– Zoo... šit...

Maud hľadela prestrašene do mládencovej vyľakanej tváre.

– Čo je so zošitom?

– Zastal... v stodvojke... vo vrecku... mojej sluhovskej rovnošaty... a odniesli ho...

XXXVII

– Nemôžete ho... zadovážiť? – šepkalo dievča.

– Odniesli tie handry do kancelárie... V kabáte zošit...

Dievča pokrčilo plecami a spustila malátne obe ruky.

– Potom je teda... koniec. Borckman si príde po zošit dnes v noci o dvanástej... A keď ho nepoložím na prah... zajtra uskutoční svoju pomstu... a všetci... otec... brat.

Felix zúfale rozmýšľal.

– Môžeme urobiť iba jediné... Namiesto zošita položíme na prah list, napíšete Borckmanovi, že zošit je v jednom kabáte, ktorý odniesli z izby číslo stodva... A ja sa idem teraz pozrieť do kancelárie...

– Nie! Nesmiete riskovať aj naďalej svoju česť kvôli mne! Tu sa vraždilo! A vy nemáte alibi...

– Pozrite sa, Maud, ja som bral život doteraz veľmi ľahťikársky... Lenže v posledných dňoch sa všetko zmenilo... Príčinou toho ste prevažne vy. A moja česť nie je dôležitá, ak je ohrozená vaša.

Bojujme jeden za druhého, nech sa stane hocičo...

– Och, nuž a vy naozaj...

Privinul si dievča k sebe.

– Maud, drahá... ak sa tu bojuje, nuž teda nie ste viacej osamotená... Bol by som rád, keby ste toto brali natoľko vážne, ako to myslím ja... Napíšte tomu chlapovi niekoľko riadkov a položte to na prah... A ja idem.

... A rýchlo sa vykradol na chodbu.

XXXVIII

Zvečerilo sa... O chvíľu polnoc... Borckman...

Maud otvorene popísala v liste celú situáciu a položila ho na prah. Potom zhasla svetlo, zapálila si a čakala.

Z času na čas padali ešte veľké, lenivé kvapky, akoby zadný voj lejaka a v dusivej, horúcej noci kŕkali žaby... Ostrov sa zahalil do hustej pary.

Potom z diaľky zavyla lodná siréna, ale dlho, dlhočizne dlho bučala, veď nad oceánom je asi hustá hmla. Uplynula polhodinka. Kvapky oznamovali smrteľne monotónne, ako sa čas mína.

Maud pocítila, ako ju zvierajú obava. Nočnej schôdzky sa nebála. Lenže kvôli Felixovi pocítovala výčitky. Lebo jej priateľ veselých očí i mysle zapletie sa azda kvôli nej aj do nebezpečia.

Na chodbe čosi zašuchotalo... Kdesi zacapili dvere, z kohútika tečie voda... Ticho... V záhrade čosi spadlo zo stromu na zem a tupo zadunelo. Zem dýcha vôňou pivničných kvetov, zápach vnika pomaly aj do jej izby a tlak vzduchu nemilosrdne zvierajú mozog i nervy. Vôkol hlavy jej bzučí päť-šesť moskytov a kdesi v blízkej izbe odbilo dvanásť...

Polnoc!

Borckmanova hodina.

Vrzne sieť proti moskytom, akiste netopier vrazil do nej. Maud obracia hlavu k oknu. Je zázračne pokojná. Z hustej tmy pred oknom vidieť iba obrysy nehybnej palmy, aj to iba v pološere blikotavého mesačného svitu, bieleho sťa dym.

„Hui-hi, hui-hi, hui-hi...“ opakuje dráždivo maličký odvážny mangust a zaprská a zvrieskne, keď sa pobije s kobrou...

Ticho.

Ktorýsi z nich už skončil. Mangust či had, pripadne obaja?...

Indonézska noc...

Nočný vietor mieša vône mokrej záhrady s miernym záprdkovým zápachom mangrovovej bariny...

Hlboké ticho, trnúce v čľapote padajúcich kvapiek. Mesačný svit sa stratil a noc vnikla do izby ani taká hrubá, nepolapiteľná, nepreniknuteľná čierna stena.

Maud vyberie svoj zapalovač, vloží do úst cigaretu...

– Nezapaľovať!

Hlas zaznel tu, v izbe. Lenže nie od dverí. Ten, čo sa ozval, musel sa tu zdržiavať ešte predtým, ako Maud vošla do svojej izby. Celé hodiny sa tu ukrýva.

Dievča poslušne položilo zapalovač i cigaretu.

– Vy ste to, Borckman?

– Áno.

– Počuli ste teda, čo sme si pred chvíľou povedali s tým pánom. Zošit je v kancelárii, v rovnošate hotelového sluhu. Na prah som položila pre vás list, lebo som nevedela, že sa skryjete v mojej vlastnej izbe. Dajte mi teda odklad, aby som mohla záznamy získať naspäť.

– Treba rozmýšľať. Zajtra bude odkaz vo dverách. A teraz ticho.

Maud ho nevidela. Hlas doliehal z najvzdialenejšieho kúta jej izby. A dievča sa tým smerom ani neobrátilo. Zrazu len pod dverami zhaslo svetlo z chodby. Návštevník štyrmi obrovskými skokmi dobehol k dverám, stlačil kľučku a už bol na chodbe...

Zo dve sekundy sa zdalo, že sa opäť rozhostí bolestné, ťaživé ticho...

Lenže zrazu ani keby sa rozpútali peklo...

– Už ťa mám! – hrmí akýsi hlas, ale zaraz čosi rinčí, duní, bežiacie kroky, pád a po ňom hrozný,

odumierajúci výkrik:

– Chyťte ho! Chyťte vraha! Chyťte hóóó!

Bum... Bum... Bum...

Tri výstrely!

Maud strnula a nevládala sa pohnúť na stoličke. A opäť sa rozsvietilo. Buchot dverí,... hrmot... na chodbe hlasy.

– Poranil vás, Elder?

– Ktosi ma poriadne tresol po kotrbu... Lampa mi, žiaľ, vypadla z ruky, ešte než som si posvietil... Obviažte mi hlavu...

– Strielal som potme, neviem, či som ho zasiahol... – odpovedal kapitán. A potom už hlasy zanikli v dokonalej haravare.

Z izieb vybehli vyplašení hostia.

– Božemôj, – reval Wolfgangov hlas, – čo sa stalo?

– Okamžite všetci do svojich izieb! – nariadil kapitán. – Polícia zabezpečí poriadok za každých okolností.

Po týchto slovách zavládla, prirodzene, masová hystéria.

Osamotené dámy sa dohodli, že budú spať spolu a nechajú svietiť lampy do rána. Markýz Raverdan sa primotkal z izby v nezávadnom spoločenskom odeve, opieral sa o palicu a v pravici sa mu chvela prastará súbojová pištoľ.

Knieža Sergius prišiel iba po zákrutu. Keď zočil, že ľudia sa zhkli pred Maudinou izbou, naskutku omdlel. Guvernér súostrovia Tonga, Shilling, ho stihol ešte zachytiť, podoprieť a zreval:

– Lekára! Lekára!... Knieža umiera...

Niekoľko žien začalo výskať, päťročný syn francúzskeho diplomatického pridelenca vreštal z plných pľúc, riaditeľ Wolfgang stál na smrť bledý a z vlasov, čo mu padali do čela, znojil sa hojný pot.

Horko-ťažko urobili opäť poriadok.

Markheit dal kniežaťu injekciu a ihneď začal ošetrovať Eldera, ktorý si tisol k hlave krvou presiaknutú handru.

– Maud... – zašepkalo knieža tíško.

– Všetko v najlepšom poriadku, – odvetil Elder, – Už som sa s ňou zhováral. A vy, Excelencia, ráčte sa teraz odobrať do svojej izby, aby si mohla polícia nerušene vykonať svoju prácu...

Knieža odvedli a policajti so zbraňou v rukách vykročili k Maudinej izbe. Markheit s nimi... Nevedno totiž, čo tam môže byť, pretože Elder chcel Sergia iba upokojiť, ale Maud ešte doposiaľ nevideli.

Pri etážnom telefóne na chodbe sa Elder pristavil.

– Okamih, prosím, – povedal a vytočil číslo.

– No tak? – spýtal sa. Potom počúval. – Výborne! Ďakujem vám, Sedlintz, bola to pekná práca, – a zložil slúchadlo.

– Čo vám hlásil Sedlintz? – zaujímal sa kapitán.

– Požiadal som ho, že ak opäť zhasne svetlo, nech sa nestarí o nič iného, len okamžite nech beží k hlavnému vypínaču a urobí snímku odtlačkov z rukoväte.

– Bravo! – zvolala Markheit nevdojak.

– Výborný nápad, – súhlasil kapitán trochu kyslo.

– S vypínačom manipuluje pravdepodobne spoluvinník, aby bola tma.

– Podľa môjho názoru sám páchatel'.

– Prečo si to myslíte?

– Pretože viem, kto je páchatel'om. Zostáva radšej v úzadí.

– Poznám vašu teóriu, čiže nebudem vyzvedat' meno dotyčného. Ale odkiaľ ste vedeli, že ten gauner pôjde dnes o polnoci navštíviť tú slečnu?

– Dovoľte, aby som si to zatiaľ nechal pre seba. Mám k tomu veľmi vážne dôvody. Ale vy ste konali, pán kapitán, veľmi rýchlo a energicky.

– Je ale, žiaľ, pravdepodobné, že v tejto tme som netrafil. Ale odkiaľ vyliezol ten, čo vás ovalil?

– Z niektorej blízkej izby. Počul som vrznúť dvere, ale v tej chvíli ma už aj ovalil železným prútom alebo gumeným obuškom.

Stáli pred Maudinými dverami. Elder zaklopal.

– Áno! – zaznel znútra pokojný hlas.

Maud hľadela na svojich návštevníkov jasnými očami. Teraz už nehrala divadlo. Zamkol strach i neistota. Vykročila v ústrety svojmu osudu.

– Nazdávam sa, slečna Borckmanová, – začal Elder, – že bude najsprávnejšie, ak nám súvislé vyrozprávate všetko, čo sa tu dnešnej noci odohrala... pokiaľ sa to vzťahuje na naše pátranie, – doložil rýchlo.

– Prosím...

Rozpovedala, že ktosi ju požiadal listom o schôdzku o polnoci, ďalej prekvapivá prítomnosť dotyčného a presne reprodukovala rozhovor.

Elder zvrátil čelo.

– Pri poslednom výsluchu ste udali, že neviete nič o nejakých záznamoch.

– Nepovedala som pravdu. Ukradla som záznamy profesora Deckera o bananoxide. Vydieral ma zločinec, ale vydieral ma čímsi, o čom vypovedať nebudem. Chcela som mu záznamy odovzdať, ale tie už, žiaľ, nemám. A ani o tomto vypovedať nebudem.

– V tom prípade vás musíme zaistiť, slečna Borckmanová, – povedal Elder a vzdychol si.

– To je prirodzené, – odvetila Maud pokojne.

– Ale vráťme sa teraz k vášmu návštevníkovi. Ste si istá v tom, že ste nám reprodukovali jeho slová presne?

– Mám výbornú pamäť.

– Začal tak: „nezapaľujte si“?

– Nie celkom. Takto to povedal a kategoricky: „nezapaľovať!“

– A napokon povedal: „Budem rozmýšľať... odkaz nájdete vo dverách“?

– Nie takto. „Treba rozmýšľať... zajtra bude odkaz vo dverách...“

– Ďakujem. Takto jedného komplica ľahko dopadneme. Dobrú noc, slečna Borckmanová. Spoločite sa na mňa, totiž, pokiaľ je to možné, vyťahujem vás z kaluže bez toho, aby sa vám ublížilo. Prosím vás, od tejto chvíle neopúšťajte svoju izbu. Pred dverami bude stráž.

Na chodbe sa kapitán nervózne osopil na Eldera:

– Prečo ste povedali, že jeden z komplicov je lapený?

– Pretože nebude ťažké nájsť spomedzi domorodcov, čo sa zdržujú v hoteli, toho, čo dnes večer vliezol do izby dievčiny.

– Odkiaľ beriete opäť toto prekvapenie? – spozornel Markheit.

– Je charakteristické pre domorodcov, že načasujú slovesá a zvyčajne používajú infinitív, pretože v ich materčine sa veľmi nečasuje. My vravíme: „nezapaľujte si, budem rozmýšľať, porozmýšľam...“ Domorodec to vyslovuje takto: „nezapaľovať... treba rozmýšľať“.

– Zdá sa mi, že ste opäť trafili kliniec po hlave, – zahundral kapitán.

XXXIX

Už svitalo, keď vošli do kancelárie. Sedlitz a ostatní dôstojníci popíjali čaj. Každý sa znútra chvel. V tridsaťpäťstupňovej horúčave. Ceruza na protokole orala hlboké ryhy, pretože papier nasiakol vo vlhkom vzduchu ani špongia.

– Kde je pán riaditeľ Wolfgang? – spýtal sa Elder.

Poslali po direktora. Dostavil sa, ale vyzeral veľmi strápený. Hovoril chriplavo, vlasy rozstrapatené, oči unavené a ustavične si šúchal ruky, chladné sťa ľad.

– Hrozné... hrozné, – sťažoval sa ustavične.

– Čo sa vám nepáči?! – oslovil ho hlavný inšpektor. – Keby nie tejto prekliatej historiky, zarobíte oveľa menej. Tri týždne najohavnejšieho ročného obdobia a váš hotel je plný výborných hostí.

– Ale prosím vás, takýto škandál!

– Reklama. Verte mi, váš botel bude v budúcej sezóne natrieskaný.

– Na rok mi končí desaťročná zmluva a štát prevezme hotel do vlastnej réžie. Aký mám teda osov z takejto reklamy?

– Aha. Čiže vy ste iba nájomca?

– Áno.

– Sám?

Wolfgang zmĺkol.

– Nie... – odvetil po chvíľke. – Kúpele som založil ja a od malajského kráľa, ktorý je panovníkom Malej Lagondy, dostal som desaťročnú koncesiu na exploataciu pohostinských závodov. Ale tak, že on je zainteresovaný na polovici zisku. Holandská verejná správa túto zmluvu schválila a investorom je Neederlandische Bank.

– Ako možno takto jednoducho zneužiť rozvodnú dosku v hoteli? Odo dneška ta postavíme stráž.

– Elektrická rozvodná je pri strojovni, kde sa zdržujú iba kuriči a strojník. Ešte sme nikdy nemali dôvod byť ostražití.

– Vypočujeme osadenstvo strojovne. Okrem toho prídu do kancelárie všetci domorodci, ktorí sa momentálne v hoteli zdržujú.

Wolfgang sa porúčal.

– Tu sú odtlačky, – hlásil Sedlintz.

– Ďakujem... Nech sa páči, – odvetil Elder a podal mu zrkadielka, zabalené do hodvábneho papiera.

– Aj na tomto sú odtlačky. Porovnajte si ich s tými, čo ste získali.

Sealintz pozdravil a vzdialil sa.

– Odkiaľ je to zrkadielko? – zahrnel kapitán.

– Naposledy ho mal v ruke páchatel'.

– Ak sa odtlačky na zrkadle a na vypínači zhodujú, tak ho môžete zatknúť!

– Ešte nie. Mám málo dôkazov.

– Nestačí vám na dôkaz, že v čase prepadu prerušil dodávku elektrického prúdu?

– Dostačuje k tomu, aby som dokázal, že je účastníkom násilia proti úradným orgánom pri výkone ich povinnosti, lenže ja chcem ešte dokázať, že vraždil, vydieral a zbíjal!

– Aké je jeho alibi?

– Výborné. Celý rad vieryhodných svedkov dobromyseľne odprisahá, že boli v jeho spoločnosti...

– A predsa...

– A predsa vraždil on.

Dostavila sa osádka strojovne, černošský liftboy, mixér, tamylský šofér, dvaja domorodí kuchári, malajský predavač pohľadnic a tanečných masiek, napokon ešte indická práčka.

– Ferguson! Buďte taký láskavý, zaveďte domorodcov do vedľajšej izby, vyradte spomedzi nich tých, čo majú nesporné alibi, a ostatných mi posielajte sem po jednom.

Farební hľadeli na policajtov veľkými vyľakanými okrúhlymi očami. Sledovali Fergusona s hlasným šepotom.

– Prosím vás, – obrátil sa Elder na kuričov v zamastených kombinézach. – Zhruba pred deväťdesiatimi minútami v elektrickej rozvodni prerušili dodávku prúdu. Čo mi viete o tomto povedať?

– Ja som okamžite vybehol von, pretože som bol práve pri teplovodných kotloch, – hlásil sa strojník, – a okamžite som spojenie obnovil. Predtým tam však robil čosi policajný dôstojník, ktorý pribehol s lampou.

To bude Sedlintz, keď snímal odtlačky.

– Iného ste nevideli?

– Nie.

– Ale ja som videl akúsi čudnú postavu, – ozval sa jeden z kuričov. – Viezol som na fúriku koks do zásobníka a zo zákruty som videl rozvodnú dosku. Na sekundu som zočil kohosi, čo sa tadiaľ šuchol. Náhlil som sa za ním, ale na nasledujúcej zákrute zmizol a ja som sa musel ponáhľať s koksom... Teda, ten dotyčný vyzeral veľmi čudne...

– Čo sa vám na ňom nezdalo?

– Nuž... jasne som videl... Bol to dôstojník vojnového loďstva...

– Kieho čerta?

– Ved' aj ja som to považoval za neuveriteľné: dôstojník vojnového loďstva v noci, v hotelovom suteréne...

– Áno. Veľmi zvláštne... Ďakujem, môžete ísť.

Personál strojovne sa porúčal.

A Elder začal s výsluchom domorodcovi Alibi nevedeli preukázať iba dvaja: práčka a predavač ostrovných rarít, ktorý obchodoval mimochodom aj s pohľadnicami.

– Voláš sa? – usmial sa Elder na práčku.
– Džilda... ja som z mestó Džájpur... Indiáá...
– Práčka?
– Aánó... Dolu v suterén. Čó je v dóme chóry sahib... nijé sa smijé chódit tu hore...
– Kde bývaš?
– V prááčovná... Dávno já bývalá na póschodje, málinký izbičká... ale čó je chóry sáhíb...
– To som už počul. Nevšimla si si dnešnej noci nič zvláštného?
– Mésiac... ból celý červény... A nebývá červény...
– Kde si ty videla mesiac, há? V suteréne?
Džilda sa zachvela.
– Já sníválá... já...
– Neklam mi, dievča, lebo ťa dám ostrihať dohola...
Práve vošiel riaditeľ s Martinom. Dievča sa zahľadelo na sluhu.
– Kéd' vý mí stríhať vlasy, já...
– Ticho! Čiže vyliezla si zo suterénu hore. Prečo si vyliezla a kde si bola? Hovor, ináč... – pohrozil päsťou, ale tak, že Džilde sa od strachu podlomili kolená.
– Má... Mártíná ja stretnúť... mílovát veľký bijelý sluha.
– S vami mala rande?
– Áno, – odvetil Martin neochotne.
Elder si uvedomil, že sa dostal do slepej uličky a nemôže ísť ďalej s otázkami, hoci nejaká chyba tu musí byť.
– Strať sa! – skríkol na dievča. – A odteraz si dám na teba pozor.
Dievča vrhlo zúfalý pohľad na Martina, stiahlo krk medzi plecía a vytratilo sa.
Pred Eldera sa postavil malajský predavač rarít a pohľadník. Oblečený bol v bezvadnom, vkusnom potápačskom úbore, bez prilby síce, zato však s belasou viazankou. Jeho čierny umelecký klobúk postrádal striešku, topánky, ponožky nenosil, ale nad zápästím sa zaskveli staromódne manžety a pohrával sa s paličkou, čo mala kostenú rukoväť. Z vrecka potápačskej kombinézy vyčnievala tanečná maska.
– Voláš sa?
– Zázračný Nalaya.
– Zamestnaním?
– Panovník a predavač pamiatkových predmetov.
– Čože?
– Z kráľovnej milosti som panovníkom tohto ostrova a okrem toho som spolumajiteľom všetkých pohostinských závodov na Malej Lagonde...
Tento výrok prekvapil ešte aj Eldera.
– A potom prečo bývaš s mnohými inými ľuďmi v špinavej izbičke?
– Aby nevedeli, kto som. Vo veľkých hoteloch sa to často prihodí a jeho meno je inkognito.
– A... a prečo predávaš domorodé tanečné škrabošky?
– Aby som zarábal peniaze.
– Ale veď z tvojho príjmu by si mohol naozaj pánsky žiť.
– Lenže potom by predával ktosi iný. Domorodého direktora neľúbia, tanečné masky hej. Pracovať je dobre. Peniaze zarábať je dobre aj vtedy, keď je vedľajší zárobok veľký. To je takto pravda.
Vyňal z vrecka masku a prívetivo si ju obzeral. Elder mu ju vybral z ruky.
– Toto je na Malej Lagonde rarita?
– Veru, pane, dokonca taká rarita, že ich ani niet.
– A toto si potom odkiaľ zohnal?
– Z Lipska. Tam to nie je rarita. Tam to vyrábajú. U nás niet takých ohavných masiek. Aj toto je jedna Veľká pravda.
– Kde si chodil v noci?
– Na poschodí. S tebou som sa bil a ktosi na mňa vystrelil.
– Čože?! Ty si to bol?
– Ja. Vošiel som k dievčaťu, o dvanástej som sa s ňou zhováral a keď som vyšiel von, ty si ma prepadol, ja som sa zľakol... bum... bum... a začal som utekať.

Elder dlho hľadel do vyškerenej tváre. Buď je ten chlap veľmi primitívny, alebo je jeho rozprávanie dobre premyslené.

– Povedz, kráľ! Vieš ty vlastne, kto som ja?

– Každý vie. Si múdry a starý ani krokodíl a kráľovná ťa platí zato, aby si bol neúprosný pes, preto teba nenávidia a budú ťa zabíjať.

– Ale no... Lenže potom vieš aj to, čo zvyknem robiť so zločincami, ktorí mi klamú do očí?

– Biješ ich a oni ochorejú. Lenže kráľa nemožno biť.

V tej chvíli dostal také zaucho, že ešte aj vrátnik v hale sa zobudil.

– Myslím, pane, že som sa zmýlil. Predsa možno, – povedal Zázračný Nalaya a v očiach sa mu ešte stále iskrilo.

– Teší ma, že sme si porozumeli. A teraz mi povedz, Nalaya, prečo si sa schoval v izbe a prečo si mi utiekol? Ale pravdu!

– Pravdu ti vravím, lebo ja klamem zriedka. V noci ma ktosi zobudil zo sna. Bola tma, nevidel som. Starý kamelot, ktorý má škatuľu, v ktorej plačú duše mŕtvych kojencov, ak ju krúti, je mi svedkom.

– Ďalej!

– Vraví mi hlas: „Pod' dolu do nástrojárne pri práčovni a budeš mať veľa peňazí.“ Tušil som, pane, že ide o zlé čarodejníctvo, ktorého meno je gaunerstvo.

– Čo to trepeš?

– V časech, keď som bol ešte následníkom, slúžil som ako kurič na vojnovnej lodi a spoznal som civilizáciu.

– Hm. Pokračuj.

– V nástrojárni bola tma. Tam mi vyrozprával ten človek, čo vylieza len z tmy, kam treba ísť, že netreba ani krahnúť, len akýsi zošit dostanem. Keď sa vrátim, dá mi päťdesiat zlatých. A toto je veľmi dobrá ponuka, pane.

– Iné nepovedal?

– Nie.

Elder skúmavo preletel zrakom po kancelárii.

– Nemáte tu náhodou býkovec?

– Ba vlastne... povedal – pokračoval kráľ veľmi náhlivo, – že keby som sa dostal s niekým do krížku, aby som sa nebál, lebo bude pomoc... Potom som sa vrátil do nástrojárne a tam ma jeden dôstojník vojnového loďstva veľmi zbil, lebo vo tme som mu stúpil na tvár...

– Čo si to povedal?

– Strašne ma nafackal námorný dôstojník na chodbe v suteréne. Toto sa stalo.

– Ty!

– Prisahám na svojich predkov, ó biely pane s bleskovou rukou, že ťa nevarím.

– Ako vyzeral ten, čo šepkal?

– Dával si pozor, aby som ho v tme nevidel.

– Veľa veľkých klamstiev si mi tu teraz povedal, kráľ, a preto ja ťa napokon predsa len veľmi zbijem, aby si bol dlho nemocný. Aj toto je veľká pravda.

– Ale smutná, pane.

– Strať sa! Ferguson, odved' te ho a vypočuj te aj starého kamelota.

Nasledoval Wolfgang.

– Čo mi viete povedať o tom, čo tu rozpovedal váš spoločník?

– Nič. A viaže ho ku mne iba stará zmluva, inak sa sotva stýkame.

Vracal sa Sedlintz.

– Ráčte... – odovzdával odtlačky. – Oba sú nesporne rovnaké.

– Čo to je? – zaujímal sa Wolfgang.

– Odtlačky prstov, – odvetil Elder so zvláštnym dôrazom.

Riaditeľ zbledol ani stena, od strachu sa ma zavlňili pery a musel sa ihneď posadiť.

svitaní do tej miery, že sa mládenec odvážil na železné schody. Kapitánov odev patrí sa každopádne vrátiť. Lenže v tejto chvíli sa zdržoval ešte len v suteréne.

Hrom...

Na spodných stupňoch železných schodov sedela ženská postava s mužom v čašnickom úbore. Zhovárali sa.

– Véér mi Mártiin... Ten mladý pán ódkázal pó hlavný čášnik, že mám prícit. Á póvédá, že néhladým dobré jého kóšelá... Pékný múšký, décký ksícht, ale já lén tébá...

– Čo chcel od teba?

– Tý sí póvédál, Mártiin, že ídémé tý zá mánžélstvo, jáko búde tysíc zlatých a róbike véliký kšeft...

Ty púcuješ topánka ná úlic a já sóm párný práčka...

– Hovor rýchlejšie, lebo ti zavesím zo dve.

– Mládenéc z tým pékný ksícht mí hóvorí, že mí dá tysíc zlatých. Já já jému pómahám dóstat z práčovná, na kónc kánál, z véliký mrže do kánál... Zájtrá véčér... o désát.

– Tak potom tento zavraždil toho hasia.

Dievča krotko odvetila:

– Ták zábíl... Istótné músél, chúdák. Šák príde inný hóst, ale mý za tysíc zlatých ídeme ná mísiju zé mánžélstva ód séba...

– Ty! Ak to vybuchne, dostaneš desať rokov.

– Nije sa dózvedjét, Mártiin... ty budeš úvidyš... Mladý chálán móóc pékny a múdry, má bjelý kóža a černý óbočja...

– Vrah!

– Áj také sá v životé stává...

– A teraz sa pohňime. Len ti vravím, daj si pozor!... A keby čosi, tak ma do toho nezamoč...

Hrnotné bozky. Potom Martin odchádza. Džilda zmizne v pracovni a pospevuje si.

Aj Felix sa hýbe. Na poschodie. Musí vrátiť Dickmanovu rovnošatu. Lenže čo si obliecť? V diaľke pred kotolňou blikalo belasé bezpečnostné osvetlenie... A visí tu na vešiaku niekoľko zamastených montérok. Jedny z nich si okamžite aj navliekol. Našiel aj rozčaptané plátenné topánky... Fajn... A teraz vpred!...

Vrátil Dickmanov majetok. Kapitán ho vyvesil, aby mu uniformu vyčistili. Po tejto noci vyzerala, ani keby ju bol nosil štyridsať rokov.

Smer Maudina izba!... Opatrne sa zakrádal schodami a potom chodbou. Za zákrutou strnul...

Pred Mauidinou izbou hliadkuje ozbrojený strážnik.

Okamžite vedel, o čo ide. Zatkli ju! Zvrtoľ sa a náhlil sa chodbou. Veľmi rozhodne a bez akejkoľvek opatrnosti zašiel na prvé poschodie a zaklopal.

– Ďalej.

Vkročil. Elder sedel v pyžame za stolom a varil si čaj.

– Zatkol si ju?

– Iba zadržal.

– Keď som ti tejto noci všetko úprimne rozpovedal, sľúbil si mi, že na to zabudneš.

– Dievča vypovedalo bez nátlaku pred kapitánom. Nemohol som ináč. Dáš si čaj?

Felix smutne miešal horúci nápoj.

– Zošit si nenašiel?

– Nie. Šaty odniesli z kancelárie do pracovne a kým som sa k nim dostal, nebolo v nich už nič. Ktosi ma predbehol.

– Nemôžeš dievčaťu pomôcť?

– Je aká-taká nádej a ja sa aj spolieham.

– Pozri sa, Elder, bol si mi spolužiakom a priateľom. Aj dnes si mi kamarátom. Ani na chvíľku som sa na teba nehneval, že si ma strážil ani väžňa, ukradol si mi šaty, že som musel utiecť v pyžame. Hádám si mal aj pravdu, keď si plnil otcov príkaz. Nehneval som sa na teba. Ale ak toto dievča nebudeš považovať za výnimku, ak mieniš aj naďalej prísne plniť všetky svoje povinnosti... – Prestal a zamyslel sa. – Žil som veľmi ľahotársky, – ozval sa opäť. – Ale to sa zmenilo. Lúbim ju a ožením sa s non. Ak treba, nuž potom, čo vyjde z väzenia. Budem ju čakať v bráne, keď ju prepustia...

– Výborná deva...

– Ale azda sa niečo ešte urobiť dá. A počúvaj: ja sa už musím teraz skrývať až do konca.

– Žiaľ. Mal som ťa nájsť skôr. Teraz už nemáš alibi.
– Je to tak. Lenže tu si nepomôžeme. Budem sa teda skrývať... Napokon nie je vylúčené, že ujdem a vezmem aj dievča.
Chvíľku mlčali.
– A teraz, Felix, chcem povedať čosi aj ja. Ty si sa nezmienil ani slovom o tom, že si ma stretol vo Weltewredene; nebol som ničím, iba práve skrachovaným advokátom, pomohol si mi, dostal si ma k polícii. Nikdy ti to nezabudnem. Lenže ak sa pokúsiš o útek so slečnou Borckmanovon, zadržím vás oboch a splním to, čo je mi z policajnej povinnosti vecou vlastnej cti. A potom podám žiadosť o prepustenie, pretože tým som zviazaný tebe i sebe ako gentleman, pretože za všetko, čo som dosiahol, vďačím iba tebe.
Felix sa zviechal.
– Chápem ťa.
– Spôľahni sa na mňa a na spravodlivosť. Nič nie je ešte stratené. Bud' trpezlivý!
– Neverím ti. Maj sa...
A odchádzal. Nevyužil ani príležitosť, aby sa u Eldera oholil, hoci na ľavej polovici tváre mal už celkom úctyhodnú bradu. Náhlil sa rovno k Maudinej izbe.
– Čo chcete? – pýtal sa policajt, zmätený mužom v kombinéze s polozarastenou tvárou.
– Čo je, nechcete ma pustiť? – prehovoril Felix nahlas. – Idem opraviť teplovodné vedenie. Telefonovali nám.
Strážnik zaklopal a otvoril dvere. Felix sa postavil na prah, aby ho Maud videla.
– Vy ste si žiadali montéra? – pýtal sa strážnik.
– Áno, – odvetila Maud.
– Ponáhľajte sa, – zavrčal policajt Felixovi a pustil ho do izby, potom pozdravil a vrátil sa na chodbu. Keď sa dvere zavreli, priskočil k Maud a pobožkal ju.
– Zošit? – pýtalo sa dievča.
– Stratil sa... niet ho. Nemáme veľa času, Maud, čiže: pozbierajte si do kabelky najpotrebnejšie vecičky. Každú chvíľu budete pripravená, že si po vás prídem a ujdeme.
– Nie!
– Mlčte!
Zhovárali sa temer surovo a Felix strhol dievča k sebe. Mocne ju objal.
– Pôjdete so mnou, Maud. Odídeme do Ameriky. Ak odtiaľto vyklízneme, bude už hračkou odplaviť sa z ktoréhokolvek prístavu.
– Nechcem... viacej... obetí, – bránila sa nepresvedčivo a pritúlila sa k nemu.
– Milujem vás, Maud. A nič iného nie je dôležité! Milujem vás a či už zutekáte, alebo nie, zúčastním sa všetkého, čo sa s vami bude diať...
Medzitým sa ich pery už temer stretli...

XLI

Keď sa Felix opäť dostal na chodbu, pomaly sa začínal denný život hotela. Chodbou sa náhlili hostia v pyžamách do kúpeľní, ani keby boli uniformovaní: na pleci uterák, v rukách mydlo a zubná kefka.

Zo schodišťa doliehali hrmotné zvuky, prinášali práve maličké koksové ohrievače. V niektorých izbách načala hrdza kovové predmety host'ov, medzi vyhladenú bielizeň vliezla pieseň, ktorá v trópoch po dvoch-troch takýchto mokrých a horúcich dňoch začne sa plaviť vzduchom ani oblaky. Podnikavý obchodník z prístavu požiadal o povolenie, aby sa smel dobrovoľne podrobiť karanténe a inštalovať v Grandhoteli koksové ohrievače, keďže hotel nemal zariadenie na vykurovanie. Mrežovité ohrievače stávali doprostred izieb a plnili ich žeravým koksom.

Hoci bola ubíjajúca horúčava, každý toto „okurovanie“ vítal, pretože steny už natuchli a proti moskytom nebolo žiadnej obrany, i keď k premnohým zápachom pridala sa aj dusivá vôňa spaľovanej citronelly proti podnikavým komárom.

Podnebie bolo už na začiatku tohto ročného obdobia nevhodné na to, aby sa v týchto podmienkach uplatnil organizmus belocha. Podarilo sa síce izolovať mor, ale prvý malarický prípad sa už ohlásil. Ďalej utrpela slečna Jörinsová porážkovým záchvat reumatických bolestí, ktoré jej ochromili obe nohy. Klby

boleli, hostia sa napospol sťažovali na bolesti hlavy, katary priedušiek a žalúdočné tritácie. Z času na čas spustil sa na ostrov žltkastý chuchvalec páchnucej hmly a keď sa hmla zdvihla, začal bubnovať vôkol neustále sa lejúci hustý tropický dážď.

V bare sa míňalo neuveriteľné množstvo liehovín, ľudia zabýjali čas pri alkohole, ktorý ich trochu zohrieval a miernil bolesti kĺbov a hlavy. Hostia boli večne podráždení, nevrli, začali sa spriadať už prvé intrigy a na poschodí sa zastrelil anglický lord, o ktorom neskoršie vysvitlo, že je Holanďan a defraudant... Z mokrej zeme začala po neprestajných lejakoch invázia miliónov chrobače i plazov. Postrek petrolejom proti mravcom znamenal iba o jednu neznesiteľnú vôňu viacej v dusivom ovzduší hotela.

Krásna Belgičanka, hotelová tajomníčka Odette Dufleurová, sa pokúsila o samovraždu adrenalonom, ktorý používal markýz proti svojim astmatickým poruchám; agonizuje medzi životom a smrťou a nik nepozná pohnútky smutného prípadu.

Niekoľkí hostia kartujú doslova bez konca. Barónka Petrovna plače, kadiaľ chodí, Markheit s ňou skúša všeličo a medzitým sa mu stratia vreckové hodinky...

Felix by sa chcel teraz už len oholiť. Túla sa po chodbách. Z jednej izby konečne vychádza Erich Kramartz, mládenec detskej tváre, krásny sťa filmová hviezda, s malebne modelovaným, sčasti aj umele udrzovaným nádherným obočím. Nemá ešte ani tridsať rokov. Z jeho náprsného vrecka vyčnieva hodvábná vreckovka a jeho dvojradový oblek je vrcholom krajčírskoho umenia.

Hvízda si a odchádza.

Felix vojde s generálnym kľúčom do Kramartzovej izby. Náhli sa rovno do kúpeľne.

Podme s tou britvou! Ale práve si chcel naniest krém na tvár, keď opäť vrzne v zámke kľúč.

Idú.

Vracia sa Kramartz s pani Houldovou, s tučnou krásavicou balzacovského veku.

– Prečo mi takto vyvádzate, Maryorie? – pýta sa mládenec rozmazané a netrpezlivo. – Ak ste sa raz už rozhodli, tak sa netýrajte.

– Ale pochopte ma, Doddy... toto nie je len také jednoduché... – vraví pani Houldová a hlas sa jej chvie. – Ak raz z tohto hotela vykročíme a Arthur sa všetko dozvie, potom je už... všetko márne.

– Ale veď som tu ja...

– Teraz. A keď vás už o rok nebude? Doddy! Ja som neopustila iba muža, ale aj svoje dieťa... Nemám nikoho okrem vás...

– A to vám nestačí? Milujem vás, Maryorie...

– Ešte ani dvadsaťšesť nemáte... a ja...

Pani Houldová mala štyridsaťdva rokov, bola to žena peknej tváre, tučná, no pôvabná. V očných kútikoch a vôkol hrdla mala už nejaké vrásky, ale tie vidno iba vtedy, keď sa nepudrovala dostatočne.

– Pôjdeme do Káhiry, Maryorie. A urobíme čosi múdre...

– A keď sa to nevydarí?

– Vydará sa!

– Koľko myslíte, že nám dajú za moje skvosty?

– Obrovskú sumu. Samé nádherné kamene a briliant má dnes vysokú cenu... Predovšetkým si zariadime pekné hniezdočko a zostane nám práve dost, aby sme si založili existenciu... Budeme veľmi šťastní, Maryorie.

– Och, Doddy... Ako mi je len ťažko!

Chlapec ju objal.

– Pretože vás trápi toto mokré, hrozné podnebie. Človek sa v ňom stáva precitlivým...

– Nie... nie... teba sa bojím... Kto si ty vlastne?

– Teraz opäť začnete s tým, že som bol tanečníkom? Opovrhujete mojou minulosťou?

– Nehnevajte sa, Doddy.

– Nuž a ja mám toho po krk!

Otvoril zásuvku písacieho stola a položil pred ňu kazetu.

– Nech sa páči, tu sú vaše skvosty! A vráťte sa do svojho domova.

– Nehnevaj sa, Doddy. Nechcela som ti ublížiť.

– Uráža ma, že mi vyčítate moju minulosť! Mal som byť inžinierom, stál som pred poslednými skúškami, otec ochorel, skrachovali sme, musel som zarábať, nuž začal som tancovať...

– Viem, viem... Odpusť mi, no... milujem ťa a bojím sa ťa... Nehnevaj sa...

Opäť ju objal.

– Och, ty moja malá Maryorie, ty môj bojko maličký... Spoločni sa na mňa.

Felix rutinovane vyliezol na požiarny rebrík, odtiaľ až do Džildinej izby, aby sa opäť ocitol na chodbe. Čo teraz? Zájde do suterénu, azda sa len nájde nejaký pokojný kútik, kde by sa oholil... Poďme k železným schodom!

Lenže ovzdušie nebolo pokojné ani v suteréne. V blízkosti strojovne pracovali robotníci, brázdili hore-dolu... V bočnej chodbe zočil otvorené železné dvere.

Sklady! A toto je skladište prázdnych kufrov. Práve vyvážajú jeden k nákladnému výtahu...

– Nezatvárajte ten sklad, – kázal Martin boyovi. – Nech sa len vyvetrá a potom ta dáme koksový ohrievač, aby nám všetky kufre nesplesnivali. – A už ich aj výtah odvážal.

Felix sa vkráda. Zájde hlboko do skladu. Na konci dlhej miestnosti vidí maličký vetrák, čo vedie do záhrady. Nuž teda, tá vôňa v sklade je naozaj strašná. Netušil, že plesnivá koža môže natoľko zapáchať. Snažil sa čo najbližšie k vetráku, pretože pocítil, že zamdlie, ak sa okamžite nenadýchá čerstvého vzduchu. Odstrčil niekoľko prázdnych kufrov. Aj tento veľký, čo mu ešte stojí v ceste, aj ten by rád odstrčil, lenže sa nedá... A prečo je taký ťažký, veď sem dávajú iba prázdne kufrišká? Postavil ho a prevrátil, aby mu nestál v ceste.

Napokon sa posadil na podlahe, vyložil si vedľa seba skvelú britvu s perleťovou rukoväťou značky Sidney Crick a začal hľadať po vreckách krém... Lenže tento zápach je neznesiteľný. Chcel sa dostať ešte bližšie k oknu... Hrozné...

Opäť prevrátil kufor. Naraz sa len otvoril vrchnák a z kufra vypadla na podlahu mŕtvola.

Zavraždená Villiersová!

XLII

Zhrozil sa, strnul a nevládal sa pohnúť. Mŕtvola ležala pred jeho nohami, po celej tvári sadnutá krv, otvorené ústa, nehybné oči, pokrivené končatiny ani taký netvor a pivnica sa okamžite zadúšala príšerným zápachom.

Nestará sa o nič a vykročil k dverám.

– Hrom aj do týchto plesnivých kufrov, – kričal ktosi na chodbe. – Zavri ten sklad!

Železné dvere zarachotili. Zvonku zastrčili haspru. Felix cítil, že zamdlie. Pod okno si dovliekol ťažký lodný kufor a takto sa už vyštveral k vetráku. Nestará sa o nič, vyliezol na vzduch. V mokrej záhrade ho na šťastie takto podvečer v hustom lejaku nik nezochil. Tri skoky a nazrel do najbližšieho okna. Práčovňa! To až hej! Skočil rýchlo dnu. A veď je tu posteľ aj stôl. Zrejme to tu zariadili počas karantény kvôli Džilde. Na stole malý nesesér. Azda ho Džilda ukradla, alebo ho tu niekto nechal?

Posadil sa a cítil, že je na smrť unavený. Zovrel hlavu do dlaní. Čo sa tu vlastne stalo?

Villiersovú zavraždili. Na krku jej videl ohavnú reznú ranu. Kto ju zabil? Doddy! Gigolo! Sicílska vdova vykladala kňazovi, že Villiersová prišla sem kvôli Doddymu. A Houldová je veru tá ženská, čo kvôli nemu opustila muža. Elder spomínal to meno. Tuším Arthur Cocklin. A Doddy chce dnes utiecť so skvostami tej ženskej. Villiersová znamenala v gigolových plánoch vážnu prekážku, zabil teda šéfredaktorovu manželku, ukryl ju v kufri a poslal ho jednoducho do skladu. Dnes večer ubzíkne s Maryorinými skvostami a záležitosť sa týmto končí...

Upozorniť Eldera? Nie! Pretože aj on chce utiecť spolu s Maud po kanáli, čo vedie z práčovne. Ak gigola lapia a rozpovie, kade chcel utekať, postavia sem stráž...

Nech teda ten lotor utečie! Veď ide o Maud. Nech beží tá mužská beštia a nech ho boh skára... Pomaly sa upokojil. Podišiel k odtokovej mreži. Okrúhly, zamrežovaný výpust do kanála. Akurát, že sa cez otvor prepchám. A v pološere zočil prvé priečky železného rebríčka, čo viedli do hĺbky kanála.

Teraz sa predovšetkým oholí. Vrátil sa ku stolu. Azda len bude v tom neseseri nejaké zrkadlo. V kabelke zistil, že miesto pre zrkadlo by tu bolo, ale buď ho vybrali alebo rozbili. Zato je v nej plno drobných predmetov, ktoré možno v host'ovských izbách ukradnúť bez väčších ťažkostí: hrebeň z korytnačky, šijacia súprava, pudrenka...

Zatvoril tú malú čiernu tašku. Nevadí. Holit' sa dá aj bez zrkadla. Hľadal po vreckách britvu, pretože nebola na obvyklom mieste, v pravom vrecku, keď naraz začul hlasy.

Rýchlo pod posteľ! Teraz to už pôjde takto naveky. Pod posteľou, vo svetlíku, alebo v skrini. Zvykol

si natoľko, že mu to bude nebodaj chýbať. V kročila Džilda. Pospevovala si a zložila na dlážku za kôš bielizne. Zažala svetlo, lebo už sa zmrákal.

– Džilda! – kričal ktosi na chodbe. – Pod' sa pozrieť!

– Čó jé?

– V batožinovom sklade našli mŕtvolu!

Džilda vybehla von. Martin s boyom našli mŕtvolu Vtedy, keď sa vracali do skladu s koksovým ohrievačom. Vôkol mŕtvolu sa hrčili zhrození robotníci a hoteloví sluhovia.

– Ani o krok bližšie! – kričal Martin dôležito, – na tvári miesta môžu byť stopy!

Černošský boy, ktorého poslali po Eldera, dychtivo hlásil:

– Už idú!

Prichádzala policajná komisia. Dôstojníci, kapitán, Elder a Markheit.

– Vedel som to, – prisvedčil hlavný inšpektor. – Villiersová.

A začali vyšetrovanie. O pol hodinky zatkli a uvalili vyšetrovaciu väzbu na pána Vangolda, veľkoobchodníka s obilninami, pretože aj sám priznal, že britva s perleťovou rukoväťou, značky ‚Sidney Crick‘, ktorú našli pri mŕtvole s prerezaným krkom, je jeho vlastníctvom.

XLIII

Zvečerilo sa. Džilda sa medzitým vrátila do svojej izby a pospevovala si. Potom pritriehla akási chyžná, náhlila sa, lebo zmeškala svoju prácu, kým ju vypočúvali. A teraz sa rýchle pustili do rozvešiovania bielizne. Džilda vešala a chyžná rákala.

– Dve prestieradlá... obliečka...

– Tý népočitáj óbječká, to je moja... Tý tébá čó výpočúváli?

– Ja som bola tam, oné ako sa povie... keď musíš byť v noci hore?... Aha: inšpekčná! A pýtali sa ma, čo som videla podozrivého? Povedala som... to je taká tichá chodba... a pán Vangold je gavalier. Raz mi dal zlatku, aby som odniesla barónke Petrovej list a kvetiny... A na druhý deň mi dal zasa zlatku, aby som odniesla ešte jeden list, ale barónka mu odkázala, že u nej nezostala nijaké zlaté plniace pera... A teraz furt len plače pred detektívom, že chce hovoriť to svojou manželkou... aby zatelefonovali....

– Á tý čó sí pówédálá...

– Že som nevidela nič. Ja som bola na poschodí infekčná iba jedinú noc... Štyri obliečky na paplón... Piata je v šijárni...

„Chudák Vangold“, pomyslel si Feliz pod posteľou a veľmi trpel, pretože sa po jeho tele špacírovali početné mravce a stonožky.

– Keby sa pýtali na tretie poschodie, tam by bolo čo povedať. To ti je pekné svinstvo... Tam je guvernér z Tongy, nejaký Shilling, a ten kapitán Dickman a tí minulý týždeň prevzali cigarety, čo prišli pre Brunsu. Podplatili vrátnika... Tri prestieradlá... A ja som náhodou počula... Tak mi dali tiež päťdesiat zlatých a povedali, že ak nevyklebetím, dostanem ešte päťdesiat... a aby som vzala tie cigarety a doniesla Brunsovi, ako keby ich bola práve doručila pošta... A tento Bruns pašuje do Číny zbrane. Vyprával mi o tom Ferdinand. Tu sa to veľmi tresce. Ak niekto pašuje zbrane preč z Jávy. A má strašne veľa peňazí, hoci predtým bol námorníkom a už aj sedel... A teraz si nechá každý mesiac posielat' od Šimona Artzta z vlastnej zmesi cigarety v takých dutinkách, čo sú vystavené na jeho meno....

– Jééé, tó jé tén plécitý, čó minulé ták zrubal líftboyá?

– Ten... A dal mu päťdesiat zlatých, lebo nie je to zlý človek, len taký parast... Lenže teraz už nikoho nezabije, lebo ho otrávil, zomrie a zakopú ho. Aj toto mi vyprával Ferdinand. On je veľmi šporovlivý etážny čašník, a preto kradne cigarety od host'ov. A ochorel. Načo povedal, že iste toho Brunsu trávia. Prekutil Dickmanovu izbu a našiel nejaký jed z konopí a zelených makovic, čo keď namiešaš do tabaku a človek to fajčí, tak ho to pomaly zabije... A povedal aj, že tu treba hneď čosi urobiť a hneď aj obtiahol kapitána aj Angličana, takže teraz si kúpi motorku so sajdkárom... Daj nabok tých osem belasých hodvábných obliečok, pretože to sú súkromné oné tej belgickej Odetty. Všetko má z belasého hodvábu a teraz sa otrávil. Martin vraví, že to kvôli tomu cukrovému barónovi, čo má dostihové kone, lebo ten sa jej vzdal a teraz preto...

Felix už netrpel toľko chrobačou. Ležal na brucha pod železnou posteľou a hlava sa mu krútila od toho, čo rapotali... Rozpamätal sa, ako sa zle cítil, kým fajčil cigarety značky Bruns. Pravdaže! Otrávil

cigarety! A na prah mu hodili mimózy, odkaz Li Shing! A ten chumaj si myslí, že kliatba...

–... Ferdinand videl pri upratovaní, že tento Dickman na dôchodku má v zásuvke aj ručné granáty a raz počul, že vraví tomu Shillingovi: „... ak dovoľíte, aby sme pristávali na súostroví Tonga, tak potom piráti dajú pokoj britským lodiam.“ A dohodli sa, ale guvernér z Tongy povedal, že vykladanie z lodí nedovolí a že centrálna vláda nesmie dostávať zbrane. Dickman povedal, že tým dodáva zbrane Bruns a dohodli sa. Preto Ferdinand od nich vypýtal letné šaty a dva ďalekohľady. Aj Lidia vydiera jedného advokáta z Jávy, pretože tu dáva na misii vychovávať nemanželské decko a na druhom poschodí vydiera liftboy jednu dámu kvôli talianskemu džokejovi...

– Lén v pracovni není nikdy védlájsí záróbók...

Na chodbe zhaslo svetlo. Svietili už iba drobné belasé bezpečnostné svietidlá...

– Dobrú noc, – povedala chyžná a odišla s košom.

Džilda zhasla svetlo. Ale nevyzliekla sa. Čakala...

Z diaľky hrmotalo uhlie, ako ho dopravovali na vozíkoch pod kotol. Potom ticho. Šumel jednotaj iba monotónny lejak. Uplynula azda aj polhodinka. Klopanie.

– Máártiin?...

Nik neodpovedal. Dvere sa otvorili. Ktosi vošiel.

– Nezažínajte... Ja som to, – šepkal Kramartz. – Otvorte kanál. Keď sa pohnem, dám vám peniaze... Upozorňujem vás, že za tento čin môžete dostať desať rokov. Čiže držte hubu!

– Och... sáhíb... krásny sáhíb... Džilda bude... nemá...

Mládenec aj Indka narobili dosť hluku, takže aj Felix sa mohol vyšchnúť spod postele. Kramartz tápal vo tme a kráčal za práčkou. Felix sa zakrádal ku kanálu. Kramartz má v ruke iba malú kabelku. Houldovej skvosty!

– Trošku ťažko... otvoriť, – vzdychla Džilda nad mrežovým.

– Pust'! – Kramartz podišiel, čosi vyňal z vrecka, babral sa s mrežami... čosi zaškriľalo a otvor bol voľný... Zo spodu sem doliehalo špliechanie vody. Kramartz zodvihol tašku a odovzdal dievčaťu peniaze...

Nad hlavou počul tresnúť mreže a on sa rýchlo spustil po železnom rebríku.

Pod nohami mu zapískali potkany a rozbehli sa. Pritisol sa celkom k stene, aby nevkročil do odpadovej vody... Na každej zákrute blikalo drobné svetielko, zahalené hustou clonou výparov... Narátal desať východov a na jedenástom vystúpil po železnom rebríku... Započúval sa. Ticho... a hustá, ťažká hmla... Opäť vybral z vrecka nástroj a otvoril si príklop... a už bol aj vonku!

Poobzeral sa a zistil, že je v domorodej štvrti, ďaleko za mestom, niekde na pobreží. Zočil na križovatke rikšu. Zatlieskal nahlas. Kuli s dvojkoľosovým taxíkom pribehol k nemu.

– Do prístavu, – zvolal a posadil sa. Kuli sa rozbehol.

... O hodinu sedel v kajute na palube parníka do Surabaje. Uľahčene sa natiahol na úzkej posteli a otvoril kabelu, aby si obzrel svoj poklad, Maryorine nádherné skvosty.

V taške boli drobné predmety. Hrebeň z korytnačky, šijacia súprava, pudrenka... a vôbec, také veci, čo zvykne Džilda kradnúť hotelovým hosťom... Ale skvosty žiadne.

Zbledol, jeho tvár sa znetvorila a taška mu vypadla z ruky.

XLIV

Keď Džilda zažala, skríkla strachom ani papagáj v pralese. Oproti nej stál muž, spolovice chlpatý, s taškou v ruke.

– Čuš! Prepašovala či z karantény chlapa! Za toto ťa odvezú do Sumbavy.

– Sáhíb, pre bôžje zmílovániije...

– Zachrániť ťa môže iba jedno. Najneskoršie o hodinu prídem sem s jednou dárou. Ak nás pustíš do kanálu, nik sa nedozvie o tom, čo si vyvedla. Ak nie si o hodinu tu, tak ťa udám.

– Búdem tú, sáhíb.

Felix vybehol po schodoch a v hrsti zvieral rukoväť kabelky. Vliekol Maryorine skvosty. Kým sa v tej tme zabával Doddy s mrežovinou, vymenil jeho tašku za Džildin nesesér.

Zastavil sa pred jednými dverami na prízemí a načúval.

Akýsi záhrobný, zachrípnutý hlas práve skuvíňal:

– Darmo som bol od rás... dva dni preč... Aj ja som... stratený... Toto bola nákazlivá kliatba...
 – Lutujem, Häcker, – stenal druhý záhrobný hlások. – Už som vás prestal nenávidieť... Podelili ste sa... o moju smrteľnú... osamelosť... Ďakujem vám...
 – Ja nie...
 Škrtla zápalka. Ktorýsi z tých dvoch si zapálil.
 – Viete... – dychčal Bruns slabučko, – všeličo... by som... robil ináč... keby som... nemusel zomrieť... Bol som len také... podlé zviera... Hoci peňazí mám toľko... a... nikdy som... nič dobrého... neurobil... Teraz je už neskoro... Kliatba ma dolapila...
 – Ja som sa vždy nazdával, že toto je volovina...
 – Aj ja... A teraz vysvitá, že predsa len nie... Po tretej mimóze... teraz na musím umrieť...
 – Ale ako prídem k tomu ja... bez akejkoľvek osobitnej mimózy?...
 – Inklinujete... aj na kliatbu...
 Hlboký povzdych.
 – Zle som si počínal, Häcker...
 – Hlava sa mi krúti... Mr. Bruns
 – Už mi nehovorte – Bruns... Ja som Hermann Thorn... Ale toto meno... nepoužívam... Na tohto starého gangstera... je vydaný zatykač... Vylúpil som v Káhire lodnú pokladňu... Teraz už to môžem pokojne... povedať.
 Ticho.
 – Kdeže sú tie staré... pekné... časy.
 Felix vkročil do izby bez zaklopania a rázne oslovil oboch prekvapených mužov:
 – V krátkosti, pretože nemám času baviť sa s vami. Ak sa mi chcete odvdáčiť, urobte to tým, že sa na mňa nebudete dozvedať. Nič vám totiž nie je. Kliatba je hlúposť. Fajčíte otrávené cigarety. Nefajčite ich! Pustite sa do liehovín a do kávy, o dva dni ste zdraví ani rybičky...
 – Odkiaľ to... viete?
 – Vaši pašerácki konkurenti vám pravidelne otravujú vaše cigarety. Želám vám skoré uzdravenie.
 Vykradol sa z izby a privrel dvere.
 Brunsova žltkastá, upotená, smrteľne vpadnutá tvár hľadela na dvere ani na zjavenie.
 Potom sa jeho oči stretli s Häckerovými. Aj ten druhý vyzerá veľmi zle, jeho oči sa z tých dvoch tmavých kruhov ligocú iba matne. Ale v rukách už hmatal fľašu a divoko z nej sal obsah.
 – Lotri – zasipel Bruns. – Toto je práca anglických agentov Ale na túto hrň doplatia... Lebo ak je pravda, že sa z tohto vyližem, tak ich chráň sám pánboh... Hej! Položte tú fľašu, vy pijavica!
 – Čo počujú moje ušká? – dychčal Häcker spokojne. – Pred chvíľou som si ešte myslel, že ak sa vyliečite, založíte nedeľnú školu.
 – Hlúposti! Dám im potopiť... lode... gangsteri mizerní... čo sa vyškeriate?
 – Len som si... myslel... – začkal. – App... àpropos... nechcete si zaspievať?
 – Nie!
 – Ani so mnou? S vaším dobrým, spoľahlivým tajomníkom?
 – Vy nie ste mojim tajomníkom! A ani ním nikdy nebudete!
 – Ale... rozmyslite si to, mr. Hermann Thorn...
 Bruns si zahryzol do perí a potichučky poznamenal:
 – Ostatne, nie je vylúčené, že vás zamestnám...
 Zdravotný radca Markheit si poznamenal na druhý deň ráno k malarickým prípadom aj dvojnásobnú akútnu otravu liehovinami.

XLV

... Mládenec sa zakrádal chodbou. Pred Maudinou izbou už nestojí hliadka. Žeby bol hlavný inšpektor predsa len pomohol?... Zaklopal. Potom stlačil kľučku a vkročil
 Na Maudinom obvyklom mieste, v kresle, uvidel aj v tejto tme tmavý tieň.
 – Maud... – zašepkal neisto.
 – Nie je tu, – odvetil pokojný hlas. V kresle sedel Elder.
 – Kde je Maud?

– Na dobrom mieste. Keďže som vedel, že s ňou chceš utiecť, vykonal som určité opatrenia. Maud prísne strážia.

– Elder!

– Pozri sa, starký, v tomto prekliatom hoteli zápolí spravodlivosť so zločinom. A spravodlivosť musí na svojej strohej ceste zvíťaziť nad zločinom, ale podľa všetkých pravidiel rytierskosti. Tomuto verím, pre toto žijem a ne jednám sa. Dievča treba očistiť. Ak s ňou zutekáš, poženieš vodu na mlyn svinskému zločincovi.

– A ak sa ti ju nepodarí očistiť?

– Potom... potom...

– Tak si ju potom zničil...

Elder uvažoval.

– Bud' pokojný, Felix. Máme veľa šancí. Nuž a potom, vieš, zháňam ten koberec. Taký veľký perzský koberec sa nedá len tak ľahko zničiť a personál hádam len nie je zasvätený do zločinu... Preto ho ani spáliť nemohli... A keď sa raz koberec nájde, tak máme vyhranú partiu!

– O akom koberci trepeš?

– Perzský koberec hrdzavej farby.

– Ten... keď som sa kúpал, áno, Wolfgang ho dal dopraviť do stodvojky.

– Čo to vravíš? Do tej izby, kde ja poškodený strop?

– Hej.

– Panebože, keby som to bol skôr vedel... Čo si mi nepovedal? – Poďme! – Ešte nikdy nevidel Eldera takého vzrušeného.

Náhlili sa...

... V tej mokrej, potuchlinou zaváňajúcej izba našli koberec na tom istom mieste, kam ho sluhovia prednedávnom zložili. Elder si kľakol a potom...

Felix temer z nôh spadol od prekvapenia. Hlavný Inšpektor si totiž ľahol na brucho, priložil nos ku kobercu a ovoniaval ho od jedného konca až po druhý...

– Áno, – zašepkal vzrušene. – Dobre som tušil... – A jeho oči sa horúčkovite zaligotali. – Netreba utekať, starký. Teraz je už všetko isté! Poď, pomôž mi skrútiť tento koberec...

V tej chvíli zhaslo svetlo...

– Pozor! – zreval Elder, ale už neskoro. Ten, čo sa vkradol dnu dverami, ovalil Felixu, ale tak, že mládenec sa zrútil. Elder trikrát vystrelil. Ale nie na útočníka, lež do vzduchu.

Medzitým z koberca vzbĺkol vysoký plameň. Ktosi naň hodil éterovú bombu, ale už aj zmizol a Elder, ktorý sa potkol na Felixovom tele, nemohol chlapa dolapiť... Vytiahol mládenca na chodbu a rozbehol sa... Ako na dohovorený znak, na všetkých zákrutách zasvietili baterky. Chodbami sa náhlili policajti, každý na vopred určené miesto. Elder bežal dolu železnými schodmi a preskakoval aj štyri-päť stupienkov...

Človek, ktorého prenasledoval, videl na každom poschodí svietiť baterky... Elder mu je v päťách... pred ním dôstojníci polície, rozdelení na každom poschodí... Zarazil sa...

Elder zaťal zuby, preskočil desať schodov a vrhol sa naňho. Zdrapil ho za krk a padol naňho celou svojou váhou.

– Lampu! – zreval z plných pľúc. – A teraz ťa mám, ty lotor, koniec tvojej hre.

Druhý rezignovane odvetil:

– A to je veľká pravda, pane.

XLVI

Hliadku pred rozvodnou doskou ktosi prepadol a ovalil.

Keď sa vypínač v žiare belasých iskier rozpojil a nastala tma, o niekoľko sekúnd zahrneli tri výstrely. Ten, čo policajta ovalil, už sa aj rýchlo stratil na medzипoschodie a vbehol do akejsi izby...

Prizmúril oči a zaspätkoval. Do tváre mu zasvietili baterkou a oproti jeho prsiam sa ligotala hlaveň revolvera.

– Hore ruky, Wolfgang! – zvolal Sedlitz. – Ale veľmi rýchlo!

Kým sa Wolfgang spamätal, mal už na zápästiach putá a sotili ho do jeho vlastnej izby. Čoskoro

priviedli aj spútaného Zázračného Nalayu s krvácajúcim nosom.

Kapitán robil poriadky na poschodí.

– Každý nech ide okamžite do svojej izby! – vykrikoval. – Nič sa nestalo. Netreba sa báť!

Vzápätí niekoľkí zamdleli. Chodbou bežal dôstojník:

– Horí... Hotel horí!

Na chodbe ktosi rozbil ochranné sklo požiarneho signalizátora.

O chvíľku už vonku zavýjali hasičské sirény.

Grandhotel horí! Z okna na poschodí siahali plamene jasnou žiarou a videli ich na kilometre.

Karanténny kordón prekročila najprv len skupinka hasičov, pretože ten, čo sem príde, nesmie už von. Na šťastie aj táto skupinka stačila uhasiť bezvýznamný požiar a hostia sústredení v hale, mohli sa vrátiť do svojich izieb.

Elder sa o zatknutých zatiaľ nestaral, presvedčil sa, že Felix, aj keď sa tacká, ale kráča po Markheitovom boku na vlastných nohách a vypočúval dôstojníkov.

Popoludní sa totiž dohodli na porade s hlavným inšpektorom, že ak opäť zhasne svetlo, každý sa poponáhľa na vopred určené miesto, odkiaľ sa za nijakých okolností nepohne. Dôstojníkom určil miesta na schodištiach a pred niektorými izbami.

– Kde je Ferguson?

Dôstojník predstúpil. Z čela mu kvapkala krv a cez polovicu tváre sa mu tiahla tmavá podliatina.

– Čo sa stalo?

– Stál som... podľa príkazu... pri schodišti... na prízemí... Ktosi ta prišiel... chytil som ho... ovalil ma...

– Nemohol utiecť! Prehliadnuť celú budovu! – zvolal Elder. – Hľadajte chlapa v pyžame c červenými kockami... Vpred!

Felix sa náhlil do pracovne. Vôkol tma. Tušil celkom bezpečne, kadiaľ sa asi chlapík uberal.

– Džilda.

– Tú sóm, sáhib... – Zažal svetlo. Pred ním sa chvela mladá Indka.

– Hľadám muža v nočnom úbore.

Džilda mlčala.

– Ak si ho vypustila, tak mi povedz. A nič sa ti nestane. Ináč si stratená.

– Tádialtó zíšjel, pane.

– Ako vyzeral?

– Névidelá sóm pápula... mál šátku ná néj...

– Dobre, Džilda.

Mreže na kanáli sa už otvárali poľahučky. Tretí raz ich už dnes zdvihli.

Felix zoskočil zo železných schodov a rozbehol sa. Pod nohami sa mu plietla légia potkanov, veľkých ani mačky...

O chvíľu zastal a načúval. V diaľke ani keby počul tiché kroky. Rozbehol sa opäť zo všetkých síl, no po špičkách...

Za nasledujúcou zákrutou ho konečne zočil. Muž v pyžame. Šatka na hlave ani pirát...

Teraz sa zarazí, obzrie a zbadá prenasledovateľa. Beží!

Za nasledujúcou zákrutou uteká Felix bez akejkoľvek ostražitosti a...

V úzkej, nízkej kanálovej chodbe zahrnia dva výstrely...

Mládenca čosi udrie do prs a musí sa posadiť. A všetko sa mu pred očami zahmlieva...

... Muž v pyžame beží ďalej. Prebehol oveľa viac, ako pred ním Kramartz. Na najbližšom železnom rebríku sa vydriape nahor... Po dlhej námahe sa mu konečne podarí vyliezť na čerstvý vzduch...

Postaví sa na asfalte. Zadychčaný je, poobzerá sa... Vôkol neho kruh vojakov a hasičov... Zdvihne rýchlo revolver, ale z hustej tmy udrie obušok a zbraň s rachotom padne na dláždenie.

– Nie, – zvolá Elder a vykročí vpred, –... takto by sa to skončilo príliš jednoducho. – Strhne šatku z tváre muža v pyžame.

Okolostojáci zhrozene ustupujú. Tvár zatknutého je plná ošklivých, červených vyrážok.

– Mynheer profesor Decker... Ste zatknutý.

A založil na jeho zápästie oceľové náramky.

XLVII

... Keď sa Felix konečne prebral, zistil, že leží v ktorejsei hotelovej izbe a nad ním sa skláňa Maud.

– Ako sa cítite?

Felix sa usmial a chytil dievča za ruku. – Dobre... drahá.

– Dostali ste to do ramena. Guľka nezasiahla pľúca. Lenže Markheit mi vraví, že vyčerpanosť vás morí väčšmi, než tá rana... Napite sa mlieka.

– A čo je nového?...

– Ticho... najprv vypite to mlieko. Potom sa pohovárime.

Ale nemali ako, pretože akonáhle mlieko vypil, už aj zaspal. Bolo už neskoro večer, keď sa opäť zobudil. Maud sedela pri ňom. Felix sa cítil čerstvý a zdravý a natiahol ruku po Maudinej...

– Maud... musím vedieť, čo je s vami?

Dievča sa usmialo.

– Čoby bolo? Som uväznená.

– Elder...

– Nie, – odvetila. – Vy. Elder vraví, že som sa dostala z dažďa pod odkvap, – nahla sa celkom nad neho, – pretože vy ma už nikdy... nepustíte... Je to pravda?

... Odskočila až vtedy, keď do izby vkročil hlavný inšpektor.

Elder stisol Felixovu ruku, ale tuhšie, než kedykoľvek predtým.

– Pred chvíľou som volal tvojho otca. Nepovedal som mu, že si zranený.

– Vrelá vďaka. Viem si predstaviť, ako sa starý rozčúlil, keď videl, že Grand horí. Elder ho totiž už vyrozumel, že som tu, – vysvetľoval dievčine.

– Slečna Borckmanová! A epilóg zločinu ste už rozpovedali?

– Felix sa zobudil iba pred chvíľkou. A potom... nazdávam sa, že je to vaša vec. Okrem toho je tu aj fúra podrobností, ktoré som ešte nepochopila.

Klopanie. Etážny čašník servíroval čaj.

– Akože to bolo?... – začal Elder. – Netentočujte sa toľko, Ferdinand.

– Je úplne zbytočné, aby ste strihali ušami, – poznamenal Felix. – Dostanete odo mňa jedny letné šaty a dva d'alekohľady, len, sa pekne vzdialte.

Čašník zbledol a poháre v jeho chvejúcich sa rukách zacvendžali.

– Ale prosím...

– Motorku nedostanete. Marš!

Ferdinand ušiel celý roztrasený.

– Profesor Decker je zločinec veľkého formátu, – ozval sa Elder.

– Ejha... – divil sa Felix.

– Ani toto ti ešte slečna nepovedala? Ten fantóm, vydierač, zločinec... to bol Decker. On sa podpisoval ako Borckman.

– Myslela som, že zošaliam, keď ste mi to dokázali, – zvesila hlavu Maud.

– Ja som to veru tušil už v prvých hodinách. Pozadie celého som však nepoznal, kým nevypovedal Decker sám. Profesor študoval v Moskve spolu so slečninou mamou. Zamiloval sa do peknej medičky. Lenže na scéne sa objavil knieža Sergius, pravda, pod menom Borckman. Zamilovali sa do seba. A zosobášili sa. No a teraz urazený Decker pátral po Borckmanovej minulosti. Zistil, že Borckman je iba kúpené meno. Lenže netušil, že za ním sa skrýva knieža Sergius. Po rokoch sa potom náhodou dozvedel, že ten Borckman, ktorého meno knieža používa, je vlastne lúpežný vrah. Jeho nenávisť, ale aj láska nepohasli ani po niekoľkoročnom odstupe. Udal Borckmana, poťažne Sergia. Vysnoril, že bývajú v Ačinsku. Na základe udania proti Borckmanovi boli by prirodzene zaistili Sergia. Lenže škrt cez Deckerov rozpočet urobil dobromyseľný náčelník, ktorý dal Sergiovi možnosť utiecť. Sergia v Šanghaji spoznali, musel sa odlúčiť od svojej druhej rodiny a stal sa opäť kniežaťom. Decker šiel po stopách rodiny. A keď matka stála uprostred Šanghaja s dvoma deťmi, narafičil náhodné stretnutie, zjavil sa pred ňou ani taký dobrotivý archanjel a vzal všetkých pod ochranné krídla. Odviezol ich na Jávu a snažil sa byť veľkodušný. Sám Decker mi uviedol vo výpovedi, ako strašne sa sklamal. Anna Borckmanová bola totiž nesmierne povďačná za jeho dobrotu, ale ustavične myslela jedine na Sergia. Bývalému kolegovi verila však natoľko, že mu vyzradila tajomstvo: jej manžel nie je Borckman, lež knieža Sergius. Decker, ktorý bol vtedy ešte iba lekárom, zďaleka nie profesorom, našiel si namiesto nedosiahnuteľného cieľa

oveľa reálnejší. Zašiel na niekoľko týždňov do Paríža a knieža vydieral. Ani keby bol on ten pravý Borckman. Svoje prvé laboratórium na Jáve zariadil z týchto peňazí, z týchto peňazí bol veľkorysý voči Borckmanovcom a začal žiť dvojitém životom. Ak totiž tento vážny a vážený profesor na niekoľko týždňov odcestoval, pristál v Tahiti alebo na Havaji, žil na veľkej nohe, prenajímal si vily, jachty, priateľky, hral na burze, v rulete, potom sa opäť vrátil na Javu a venoval sa vedeckej práci. Napokon dosiahol najväčší úspech svojho života s bananoxidom: štát mu ho odkúpil za pol milióna holandských zlatých.

– Lenže jeho obrovské straty na burze a nákladný život zapríčinili dokonalý finančný krach. Týmto polmiliónovým obnosom len-len, že stačil povyplácať dlhy. Vedel o štáte, ktorý by bol tiež rád zaplatil pol milióna, len aby Holanďanom vyrazil z rúk výlučné vlastníctvo bananoxidu. A Decker potreboval opäť peniaze. Lenže – ak ukradne svoj vlastný vynález, riskuje pozíciu váženého profesora. A tu sa mu v hlave zrodila myšlienka: bude vydierať svoju vlastnú sekretárku, Maud, aby ukradla záznamy o bananoxide a ušla. Zmiznutá sekretárka vylúči akékoľvek podozrenie voči profesorovi a páchatel' bude jasný. No a to ostatné sa už odohralo tu. Slečna Borckmanová musela záznamy odcudziť. Nazdávala sa, že okráda svojho chlebobarca v Borckmanov prospech. Vôbec nešípila, že to je jedna a tá istá osoba. Z Borckmanovho príkazu prišla sem, do Grandhotelu, a pripravili pre ňu aj lietadlo, aby mohla ísť ďalej. Decker sa kryl akýmsi kongresom, aby nebol ani len nablízku v čase krádeže. Oholil sa a prišiel sem inkognito, ubytoval sa v jednej z najlacnejších prízemných izieb a nočná tma by mu bola dopomohla k tomu, aby získal záznamy od Maud tak, že mu neuvidí tvár.

– Bol by ich odniesol z prahu dverí, – zavrčal Felix.

– Na šťastie, dráma sa tu na chvíľku mení v tragikomédiu. Sú tu dvaja podvodníci, Wolfgang a jeho priateľ, tunajší kráľ, tento Zázračne Bezočivý Nalaya, podviedli pred desiatimi rokmi celý svet a nacigánili o Malej Lagonde toľko, že sa z nej stali morské kúpele. Domorodý panovník a Wolfgang si zabezpečili pre seba na desať rokov prenájom všetkých pohostinských závodov na ostrove. Tých desať rokov vypršalo teraz. Na rok preberá vedenie závodov banka. A títo dvaja podvodníci chceli poslednú sezónu ešte naposledy dobre využiť. V ich vydarenej kotrbe vznikol nápad: predĺžiť sezónu o tri týždne, na ktoré by tu ináč nezastal ani pes. Pri osemdesiatich hosťoch je to stotisícový obrat a zdá sa mi, že by ho boli ukradli celý, bez vyplatenia dodávateľov. Lenže ako predĺžiť sezónu? Karanténou. Trvá presne tri týždne. Nalaya pozná rastlinný jed, ktorý zapríčiňuje typické morové príznaky, no nespôsobuje smrteľné komplikácie. Vybrali si bezvýznamného hosťa, takého všedného, sivého človečika, aby ho v záujme dobrej veci trošičku otrávil. Naleteli na inkognito profesora Deckera. Museli do toho zatiahnuť už iba etážneho čašníka, aby nasypal jed do profesorovej kávy. Chlapovi dali za toto päťdesiat zlatých. Do rána profesor ochorel. Na scénu prichádza doktor Ranke. Vrhol na profesora iba jediný pohľad a už si bol načistom, že ide o mor. A potom mu z diaľky hodil obvyklý preparát na zmierňovanie bolesti: olej Palmira, aby si ním chorý namastil telo. Vtedy už vedel aj profesor, čo mu je. Ten olej má charakteristický dusivý zápach a zmierňuje hroznú páľavu morových rán. Kým sa ním natieral, oslovil lekára, čo postával na prahu, a povedal ma otvorene:

– Pán kolega! Ja som profesor Decker. Musím sa dozvedieť pravdu. Som nakazený morom?

– Áno. Typický prípad, vaša Excelencia, – odvetil lekár úprimne.

– Mor prežije z tisícich chorých najtiaľ ak jeden a ešte aj z toho zostane iba poľutovaniahodná troska.

Decker sa teda rozhodol uvoľniť obeť, čo sa trepotali v jeho pasci. Požiadal doktora Rankeho, aby likvidoval celú záležitosť. Nech zájde do osemdesiatosmičky – Maud tam ešte bývala, až na druhý deň si izbu vymenila s Lindnerom – nech povie slečne Borckmanovej, aby vrátila záznamy a môže pokojne ďalej žiť, pretože Borckman bol on sám. Lenže Ranke, podlý, ziskuchtivý muž, v tej chvíli už vedel, že sa mu konečne naskytá obrovská príležitosť. Poznal význam banonoxidu. Ani mu nezišlo na um zahlásiť mor, lež požiadal Maud o schôdzku. Vtedy si ty k nej vliezol oknom, v pyžame.

– Ranke prišiel na schôdzku akoby bol o všetkom informovaný a opatrne sa podozvedal od Maud zvyšok. Potom ju začal vydierať a pýtal zožiť. Dal jej termín do druhého dňa. Na druhý deň sa Wolfgang aj Nalaya dozvedeli od Rankeho, kto je vlastne ten „obchodný cestujúci“. Lenže vybuchlo to aj pred zasväteným etážnym čašníkom. Riskoval doživotné väzenie za päťdesiat zlatých!– Kým lekár telefonoval, že sa vyskytol mor, čašník zašiel k chorému. Deckerovi bol už podozrivý mor bez horúčky a ohmových príznakov. Čašník, aby si chránil kožu, rozpovedal pacientovi všetko o tom, ako ho otrávil. Decker si bol v tej chvíli načistom. Čašníkovi dal peniaze, aby mlčal aj naďalej. Sotva čakal, kedy sa Ranke vráti. Medzitým však dotrielila policajná komisia a nariadila karanténa. Sotva vykročil Markheit z

pacientovej izby, Decker vybehol na poschodie. Doktor Ranke medzitým zašiel do osemdesiatosmičky, ale tam už našiel Lindnera, ktorý si izbu vymenil s Maud. Požiadal speváka o dovoľenie zatelefonovať. Lindner odišiel, lebo polícia volala všetkých hostí do haly. Ranke práve dvíhal slúchadlo, aby zavolať Maud, keď naraz len vkročí pacient. Pohádali sa a začala ruvačka. To som ostatne videl na mŕtvoľe, ktorej strhli viazanku a rozdriapali košeľu. Ranke povalil priotráveného človeka poľahučky, lenže kým stihol vyjsť z izby, Decker schmatol divadelnú dýku zo stola a zabil ho. A teraz vstupuje na scénu plno hysterických ľudí. Signora Relliová odvliekla mŕtvolu z Lindnerovej izby. Maud sa nazdáva, že Rankeho zabilo knieža a ukradne dýku. Felix počuje poriadny hluk, zájde sa ta pozrieť, lenže sa obáva, že by sa do čohosi zaplietal, zvrtné sa a ide späť do svojho úkrytu, lenže pri mŕtvoľe sa mu odtrhne gombík z pyžamy. Toto všetko nám nesmierne sťažilo pátranie. Ja som však, na šťastie, zachytil veľmi významnú stopu. Na mŕtvoľe som pocítil celkom mierne, no predsa len zreteľne charakteristickú vôňu oleja Palmira. A tento zápach musel pochádzať od Deckera. Takto som vykročil po správnej stope. Ruvačka je zreteľná na mŕtvoľe, ale izba ju nedosvedčuje. No a potom sa mi vidí, že v pomere k ťažkej rane je príliš málo vytečenej krvi. Takto som prišiel k záveru, že koberec, na ktorom sa ruvali a na ktorý vytekla krv – zmizol! Tento koberec musel zachovať vôňu oleja Palmira. Lenže na toto myslel aj Decker! Wolfgang a Nalaya boli v jeho hrsti. Ak Deckera zatknú a vysvitne aj travičstvo, falšovaný mor, dostanú sakramentsky trest. Profesor využil týchto dvoch vydarených, vtákov veľmi dôkladne a zotročil si ich. Wolfgang odstránil koberec, Nalaya doručoval listy. Wolfgang ma raz po tme aj ovalil. Zdravotná sestra tuho spala, lekár bol u pacienta iba cez deň a vtedy Decker simuloval. Lenže mne sa podarilo predsa len dostať z pacientovej izby vreckové zrkadielko s profesorovými odtlačkami a tie sa zhodovali s odtlačkami z elektrickej rozvodnej dosky. Na tretie prerušenie prúdu sme sa pripravili už dôkladne. Ferguson zabehol na môj príkaz k schodišťu, ktoré viedlo k pacientovej izbe, Decker sa nemohol vrátiť a musel utiecť.

– A ako si ho chytil?

– Karanténu zrušil Markheit v podstate už pred požiarom, pretože z Wolfgangovej výpovede vysvitlo, že v hoteli nie je vlastne mor. Iba sme to ešte neohlásili verejne. Ja som sledoval teba, veď som ťa mal pod dozorom a som za teba zodpovedný. Džilda vypovedala hneď, po prvej hrozbe. Hasičské auto som obsadil vojakmi. Prebehli sme nad kanálom a pri všetkých vchodoch zostali traja vojaci. K predposlednému otvoru sme dobehli zároveň s Deckerom. A tam sme ho capli.

– A Villiersová? – pýtala sa Maud.

– V hoteli sa odohrával náhodou aj celkom iný zločin. Tá žiarlivá ženská pohrozila gigolovi. Kedysi tancovali spolu pod menom Doddy and Amy. Doddy chcel teraz okradnúť inú ženskú a odpravil Villiersovú, lebo sa mu stávala nepohodlnou. Zatykač proti tomuto zloduchovi je už vydaný. Ostatne všetci, podozriví pri výsluchoch priznávajú svoju trestnú činnosť. Decker ma požiadal, aby som tie Borckmanovské súvislosti neprotokoloval. Vyhovet som mu... veľmi rád.

– Ďakujem... – šepkala Maud.

– Elder! Si chlap...

– Nie ja, kamarát, ale spravodlivosť, – odvetil hlavný inšpektor.

XLVIII

Sťahovanie národov z Grandhotela na loď je v plnom prúde. Barónka Petrovna a slečna Jörgensová odcestujú spolu do javanských hôr. Lindner a signora Relliová hotujú sa do Talianska, kde uzavruť manželstvo... Häcker, tajomník mr. Brunsa, objednal dve miesta na lietadlo do Šanghaja. Sú zdraví ani dve veselé rybičky. Izby sa vyprázdňujú, personál snorí po všetkých kútoch, či hostia predsa len čosi nezabudli, záchranka odváža Odettu Dufleurovú do sanatória a zuní ustavičný lejak.

Pod skleneným portálom Grandhotelu skuvíňa verklík...

Maryorie za jedinú noc zostarla... Doddy zmizol... Aj skvosty... Mohla by sa vrátiť domov... veď má alibi... bola hosťom signory Relliovej... Lenže čo povie Arthurovi o skvostoch?... Nemôže sa takto vrátiť... Ale potom kam?

Vrhne pohľad na veľkú, nepriateľskú vodu, zelenú... Pod slepou oblohou krúžia obrovské vtáky...

Áno... niet iného východiska!

– Prepáčte! – Vo vestibule ju pristavuje sluha. – Toto ste zabudli v izbe. – A podáva jej... kazetu so skvostami!

Maryorie otvára... Chytá sa za hlavu... Tu sú... všetky... všetky...
Je možné, že by zošalela?... Alebo sa jej sníva?
– Kto ste? – zašepká dychtivo.
– Sluha. Sluha osudu... Ostatný raz, milá pani... Ale už nikdy viac... Chápete ma?... Vážte si manžela a tešte sa zo svojho dieťaťa. Au revoir...
Sluha osudu zmizne. Ide za Elderom.
– Aké šťastie, starký, – vraví, – že si v Maudinej izbe našiel tie skvosty. Ja som na ne zabudol ani na smrť, hoci tejto ženskej hádam zachránili život...
– Hybaj! – vraví Elder. – Knieža a Maud sú už od rána hosťami tvojho otca. Dúfam, že teraz mi neutečieš pred sobášom v pyžame.
– Nie je to pravdepodobné.
Vykročia s rukami vo vreckách, ale Felix sa ešte zarazí.
– Ty, Elder... Ako sa našla dýka, ktorú som zahodil?
– Bola v kapitánovej čižme.
– Kde?... Kto ju ta vrazil?
– Ja! Nechcel som, aby zatkol Vangolda. Preto keď som tú dýku v záhrade našiel, vložil som ju do čižmy starého, dobrého kapitána. Len aby to nevybuchlo, lebo ma zje.
– A ten zošit s bananoxidom?
– Ten už je v dobrých rukách. Našiel som ho v kancelárii, vo vnútornom vrecku sluhošskej livreje, ako si bol vravel.
– A odtajil si mi ho!
– Ja veru hej! Ináč by si ho bol vydal Deckerovi... Hybaj!
... V guvernérovej vile sedí vôkol stola skupina šťastných ľudí. Vonku sa leje, ale komu to vadí? Guvernér sa teší synovi, Elder povýšeniu a Felix všetkému, pretože pod stolom zvierá Maudinu ruku...

Zpráva z novín:

... Záhadná dráma o singapurskom lokáli Alcazar. Žiarlivá tanečnica zastrelila Ericha Kramartza, ktorý vystupoval v programe ako tanečný artista pod menom Doddy. Erich Kramartz na mieste zomrel...

... Kým na poslednú scénu tejto drámy padla opona smrti, Malú Lagonda zahaľovala až hustá, zapáchajúca, dusivá hmla.

Na Havaji pristál mladý pár na svadobnej ceste.

Z maďarského originálu
(Jenő Rejtő: Vesztegvár a Grand Hotelban, Magvető, Budapest 1965)
preložil Oleg Logvinov.